

แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข

วรรณฯ เฟื่องคอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต/นวัตกรรมการบริหารการจัดการรัฐกิจ
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2561
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

GUIDELINES ON THE TOURIST ATTRACTION MANAGEMENI OF SAENSUK
MUNICIPALITY

Wanna Pengkong

A thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic Year 2018

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข

วรรณา เฟิงคอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต/นวัตกรรมการบริหารการจัดการรัฐกิจ
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

GUIDELINES ON THE TOURIST ATTRACTION MANAGEMENI OF SAENSUK
MUNICIPALITY

Wanna Pengkong

A thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic Year 2018

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Thesis Certificate

College of Innovation Management

Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Thesis Title Guidelines on the Tourist Attraction Management of Saensuk Municipality

Researcher Miss Wanna Pengkong

Major Innovation Public Administration and Management

Advisors Asst **Prof.** Chompoonuch Hunnak, Ph.D.

Rajamangala University of Technology Rattanakosin Approved this Thesis in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Master of Public Administration.

..... Director of College Innovation Management
(Mr. Rapee Moungnont)

Thesis Committee

.....Member
(Asst. Prof. Guntima Nilthongkum, Ph.D.)

.....Member
(Asst. Prof. Chompoonuch Hunnak, Ph.D.)

.....Member
(Assoc. Prof. Pensri Chirinang, Ph.D.)

.....Member
(Professor Emeritus Suthep Chaowalit, Ph.D.)

ชื่อวิทยานิพนธ์	แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นางสาววรรณฯ เฟื่องคง
ชื่อปริญญา	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ชมภูณัฐ หุ่นนาค
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข (2) ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว และ (3) แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาจากเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารและบุคลากรของเทศบาลเมืองแสนสุข ผู้บริหารและบุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี นักท่องเที่ยว และแม่ค้า จำนวนทั้งสิ้น 16 คน โดยทำการวิเคราะห์อุปนัย

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า 1) เทศบาลเมืองแสนสุขให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของเครือข่ายหลากหลายภาคส่วน ทั้งชุมชนและสถาบันการศึกษาในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว 2) ปัญหา อุปสรรคของการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ เจ้าหน้าที่ดูแลนักท่องเที่ยวไม่เพียงพอ สถานที่จอดรถไม่เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกเรื่องการรักษาธรรมชาติและ 3) แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข ได้แก่ การเพิ่มจำนวนบุคลากรปฏิบัติหน้าที่ในแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้น การปรับปรุงการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยว และการประชาสัมพันธ์ รณรงค์ ในการสร้างจิตสำนึกให้กับนักท่องเที่ยวเรื่องการทิ้งขยะ

คำสำคัญ : การจัดการแหล่งท่องเที่ยว เทศบาลเมืองแสนสุข

ลายมืออาจารย์ที่ปรึกษา

Thesis Title	Guidelines on the Tourist Attraction Management of Saensuk Municipality, Mueang District, Chonburi Province.
Researcher	Miss. Wanna Pengkong
Degree Sought	Master of Master Public Administration
Advisor	Chompoonuch Hunnak, Ph.D.
Academic Year	2018

Abstract

The objectives of this research aim to study tourist attractions management of Saensuk Municipality; problems and obstacles in tourist attractions management; and guidelines on the tourist attraction management.

This research is the qualitative research through the literature review, altogether with the studying of concepts, theories and the related researches. Furthermore, there were in-depth interviews with 16 key informants such as the executives and the personnel of Saensuk Municipality, the executives and the personnel of Tourism and Sport, Chonburi Province, tourists and sellers. Then it came to the induction analysis.

The research results show that Saensuk Municipality focus on the participation of various network sectors, involving communities and educational institutions in the management of tourist attractions and tourism activities. The problems and obstacles of the tourist attraction management are as follows. There are not enough staff to look after the tourists. There are not enough parking places for the number of tourists and the tourists lack consciousness about littering. The guidelines on the tourist attraction management of Saensuk Municipality are summarized as follows. More personnel should be added to perform duties in the tourist destinations to improve service and facilities in tourist attractions and public relations campaign to raise awareness for tourists about more garbage disposal.

Keywords: Tourist Attraction Management Saensuk Municipality

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ ดร. ชมภูษ ฟู่นาค อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษาและแก้ไขข้อบกพร่องทั้งให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จนกระทั่ง วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ไม่ได้เกิดจากความรู้ความสามารถของ ผู้วิจัยแต่เพียงผู้เดียว ด้วยผู้วิจัยได้รับความเมตตาจากอาจารย์และผู้เกี่ยวข้องที่ได้ประสิทธิประสาทความรู้ และคำแนะนำในด้านต่าง ๆ แก่ผู้วิจัยด้วยความเมตตา และให้โอกาสในการเรียนรู้แก่ศิษย์ด้วยความ ปรารถนาดีอย่างยิ่ง ขอขอบคุณ ผู้บริหารเทศบาลเมืองแสนสุข การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี บุคลากรและเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองแสนสุข แม่ค้าและนักท่องเที่ยว ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล ทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการดำเนินการทำให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงลงได้

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิต รปศ. รุ่น 601 ทุกคน ที่คอยช่วยเหลือ ห่วงใย ให้กำลังใจและร่วมฝ่าฟัน อุปสรรคมาด้วยกันจนมาถึงวันนี้ได้ และสุดท้ายขอขอบคุณครอบครัวของผู้วิจัยคุณ นายจักกฤช ทอง มงคล ที่คอยช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ คุณอลิสา วงศ์เหมืองทอง คุณณัฐพล วงศ์เหมืองทอง คุณสุมล กันต รัตน์กุล คุณพ่อสมปองเพ็งคง คุณแม่หนูร้อย เพ็งคง ที่คอยห่วงใยและให้กำลังใจตั้งแต่เริ่มศึกษา จนกระทั่งทำงานวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีสุดท้ายขอขอบพระคุณวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ที่เป็นแหล่งให้เรียนรู้ ชีวิตและสังคมของผู้คนที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาระดับปริญญาโท ทั้งนี้เพราะเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้การศึกษาสำเร็จลงอย่าง สมบูรณ์ในทุก ๆ ด้าน

วรรณฯ เพ็งคง
เดือน ตุลาคม พ.ศ.2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(2)
กิตติกรรมประกาศ.....	(3)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 คำถามการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
1.6 ประโยชน์ของการวิจัย.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ.....	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	20
2.3 นโยบายเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	33
2.4 ข้อมูลพื้นที่วิจัย.....	41
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	53
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	54
3.1 การออกแบบการวิจัย.....	54
3.2 หน่วยวิเคราะห์และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ.....	54
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	55
3.4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	56
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	57

สารบัญ(ต่อ)

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย.....	59
4.1 ผลการวิเคราะห์การจัดการท่องเที่ยว.....	59
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาอุปสรรค.....	65
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางการจัดการท่องเที่ยว.....	66
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	73
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	73
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	76
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	79
5.3.1 ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนา.....	79
5.3.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ.....	79
5.3.3 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย.....	80
5.3.4 ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ครั้งต่อไป.....	80
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	84
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	84
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย.....	88
ประวัติผู้แต่ง.....	92

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาคการท่องเที่ยวของประเทศไทยถือเป็นฟันเฟืองหลักในการสร้างการเติบโตและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย จำนวนนักท่องเที่ยว และมูลค่าจากการท่องเที่ยวของประเทศไทยเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว และจัดอยู่ในลำดับต้นๆ ของโลกจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในประเทศไทย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในระยะปีที่ผ่านมา ทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมหาศาล อย่างไรก็ตาม การเข้ามาของนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากอาจสร้างผลกระทบต่อการพัฒนาในมิติอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนที่ถูกคุกคาม ขณะที่ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวยังคงกระจุกตัวอยู่ในบางพื้นที่ การบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพจึงต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวของประเทศให้มีคุณภาพ สมดุลในทุกมิติ สร้างรายได้ให้กับทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึงบนพื้นฐานจิตสำนึกของความเป็นไทย

การส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้ชุมชนนำจุดเด่นที่มีอยู่มาเพิ่มมูลค่าแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงการพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานในการรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งจะนำไปสู่การกระจายรายได้อย่างทั่วถึง อาทิ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ชูประเด็นนโยบายการท่องเที่ยววิถีไทยซึ่งเป็นนโยบายสำคัญในการขับเคลื่อนสร้างความสมดุลในการพัฒนาอย่างยั่งยืนและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายและทุกพื้นที่เรื่องท่องเที่ยวไทย สร้างรายได้ทั่วถึง และนำเสนอสถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวของไทยในปัจจุบันบทบาทของภาคการท่องเที่ยวในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จุดแข็งจุดอ่อน ปัญหาอุปสรรค แนวทางแก้ไขและแนวโน้มการท่องเที่ยวในระยะต่อไป (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2558 หน้า 2)

อย่างไรก็ตามปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว อาจกลายเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลให้ ความได้เปรียบของประเทศไทยลดลง จากการขยายตัวของการท่องเที่ยวที่เน้นปริมาณนักท่องเที่ยวหรือ การแสวงหารายได้จากการท่องเที่ยว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งเกิดการเสื่อมโทรม จากการสำรวจ สถานภาพของแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทย ของกรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดย พบว่า มีแหล่ง ท่องเที่ยวเสื่อมโทรมที่ต้องเร่งพัฒนาอย่างเร่งด่วน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่ง ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่พึง พพอใจของนักท่องเที่ยว มีความสวยงาม เกิดความยั่งยืน การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทยที่ผ่าน มา ยังไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ และก่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยสาเหตุหนึ่ง คือ การ ขาดองค์ความรู้ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของผู้รับผิดชอบดูแลและบริหารแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ทำให้เกิดผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว ทั้งด้านความเสื่อมโทรม การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่ เหมาะสม ดังนั้น การจัดทำและพัฒนามาตรฐาน แหล่งท่องเที่ยวจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง และเพื่อให้การ พัฒนามาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทย สอดคล้องกับสถานการณ์การท่องเที่ยวของโลกที่ เปลี่ยนแปลง ประกอบกับหลายประเทศได้มีการพัฒนามาตรฐานด้านการท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยวได้ พัฒนามาตรฐานการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้มีองค์ประกอบและเกณฑ์ที่เหมาะสมต่อความ เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น และเทียบเคียงกับนานาชาติ มีมาตรฐานการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (กรมการ ท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2560หน้า3)

ชลบุรี เป็นจังหวัดที่มีสถานที่ท่องเที่ยวระดับนานาชาติ ซึ่งได้รับการชื่นชม และมีนักท่องเที่ยว มาเยี่ยมเยือนจำนวนมากจากทั่วโลก ติดอันดับจังหวัดที่มีการท่องเที่ยวและเขตอุตสาหกรรมเศรษฐกิจที่ สำคัญหลายแห่งของประเทศไทย อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร เพียง 80 กิโลเมตร มีแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติรวมถึงมีศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวหลากหลายประเภท เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวทางทะเล การท่องเที่ยวเชิงกีฬา การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ และ การท่องเที่ยวเพื่อ การประชุม-ให้รางวัล มีบริการหลากหลายในการเดินทางมายังจังหวัดชลบุรี เช่น รถทัวร์ รถตู้สาธารณะ รถไฟ มีท่าอากาศยานนานาชาติอู่ตะเภา-ระยอง-พัทยาท่าเรือแหลมฉบัง และอยู่ไม่ไกลจากสนามบิน นานาชาติสุวรรณภูมิ ในบรรดาการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากคือการท่องเที่ยวทางทะเล เพราะมีความหลายเป็นแหล่งธรรมชาติที่ให้ความอุดมสมบูรณ์แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่เดินทางสะดวก นี้ก็คือทะเลบางแสนเป็นที่ที่มีย่านนักท่องเที่ยวนิยมเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ จึงเน้นศึกษาการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข และนำเสนอแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.2.2 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.2.3 เพื่อเสนอแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.3 คำถามการวิจัย

1.3.1 การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี เป็นอย่างไร

1.3.2 ปัญหาอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีเป็นอย่างไร

1.3.3 แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีควรเป็นอย่างไร

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยเน้นศึกษาแนวคิดทฤษฎีการวิจัยของ เฮนรี ฟาโยล เพื่อเป็น แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว และเพื่อเสนอแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.4.2 ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

สัมภาษณ์ผู้บริหารและบุคลากร การท่องเที่ยวและกีฬา นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ แม่ค้า เพื่อได้ข้อมูลหลากหลาย

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

เทศบาลเมืองแสนสุข ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

4)ขอบเขตด้านระยะเวลา

ดำเนินการวิจัย ตั้งแต่ พฤษภาคม-ตุลาคม 2561

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

การบริหารและจัดการ หมายถึง การจัดกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวในเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี เพื่อให้มีกระบวนการการทำงานอย่างเป็นระบบทุกๆด้านตรงตามเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมาย ที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การบังคับบัญชาสั่งการ การประสานงาน การควบคุม

การวางแผน หมายถึง การวางแผนเน้นการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและทางด้านกีฬา เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยมีเครือข่าย ผ่านทางคณะกรรมการ ประธานชุมชน นักพัฒนาชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม และยังให้บุคคลภายนอก และสถานศึกษาร่วมกันพัฒนา

การจัดองค์การ หมายถึง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวจะแบ่งเป็นกองต่างๆชัดเจน อยู่ภายใต้ปลัดสำนักเทศบาล และใช้มืออาชีพในการทำงานโดยประมวลจากภายนอกของแต่ละงาน เจ้าหน้าที่และบุคลากรเป็นผู้ควบคุม

การบังคับบัญชาสั่งการ หมายถึง ผู้บริหารเทศบาลเมืองแสนสุขเป็นผู้กำหนดนโยบาย และมีขั้นตอนกระจายอำนาจไปยังกองต่างๆ โยายนายกเทศมนตรีนั่งเป็นประธานลำเป็นคนแจกจ่ายงาน จะมีคณะกรรมการแบ่งงานกันชัดเจน

การประสานงาน หมายถึง มีการประชาสัมพันธ์ มีการทำระบบการร้องเรียน เพื่อพัฒนาให้เป็นเมืองมาตรฐานทุกๆด้าน เช่น สาธารณูปโภค ถนน และเจ้าหน้าที่ที่ดูแลชายหาดบางแสน

การควบคุม หมายถึง นายกเทศมนตรีเป็นผู้ควบคุมสั่งการโดยมีคณะกรรมการและกองต่างๆ ร่วมการจัดแหล่งท่องเที่ยวที่เจ้าหน้าที่ภายนอกจากมหาวิทยาลัยบูรพาทำการสำรวจและประเมินผล โดยใช้ตัวเลขเป็นตัวชี้วัด

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวหาดบางแสน เพื่อพักผ่อน คลายความเครียด ศึกษาหาความรู้ พบปะสังสรรค์ มีความสนุกเพลิดเพลินแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ในหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

องค์ประกอบของการจัดการ หมายถึง การคมนาคมขนส่ง ทรัพยากรการท่องเที่ยว ข้อมูลข่าวสารทางเทคโนโลยีใหม่ๆ สิ่งอำนวยความสะดวก การบริการ สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานในการตัดสินใจมาเที่ยวของนักท่องเที่ยว จะทำให้สามารถพัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี ได้อย่างถูกต้องตรงจุด

ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข หมายถึงการจัดการกิจกรรมชาตผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการจึงกลายเป็นปัญหาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวมีสิ่งแปลกปลอมมีขยะตามสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ดูไม่น่ามองเนื่องจากนักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรในเขตหาดบางแสน ทำให้ชุมชนแหล่งท่องเที่ยวกลายเป็นปัญหาสำคัญ

ปัญหาการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหมายถึงความสอดคล้องระหว่างนโยบายแผนงานกับนโยบายการจัดการท่องเที่ยว ประสิทธิภาพการดำเนินงาน และจำนวนเจ้าหน้าที่ที่ใช้ในการประสานงาน

ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวกับกิจกรรมหมายถึงการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวบางชนิดไม่คำนึงความเหมาะสม หรือผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว มุ่งแต่ผลประโยชน์หรือด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จนทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งยังมีได้กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ (Carrying Capacity)

ปัญหาการบริการของเทศบาลเมืองแสนสุข หมายถึง การอำนวยความสะดวก ส่งเสริม สนับสนุน กำกับ ดูแล ให้นักท่องเที่ยวบรรลุนิติบุคคลของการท่องเที่ยว การบริการนักท่องเที่ยวที่สำคัญของหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี เช่น ที่พัก ร้านอาหาร การบริการนำเที่ยว

ปัญหาสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ หมายถึง แผนดำเนินงานและแผนรองรับการจัดการสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์และจำนวนเจ้าหน้าที่ดูแลควบคุมพื้นที่ของเทศบาลเมืองแสนสุข

ปัญหานักท่องเที่ยว หมายถึง การสื่อสารและให้ความรู้เกี่ยวกับนักท่องเที่ยว และมาตรฐานการดำเนินการเมื่อนักท่องเที่ยวทำลายทรัพยากรของหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

ปัญหาชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การวางแผนการจัดการแหล่งท่องเที่ยวท่องเที่ยวต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอก และการให้ความรู้ให้กับสมาชิกในชุมชนรวมถึงการติดตามประเมินผลโดยคนในชุมชนหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

นโยบายการท่องเที่ยว หมายถึง นโยบายของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่มีผลสำคัญในการผลักดันการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีหลายประการ เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพ การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการยกระดับภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวไทยในสายตานักท่องเที่ยวทั่วโลก การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศในการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามแนวคิด “ประเทศไทย 4.0” (“Thailand 4.0”) เพื่อยกระดับการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของประเทศ การปรับปรุงการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้ มาตรฐานสากล เป็นต้น

บริบทชุมชน หมายถึง ประวัติชุมชน ได้แก่ ความเป็นมาของหมู่บ้าน ประวัติอาณาเขตติดต่อพื้นที่หมู่บ้าน ลักษณะภูมิประเทศ สันฐานวิทยา ปฐพีวิทยา ลักษณะภูมิอากาศ การแสดงอุณหภูมิและปริมาณน้ำฝน จำนวนประชากร โครงสร้างพื้นฐาน การคมนาคม การไฟฟ้า การประปา เศรษฐกิจ การประกอบอาชีพ ฤดูกาลเก็บเกี่ยวผลผลิต ด้านสังคม กลุ่มองค์กรและเครือข่าย กลุ่มผู้นำ ประเพณี พิธีกรรม ข้อห้าม กฎ ระเบียบของหมู่บ้านการใช้ประโยชน์ ผู้รู้หรือปราชญ์ท้องถิ่นและผู้นำชุมชน ข้อมูลผู้รู้หรือปราชญ์ท้องถิ่นข้อมูลการใช้ประโยชน์ความหลากหลายของชุมชนหาดบางแสน จังหวัดชลบุรี

1.6 ประโยชน์ของการวิจัย

1.6.1 ทำให้มีความรู้ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวสามารถนำไปประยุกต์ให้เหมาะสมเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.6.2 ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคในการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นแนวทางในสำหรับการวางแผนด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.6.3 ทำให้ได้แนวทางในพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี เอกสารต่าง ๆ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดประกอบด้วย

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
3. นโยบายเกี่ยวกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทย
4. ข้อมูลพื้นที่วิจัย
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ

2.1.1 ความหมายของการจัดการ

การจัดการ คือการทำให้กลุ่มบุคคลในองค์กรเข้ามาทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกับขององค์กร การจัดการประกอบด้วยการวางแผน การจัดการองค์กร การสรรบุคลากร การนำหรือการสั่งการ และการควบคุมองค์กรหรือความพยายามที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน การจัดการทรัพยากรประกอบด้วยการใช้งานและการจัดวางทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน ทรัพยากรเทคโนโลยี และทรัพยากรธรรมชาติ และยังช่วยการบริหารให้กับองค์กรต่างให้เจริญรุ่งเรือง

พจนานุกรมฉบับพระราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2542 (2542, หน้า, 602) ให้ความหมาย การจัดการ (Management) หมายถึง การสั่งงาน ควบคุมงาน ดำเนินงาน

ณรัตธอร์ ศรีทอง (2554, หน้า 2) ให้ความหมายการจัดการ หมายถึง การทำงานของคณะบุคคล ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมกันปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

พยอม วงศ์สารศรี (2552, หน้า 14)ได้ให้คำจำกัดความ “การจัดการเป็นศิลปะของการใช้บุคคลอื่นทำงานให้แก่องค์กร โดยการตอบสนองความต้องการ ความคาดหวัง และจัดโอกาสให้เขาเหล่านั้นมีความเจริญก้าวหน้าในการทำงาน”

สมคิด บางโม (2546, หน้า 60)กล่าวว่า การบริหารส่วนใหญ่มักจะนึกถึงการบริหารราชการ คำศัพท์ที่ใช้มี 2 คำ คือ การบริหาร (Administration) นิยมใช้กับการบริหารราชการหรือการจัดการเกี่ยวกับนโยบาย ศัพท์อีกคำหนึ่ง คือ การจัดการ (Management) นิยมใช้กับการบริหารธุรกิจเอกชนหรือการดำเนินการตามนโยบายที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตามคำว่า การบริหารกับคำว่า การจัดการใช้แทนกันได้ มีความหมายเหมือนกัน คำสองคำนี้ปะปนกันตลอดไปตามความเหมาะสมจึงจำเป็นที่จะต้องใช้ความรู้ทั้งที่เป็นศาสตร์และศิลปะเพื่อเอาคนทรัพยากรมารวมกันแล้วอำนวยความสะดวกตามที่ต้องการปัจจัยในการบริหาร

สรุปได้ว่า การจัดการ หมายถึง กิจกรรมหรือการศึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ในอันที่จะเชื่อมั่นได้ว่า กิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปในแนวทางที่จะบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่อันที่จะสร้างและรักษาไว้ซึ่งสถานะที่จะเอื้ออำนวยต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ ด้วยความพยายามร่วมกันของกลุ่มบุคคล

2.1.2 องค์ประกอบของการจัดการ

การจัดการมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้ (สมคิด บางโม, 2546, หน้า 60)

- 1.คนหรือบุคคล (Man) เป็นปัจจัยสำคัญของการบริหารงาน หน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ จำเป็นต้องมีคนที่ปฏิบัติงาน ผลงานที่ดีจะออกมาได้ต้องประกอบด้วยบุคคลที่มีคุณภาพและมีความรับผิดชอบต่อองค์กรหรือหน่วยงานนั้นๆ
- 2.เงิน (Money) หน่วยงานจำเป็นที่จะต้องมีงบประมาณเพื่อการบริหารงาน หากขาดงบประมาณ การบริหารงานของหน่วยงานก็ยากที่จะบรรลุเป้าหมาย
- 3.ทรัพยากรหรือวัสดุ (Material) การบริหารจำเป็นต้องมีวัสดุอุปกรณ์หรือทรัพยากรในการบริหาร หากหน่วยงานขาดวัสดุอุปกรณ์หรือทรัพยากรในการบริหารแล้วก็จะย่อมจะเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดปัญหาในการบริหารงาน

4.การบริหารจัดการ (Management) เป็นภารกิจของผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาโดยตรง คือเป็นกลไกและตัวประสานที่สำคัญที่สุดในการประมวล ผลักดันและกำกับปัจจัยต่างๆ ทั้ง 3 ประการให้สามารถดำเนินไปได้โดยมีประสิทธิภาพจนบรรลุเป้าหมายของหน่วยงานตามที่ต้องการ

พงศ์ศักดิ์ สวัสดิ์เกียรติ (2550, หน้า 5-6)กล่าวถึงองค์ประกอบเกี่ยวกับการจัดการว่ามี 4 ส่วนสำคัญหรือแนวคิด 4M การจัดการ กล่าวคือเป็นกระบวนการในการดำเนินการปฏิบัติงานขององค์กร หรือหน่วยงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ กล่าวอย่างย่อ ๆ ก็คือ วิธีการทำงานให้สำเร็จเรียบร้อยนั่นเอง การที่จะทำงานให้ประสบผลสำเร็จได้นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบหลายประการ จะขอยกตัวอย่างเช่น ทฤษฎี 4M หรือ กล่าวคือ

1. Man หรือ คน = การบริหารกำลังคน จะใช้คนอย่างไรให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลกับงานให้มากที่สุด
2. Money หรือ เงิน = การบริหารเงิน จะจัดสรรเงินอย่างไรให้ใช้จ่ายต้นทุนน้อยที่สุดและให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผล
3. Materials หรือ วัสดุดิบ = การบริหารวัสดุในการดำเนินงานว่าจะทำอย่างไรให้สิ้นเปลืองน้อยที่สุด หรือเกิดประโยชน์สูงสุด
4. Management หรือ การจัดการ = การจัดการ คือกระบวนการจัดการบริหารควบคุม เพื่อให้งานทั้งหมดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลอย่างเต็มที่

ในการบริหารองค์การโดยทั่วไปได้มีการกำหนดให้มีทรัพยากรทางการบริหาร (Managerial Resources) ไว้ 4 ด้าน หรือที่เรียกว่า 4M คือ Man Money Materials Management และอาจมีนักบริหารบางคนได้กำหนดทรัพยากรทางการบริหารไว้ 6 ด้าน (6M) โดยเพิ่มจากหลักทั่วไปอีก 2 ด้าน คือ Machine และ Marketing แต่ไม่ว่าจะเป็น 4M หรือ 6M ก็ตาม เมื่อนำมาประมวลแล้วจะเห็นว่าทรัพยากรทางการบริหารมีอยู่ด้วยกัน 4 ด้าน คือ

1. ทรัพยากรมนุษย์ (Human) หมายถึง การบริหารกำลังคน จะใช้คนอย่างไรให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลกับงานให้มากที่สุด
2. การเงินและงบประมาณ (Financial) หมายถึง การบริหารเงิน จะจัดสรรเงินอย่างไรให้ใช้จ่ายต้นทุนน้อยที่สุดและให้เกิดในการทำกิจการงานขององค์การ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และประสิทธิผล

3. วัตถุประสงค์ทางกายภาพ (Physical) หมายถึง การบริหารวัสดุในการดำเนินงานว่าจะทำอย่างไรให้ สิ้นเปลืองน้อยที่สุด หรือเกิดประโยชน์สูงสุดเช่น บรรดาเครื่องมือ อุปกรณ์ เครื่องใช้ อาคาร ที่ใช้ในการทำงานขององค์การ

4. การจัดการ (Management) หมายถึง การจัดการ คือกระบวนการจัดการบริหารเพื่อให้ งานทั้งหมดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลอย่างเต็มที่ทั้งนี้ ในบรรดาทรัพยากรทางการ บริหารทั้ง 4 ด้าน ถือว่ามนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดเพราะมนุษย์เป็นผู้แสวงหาและใช้ทรัพยากรอื่นๆให้ เพียงพอและมีความเหมาะสม

พอลลิต Pollitt (2001, หน้า 473-4) กล่าวถึง องค์ประกอบขององค์การจําการภาครัฐแนวใหม่ไว้ 7 ประการ

1.การมุ่งผลสัมฤทธิ์มากกว่าปัจจัยนำเข้าและกระบวนการ กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงจาก เดิมที่ระบบการจัดการให้ความสำคัญกับปัจจัยนำเข้า (inputs) และกระบวนการ (process) มาเป็นปัจจัยนำ ออก (outputs) และผลสัมฤทธิ์ (outcomes)

2.เน้นตัวชี้วัดและมาตรฐานการปฏิบัติงาน หมายถึง การจัดการภาครัฐแนวใหม่มุ่งเน้นการ วัดผลงานมากกว่าในยุคเดิม ทั้งในส่วนของการสร้างตัวชี้วัดที่เหมาะสมกับองค์กร และกำหนดมาตรฐานการ ปฏิบัติงานอย่างชัดเจน สอดคล้องกับสถานะความเป็นจริง

3.ลักษณะองค์การแบบแนวราบ ไม่เน้นโครงสร้างสายการบังคับบัญชาที่ยาวและให้ ความสำคัญกับความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน รวมถึงความเป็นอิสระ

4.เน้นความสัมพันธ์เชิงสัญญา หรือคล้ายสัญญา กล่าวคือ แนวคิดการจัดการภาครัฐแนว ใหม่ รัฐใช้ความสัมพันธ์ในรูปแบบของสัญญา (Contact Relationships) หรือคล้ายสัญญา (Contact-Like Relationships) แทนความสัมพันธ์ในลักษณะเดิม

5.เน้นกลไกตลาด หรือเลียนแบบกลไกตลาด หมายถึง การส่งมอบบริหารสาธารณะแนวคิด การจัดการภาครัฐแนวใหม่ เชื่อว่า การใช้กลไกตลาด หรือเลียนแบบกลไกตลาด ทั้งการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และการจ้างเหมาภาคเอกชน จะนำไปสู่ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

6.ทำให้ภาครัฐและภาคเอกชนเข้าใกล้กันมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ แนวคิดการจัดการภาครัฐแนว ใหม่พยายามลดความแตกต่าง แบ่งแยกระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน โดนมองว่า ทั้งสองภาคส่วนมีการเป็น หุ้นส่วนกันในรูปแบบต่างๆ มากขึ้นเรื่อยๆ

7.การยึดถือคุณค่าของปัจเจกบุคคลนิยม ประสิทธิภาพ และความยืดหยุ่น คล่องตัว กล่าวคือ จากเดิมที่ยึดถือค่านิยมความเป็นสากล ความเท่าเทียม และความมั่นคง เปลี่ยนมาเป็นปัจเจกบุคคลนิยม ประสิทธิภาพและความยืดหยุ่นคล่องตัว

ฮูป Hoop (1991, อ้างใน ชมภูษุช หุ่นาค หน้า 4-5) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการจัดการภาครัฐแนวใหม่ไว้ 7 ประการ

- 1.การให้ผู้จัดการมืออาชีพเป็นผู้ดำเนินการ กล่าวคือ มีการระบุดูบุคคลที่จะทำหน้าที่ตัดสินใจในองค์การอย่างชัดเจน มีผู้ทำหน้าที่ผู้จัดการมีความอิสระในการดำเนินงานอย่างเหมาะสม
- 2.ความชัดเจนของตัวชี้วัดและมาตรฐานการปฏิบัติงาน กล่าวคือ ให้ความสำคัญกับนิยามเป้าหมาย วัตถุประสงค์ ตัวชี้วัดของความสำเร็จอย่างชัดเจน เพื่อมีทิศทางในการดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้น ซึ่งมักจะกำหนดเชิงปริมาณ
- 3.การมุ่งผลสัมฤทธิ์ กล่าวคือ ให้ความสำคัญกับผลสำเร็จของภารกิจมากกว่าเน้นกระบวนการ ทั้งนี้ การจัดสรรทรัพยากรและการให้รางวัลสัมพันธ์กับการวัดผลการปฏิบัติงาน ไม่ได้กำหนดโดยหน่วยงานราชการส่วนกลางเหมือนเดิม
- 4.การแบ่งแยกหน่วยงาน หมายถึง การแบ่งหน่วยงานของรัฐให้เป็นหน่วยงานย่อยในลักษณะบริษัทตามประเภทของการผลิต เพื่อแบ่งแยกหน่วยผลิตและหน่วยงานบริการออกจากกัน และเน้นการกระจายอำนาจในเรื่องงบประมาณ
- 5.การให้ความสำคัญกับการแข่งขัน โดยดำเนินการใช้ลักษณะการทำสัญญา การประมูลเพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมาตรฐานการปฏิบัติงาน ซึ่งเน้นให้มีการแข่งขันในภาครัฐถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการจัดการภาครัฐแนวใหม่
- 6.การใช้รูปแบบการจัดการภาคเอกชน กล่าวคือ การนำรูปแบบการจัดการภาคเอกชนมาปรับใช้ในภาครัฐ และเปลี่ยนมุมมองใหม่จากการให้บริการภาครัฐลักษณะกองทัพ มาเป็นการจัดการที่อาศัยความยืดหยุ่นในการจ้างงาน ประกอบกับจูงใจด้วยการให้รางวัล และมีการประชาสัมพันธ์โฆษณามากขึ้น
- 7.การใช้ทรัพยากรอย่างก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด หมายถึง ความประหยัด และควมมีวินัยในการใช้ทรัพยากร รวมถึงมีการตรวจสอบการใช้ทรัพยากรต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างน้อยลง

OECD (1991 อ้างใน ชมภูษ ขุนนาค, หน้า 11) องค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา เป็นองค์การระหว่างประเทศของกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วและยึดแนวทางระบบประชาธิปไตยและเศรษฐกิจการค้าเสรีในการร่วมมือกันพัฒนาเศรษฐกิจของภาคยุโรปและโลก ได้ดำเนินการ 2 แนวทาง คือ 1.การยกระดับการผลิตของหน่วยงานภาครัฐ และ 2. การใช้ประโยชน์จากภาคเอกชนมากขึ้น เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงการผลิตและการบริการสาธารณะ ซึ่งสองแนวทางดังกล่าวได้ขยายเป็นองค์ประกอบการจัดการภาครัฐแนวใหม่ไว้ 8 ประการ ดังนี้

1.การพัฒนาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ คือ เน้นการพัฒนา ปรับปรุงเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรมนุษย์ โดยพิจารณาตั้งแต่สรรหาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ จากนั้นพัฒนาทักษะคนเหล่านั้นอย่างต่อเนื่อง รวมถึงจ่ายค่าตอบแทนตามผลงาน

2.การสร้างการมีส่วนร่วมของเจ้าหน้าที่ในการตัดสินใจ กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ภาครัฐต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รวมถึงการจัดการในขั้นตอนต่างๆมากขึ้น ตามแนวความคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่

3.การให้ความสำคัญกับเป้าหมายการดำเนินงานมากกว่ายึดในกฎระเบียบ กล่าวคือภาครัฐต้องมีความยืดหยุ่นมากขึ้นในการควบคุมการบริหาร

4.การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการ กล่าวคือ การจัดการภาครัฐแนวใหม่ให้ความสำคัญกับการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการจัดการ และการให้บริการสาธารณะมากขึ้น

5.การให้ความสำคัญกับการบริการลูกค้า โดยแนวทางการพัฒนา หรือปรับปรุงการให้บริการให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า หรือประชาชนเป็นสำคัญ พัฒนาคุณภาพการให้บริการอย่างยิ่ง

6.การให้ผู้บริการเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย กล่าวคือ การเก็บค่าบริการสาธารณะของรัฐใช้หลักการใช้ประโยชน์จริง

7.การให้บริการประชาชนโดยการมีส่วนร่วมของเอกชน กล่าวคือ การดำเนินการบริการประชาชนใดๆ ของรัฐ มีภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น โดยจัดให้มีการแข่งขัน หรือมีระบบที่เปิดให้จ้างเหมาภาคเอกชน

8. การลดการผูกขาดในการให้บริการ กล่าวคือ การลดการผูกขาดตามแนวทางการจัดการภาครัฐแนวใหม่ เน้นการยึดติด หรือไม่เคร่งครัดมากในกฎระเบียบที่นำไปสู่การผูกขาดในการบริการ เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริการมากขึ้น

Hughe (2003, อ้างใน ชมภูษ หุ่นาค, หน้า 53-60) ได้นำเสนอองค์ประกอบการจัดการภาครัฐแนวใหม่ไว้ 13 ประการ ดังนี้

1. การใช้วิธีการชิงกลยุทธ์ กล่าวคือ การเน้นที่การจัดการเชิงกลยุทธ์ และการวางแผนระยะยาว เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์การ

2. การใช้ผู้จัดการมืออาชีพในการดำเนินการดำเนินงาน กล่าวคือ มุ่งไปที่ผู้จัดการที่มีประสบการณ์เชี่ยวชาญ มีความรู้ความสามารถ หรือเรียกว่าผู้จัดการมืออาชีพ

3. การเน้นผลลัพธ์ หมายถึง การให้ความสำคัญปัจจัยนำออก (Outputs) หรือผลลัพธ์ (Outcomes) มากกว่าปัจจัยนำเข้า (Inputs)

4. การปรับปรุงพัฒนาระบบงบประมาณ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงจากงบประมาณแบบแสดงรายการปลาระบบบัญชีแบบเก่า มาเป็นระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานและระบบงบประมาณแบบโครงการที่มีระบุต้นทุนของกิจกรรมทั้งหมด

5. การจัดการบุคคลด้วยวิธียืดหยุ่น หมายถึง การเปลี่ยนแปลงการสรรหาและแต่งตั้งผู้จัดการระดับสูง จากเดิมที่ใช้ระบบจำแนกตำแหน่ง (Position classification) มาสู่ระบบที่ยืดหยุ่น โดยให้ความสำคัญกับบุคลากรที่มีทักษะด้านการจัดการ

6. การจัดการองค์การด้วยวิธียืดหยุ่น โดยแบ่งเป็นหลายๆหน่วยงาน จากเดิมเป็นหน่วยงานขนาดใหญ่ มีสายบังคับบัญชาที่ยาว เพื่อนำไปสู่การดำเนินนโยบายเฉพาะและให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

7. การเปิดให้มีการแข่งขัน กล่าวคือ การเปิดโอกาสให้มีการแข่งขันอย่างกว้างขวาง ทั้งองค์การภาครัฐ ภาคเอกชน รัฐวิสาหกิจ โดยการจ้างเหมา ซึ่งนำไปสู่การลดต้นทุนในการบริการสาธารณะ

8. การใช้ระบบสัญญา กล่าวคือ การให้ความสำคัญในระบบสัญญากับหน่วยงานภายนอก และระหว่างหน่วยงานอื่นภายในภาครัฐระบบสัญญานี้ต้องครอบคลุม

9. การประยุกต์ใช้รูปแบบการจัดการของภาคเอกชน หมายถึง การประยุกต์แนวทางการจัดการของภาคเอกชนที่ประสบความสำเร็จนำมาใช้กับการจัดการภาครัฐ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงการสรรหา

คัดเลือกเจ้าหน้าที่เพื่อให้เหมาะสมกับตำแหน่ง การประเมินผลการปฏิบัติงาน การให้รางวัลตามผลงานจริง การแต่งตั้งในระบบสัญญา และการให้เจ้าหน้าที่ออกเมื่อมีปัญหาจากการปฏิบัติงาน

10.การไม่วางตัวเป็นกลางทางการเมือง กล่าวคือ ผู้จัดการภาครัฐหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์หรือเชื่อมโยงกับการเมือง จากแนวคิดดั้งเดิมความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับนักการเมืองแคบ แต่เมื่อมองจากแนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ พบว่า ความสัมพันธ์ทั้งสองมีความใกล้ชิด และราบรื่น เนื่องจากต้องปฏิสัมพันธ์กัน

11.ความรับผิดชอบต่อสาธารณะโดยตรง กล่าวคือ แนวทางการจัดการแนวใหม่ มองว่า รัฐต้องความรับผิดชอบต่อสาธารณะ เรามุ่งตอบสนองความต้องการของลูกค้าหรือประชาชนเป็นสำคัญ ในมุมกลับกันการบริหารแบบดั้งเดิมรัฐรับผิดชอบต่อสาธารณะทางอ้อม

12.การแบ่งแยกหน่วยจัดซื้อและหน่วยจัดหา กล่าวคือ หน่วยจัดซื้อบริการสาธารณะ (Purchaser) ซึ่งทำหน้าที่ในการตัดสินใจว่าจะผลิตอะไร และหน่วยจัดหาบริการสาธารณะ (Provider) ที่ทำหน้าที่ส่งมอบต่อประชาชน จะแบ่งออกจากกันอย่างชัดเจน

13.การทบทวนของภาครัฐ กล่าวคือ ภาครัฐควรมีบทบาทของตนเองที่ผ่านมาว่า ภารกิจใดยังคงดำเนินการต่อไป หรือภารกิจใดความให้ออกชนดำเนินการแทน บางสิ่งภาคเอกชนสามารถจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการจัดการประกอบด้วยการพัฒนาการจัดการทรัพยากรมนุษย์การเงินและงบประมาณ Financial การจัดการ Management มาตรฐานการปฏิบัติงานการประเมินผล สิ่งเหล่านี้มุ่งเน้นให้การทำงานให้เกิดผลสูงสุด เพื่อเป็นแนวทางให้บรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.1.3 กระบวนการในการจัดการ

วิโรจน์ สารวัตนะ (2545, หน้า 3-5) ได้กล่าวว่า การบริหารจัดการเป็นกระบวนการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การ โดยอาศัยหน้าที่หลักทางการบริหารอย่างน้อย 4 ประการ คือ การวางแผน การจัดองค์การ การนำและการควบคุม ซึ่งกระบวนการดังกล่าวมีผู้บริหารเป็นผู้รับผิดชอบที่จะให้มีการปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

การวางแผน (Planning) เป็นหน้าที่ทางการบริหารที่สำคัญประการหนึ่งซึ่งนักวิชาการทั้งหลายกำหนดขึ้น จะเริ่มต้นด้วยหน้าที่ทางการวางแผนเป็นอันดับแรกจึงแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการ

การวางแผนเป็นอย่างดี โดยที่องค์ประกอบของกระบวนการวางแผนองค์การหนึ่งๆ ประกอบด้วย ภารกิจ จุดหมายและแผน โดยภารกิจเป็นข้อประกาศอย่างกว้างๆ เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายหรือเหตุผลหรือพื้นฐานในการ ดำรงอยู่ขององค์การและขอบข่ายงานเฉพาะขององค์การหรือที่ทำให้้องค์การแตกต่างจากองค์การอื่น สำหรับ จุดหมายเป็นเป้าหมายแห่งอนาคต หรือผลลัพธ์ที่สุดท้ายที่้องค์การต้องการให้บรรลุผล ขณะเดียวกันแผนงาน หมายถึงวิถีทางที่จะก่อให้เกิดการกระทำเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์สุดท้ายที่้องค์การต้องการให้เกิดขึ้นกับองค์การ

การจัดองค์การ (Organizing) เป็นหน้าที่ทางการบริหารที่สืบเนื่องจากการวางแผน กล่าวคือ เมื่อองค์การจัดทำจุดหมายและแผนเชิงยุทธศาสตร์แล้ว ผู้บริหารควรต้องออกแบบโครงสร้าง องค์การเพื่อให้การบริหารงานบรรลุจุดหมายแผนเชิงยุทธศาสตร์ขององค์การนั้น การออกแบบ โครงสร้าง องค์การเป็นกิจกรรมที่ควรได้รับการตรวจสอบอยู่เสมอเนื่องจากปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ โครงสร้างองค์การเกิดขึ้นมากมาย

การนำ (Leading) เป็นสถานะที่ผู้นำใช้ความพยายามที่จะให้มีอิทธิพลต่อผู้อื่นเพื่อให้การ ปฏิบัติงานบรรลุจุดหมายของการองค์การได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การที่ผู้นำจะเป็นผู้นำที่มี ศักยภาพดังกล่าวดำเนินได้พึงทำความเข้าใจทฤษฎีการจูงใจ (Motivation) ภาวะผู้นำ (Leadership) การ ติดต่อสื่อสาร (Communication) และการบริหารกลุ่ม (Group) เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม

การควบคุม (Controlling) เป็นกระบวนการวางระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้การปฏิบัติงานของ องค์การบรรลุผลตามจุดหมายที่กำหนดไว้มุ่งให้เกิดความมั่นใจว่าสมาชิกในองค์การได้ประพฤติปฏิบัติไปใน ทิศทางที่จะทำให้บรรลุผลตามมาตรฐานการทำงานที่กำหนดไว้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็ง ขององค์การ การเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสมาชิกในองค์การ

เกษม จันทรแก้ว (2540, หน้า 512-514)ได้ให้ความหมายว่า การจัดการ หมายถึง ศิลปะการ ดำเนินการนำวัตถุประสงค์สู่ระบบด้วยระบบกระบวนการผลิตจนได้ผลผลิตตามที่กำหนดไว้ การบริหารจึงเป็นการ ดำเนินการให้ทุกโครงการทำหน้าที่สัมพันธ์กัน เป็นเรื่องยากที่จะทำให้เกิดการผสมผสานกันถ้าไม่วางแผนการ ดำเนินการที่ดี ซึ่งขึ้นอยู่กับผู้บริหารที่วางแผนบริหารอย่างไร อย่างไรก็ตาม ผู้บริหารมีหน้าที่อำนวยการ (Directing) ตามอำนาจหน้าที่จากหน่วยงาน (Organizing) ที่เป็นผู้รับผิดชอบควบคุม (Controlling) ในการ นำแผนงาน (Planning) ที่ได้กำหนดไว้แล้วไปดำเนินการร่วมกันทรัพยากร (Assembling Resource) ทำให้ การผลิตหรือการใช้ปัจจัยการบริหาร (ได้แก่ คน งบประมาณ เครื่องมือ อุปกรณ์ สวัสดิการ ฯลฯ) ก่อให้เกิด ผลผลิตขั้นสุดท้าย

กูลิค และ เออร์วิกค์ (1937, อ้างใน สร้อยตระกูล อรรถมานะ, 2540, หน้า 164) ได้รวบรวมแนวคิดทางด้านการบริหารต่าง ๆ เอาไว้ในหนังสือชื่อ “Paper on the Science of Administration) โดยเสนอแนวคิดกระบวนการบริหาร ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีชื่อว่า “POSDCoRB” ภาระหน้าที่ที่สำคัญของนักบริหาร 7 ประการ คือ

P- Planning หมายถึง การวางแผน ได้แก่ การจัดวางโครงการและแผนงานต่างๆ ขึ้นมาไว้ล่วงหน้า

O-Organizing หมายถึง การจัดองค์การ ได้แก่ การแบ่งงาน การกำหนดส่วนงาน โครงสร้างขององค์การ การกำหนดตำแหน่งงานต่างๆ พร้อมกับอำนาจหน้าที่

S-Staffing หมายถึง การจัดการเกี่ยวกับตัวบุคคลในองค์การ นับตั้งแต่ การจัดอัตรากำลัง การสรรหา การคัดเลือก การบรรจุแต่งตั้งบุคคล การเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง เงินเดือน การโยกย้าย การพัฒนาบุคคล ในองค์การเรื่อยไปจนกระทั่งการให้บุคคลพ้นจากตำแหน่ง

D-Directing หมายถึง การอำนวยการ ได้แก่ การทำหน้าที่ในการตัดสินใจ วินิจฉัยสั่งการ การออกคำสั่ง มอบหมายภารกิจการทำงานไปให้ผู้ใต้บังคับบัญชา หลังจากนั้นต้องใช้ภาวะของการเป็นผู้นำในการกระตุ้นจูงใจคนให้ยอมรับในผู้บริหาร

Co- Coordinating หมายถึง การประสานงาน ได้แก่ การทำหน้าที่ในการประสานกิจกรรมต่างๆ ที่ได้มีการแบ่งแยกออกไปเป็นส่วนงานย่อยๆ เพื่อให้ทุกภาคส่วนสามารถทำงานประสานสอดคล้องกัน และมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกัน

R- Reporting หมายถึง การรายงาน ได้แก่ การทำหน้าที่ในการรับฟังรายงานผลการปฏิบัติงานของบุคคลและหน่วยงานที่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาได้รายงานมา การรายงานถือเป็นมาตรการในการตรวจสอบและควบคุมงานด้วย

B- Budgeting หมายถึง การงบประมาณ ได้แก่ หน้าที่ที่เกี่ยวกับการจัดทำงบประมาณ การจัดทำบัญชีการใช้จ่ายเงินและการตรวจสอบควบคุมด้านการเงิน การบัญชีของหน่วยงานนั่นเอง

เฮนรี ฟาโยล (1916,อ้างใน ; ภิญโญ สาร, 2543, หน้า 17) เป็นทั้งวิศวกรและนักวิชาการชาวฝรั่งเศส เขาได้สรุปเป็นทฤษฎีว่า หากวันหนึ่งคุณต้องอยู่ในสถานะที่ต้องใช้คนจำนวนมากๆ ในการทำงานแล้วละก็ หัวใจของการบริหารจัดการเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมายนั้น มีองค์ประกอบด้วยกัน 5 ปัจจัย เคাঁดงมากเพราะทฤษฎีของเขา มักถูกเรียกว่า POCCC ซึ่งมีดังนี้

1. **การวางแผน (Planning)** หมายถึง ภาระหน้าที่ของผู้บริหารที่จะต้องทำการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่อธุรกิจ และกำหนดขึ้นเป็นแผนการปฏิบัติงานหรือวิถีทางที่จะปฏิบัติเอาไว้ เพื่อสำหรับเป็นแนวทางของการทำงานในอนาคต

2. **การจัดองค์การ (Organizing)** หมายถึง ภาระหน้าที่ที่ผู้บริหารจะต้องจัดให้มีโครงสร้างของงานต่าง ๆ และอำนาจหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อให้เครื่องจักร สิ่งของและตัวคน อยู่ในส่วนประกอบที่เหมาะสม ในอันที่จะช่วยให้งานขององค์การบรรลุผลสำเร็จได้

3. **การบังคับบัญชาสั่งการ (Commanding)** หมายถึง หน้าที่ในการสั่งงานต่าง ๆ ของผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งกระทำให้สำเร็จผลด้วยดี โดยที่ผู้บริหารจะต้องกระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี จะต้องเข้าใจคนงานของตน

4. **การประสานงาน (Coordinating)** หมายถึง ภาระหน้าที่ที่จะต้องเชื่อมโยงงานของทุกคนให้เข้ากันได้ และกำกับให้ไปสู่จุดมุ่งหมายเดียวกัน

5. **การควบคุม (Controlling)** หมายถึง ภาระหน้าที่ในการที่จะต้องกำกับให้สามารถประกันได้ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำไปนั้นสามารถเข้ากันได้กับแผนที่ได้วางไว้แล้ว

หลักการจัดการ 14 ประการ (Fayol's fourteen principles of management) ซึ่งมีดังต่อไปนี้

1. **การจัดแบ่งงาน (Division of work)** หลักการก็คือการทำให้คนจำนวนมากที่ต้องมาทำงานร่วมกันได้มีการจัดแบ่งหน้าที่ตามความสามารถหรือความเชี่ยวชาญพิเศษของแต่ละคนเพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. **การมีอำนาจหน้าที่ (Authority)** ผู้จัดการต้องสามารถออกคำสั่งได้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ทำให้คำสั่งที่ออกไปนั้นมีความถูกต้องและเกิดความรับผิดชอบควบคู่กันไป เมื่อใดที่มีการใช้อำนาจหน้าที่เมื่อนั้นความรับผิดชอบก็ต้องติดตามไปด้วย

3. **ความมีวินัย (Discipline)** ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือพนักงาน ต้องเชื่อฟังและเคารพกฎเกณฑ์ขององค์การการที่คนจะมีวินัยที่ตินั้นเกิดจากความเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ มีความเข้าใจที่ชัดเจนระหว่างฝ่ายจัดการและคนทำงาน ทั้งนี้เมื่อมีการทำผิดกฎระเบียบขององค์การก็จะมีผลทำให้ได้รับโทษ

4. เอกภาพของสายบังคับบัญชา (Unity of command) พนักงานหรือลูกจ้างทุกคนจะได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเพียงคนเดียว สายบังคับบัญชาจะลักษณะเป็นทอดๆ ไป แต่ละคนจะรู้ว่าใครคือเจ้านายของตน

5. เอกภาพในทิศทาง (Unity of direction) แต่ละคนในกลุ่มกิจกรรมขององค์การจะมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน รับแผนเดียว และจากหัวหน้าเดียว

6. ผลประโยชน์ของหมู่คณะจะต้องเหนือผลประโยชน์ส่วนตัว (Subordination of individual interests to the general interests) คนที่เข้ามาทำงานในองค์การนั้นจะต้องยอมรับว่าผลประโยชน์ขององค์การจะต้องมาเหนือผลประโยชน์ส่วนตัว

7. มีระบบค่าตอบแทนที่ยุติธรรม (Remuneration) คนทำงานแม้จะต้องเห็นผลประโยชน์ขององค์การเหนือผลประโยชน์ส่วนตัว แต่องค์การก็ต้องหน้าที่จัดระบบค่าตอบแทนให้เหมาะสมแก่ความสามารถและเป็นไปอย่างยุติธรรม

8. ระบบการรวมศูนย์ (Centralization) การรวมศูนย์ในที่นี้หมายถึงระดับของการที่ผู้ใต้บังคับบัญชาจะมีส่วนในการตัดสินใจอย่างไรการจะกระจายอำนาจหรือรวมอำนาจเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความเหมาะสมประเด็นจะอยู่ที่ว่าทำอะไรจึงจะรวมศูนย์ได้ในแต่ละกรณีแนวคิดนี้มองเห็นความจำเป็นขององค์การที่ต้องมีศูนย์รวมอำนาจ

9. สายบังคับบัญชา (Scalar chain) หมายถึงสายบังคับบัญชาจากระดับสูงลงมาสู่ระดับต่ำสุด สายการสื่อสารติดต่อก็จะเป็นไปตามนี้คือจะเป็นไปตามระดับชั้น อย่างไรก็ตามถ้าสายการบังคับบัญชาก่อให้เกิดการเสียเวลาล่าช้าก็ให้มีการข้ามชั้นตอนได้ทั้งนี้ต้องเป็นข้อตกลงระหว่างส่วนงานที่เกี่ยวข้อง

10. ความเป็นระบบระเบียบ (Order) หมายความว่าถึงคนที่ดีหรือวัสดุอุปกรณ์ทั้งหลายที่ดีจะอยู่ในที่อันเหมาะสมในเวลาอันเหมาะสม ความเป็นระบบระเบียบนี้ในส่วนหนึ่งหมายความว่าถ้าเกิดการเปลี่ยนแปลง เช่นคนป่วยงาน ลางาน ก็สามารถมีคนทดแทนได้เพราะมีความเป็นระบบทำให้รู้งานกัน

11. ความเท่าเทียมกัน (Equity) ในที่นี้ผู้เป็นหัวหน้าจะต้องมีการตอบสนองต่อผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างมีเมตตาและยุติธรรม การใช้อำนาจของผู้บริหารจะเป็นไปด้วยหลักการ มิใช่จะทำอะไรได้ตามใจ

12. ความมั่นคงและสามัญฐานะของบุคลากร (Stability of tenure of personnel) ทั้งนี้โดยมองว่าการที่มีคนเปลี่ยนงานบ่อยๆนั้น จะทำให้งานไม่มีประสิทธิภาพ ฝ่ายบริหารควรวางแผนงานให้สามารถมีการทดแทนกำลังคนกันได้เมื่อมีตำแหน่งว่างลง

13. การริเริ่มสร้างสรรค์(Initiative) ผู้ใต้บังคับบัญชาจะสามารถมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่จะทำงาน ออกมาได้ในระดับที่สูง

14. วิญญาณแห่งหมู่คณะ (Esprit de corps) การสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงานมีความราบรื่น และความเป็นปึกแผ่นในหมู่คณะ

เจมส์ มูนเนย์ และอลัน ไรเลย์ (James Mooney and Alan Reiley) ในปี ค.ศ.1931 เขียนหนังสือชื่อ Principles of Organization โดยเสนอว่าหลักการบริหารต่างๆซึ่งมีลักษณะเป็นสากลนั้นจะมีอยู่ 4 ประการดังต่อไปนี้ (พิทยา บวรวัฒนา, 2556, หน้า 38-39)

1. หลักการประสานงาน (Coordinative Principle) หมายถึง เป็นหลักการบริหารที่สำคัญที่สุด การประสานงานเป็นปัจจัยสำคัญกำหนดความสำเร็จของหลักการอื่นๆไปจนถึงการบรรลุเป้าหมายขององค์การ

2. หลักสายการบังคับบัญชา(Scalar Principle) หมายถึงหลักการบริหารซึ่งครอบคลุมถึงกระบวนการประสานอำนาจของเจ้าหน้าที่ระดับสูงสุดถึงต่ำสุดในองค์การ

3. หลักการแบ่งงานตามหน้าที่ (Functional Process) หมายถึง เป็นการแบ่งงานกันทำตามภาระหน้าที่ และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านภายในองค์การหนึ่งๆ เพื่อไม่เป็นการซ้ำซ้อนในงานที่ปฏิบัติ

4. หลักการหน่วยงานหลักและหน่วยงานสนับสนุน(Line and Staff Functions) หมายถึงสมาชิกในองค์การแบ่งได้เป็น 2 ส่วน คือ ทำงานในหน้าที่หลักขององค์การที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับลูกค้าหรือผู้รับบริการจากองค์การ

สรุปได้ว่า กระบวนการในการจัดการ ประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การบริหารงานบุคคล การอำนวยการ การประสานงาน การรายงาน และการงบประมาณ ซึ่งโดยภาพรวมในการบริหารดังกล่าว สามารถสร้างประสิทธิภาพ ความคุ้มค่า และประหยัดในการบริหารองค์การได้

2. 2 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

2.2.1 ความหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ซิงช้า มณีเนตร (2552, หน้า 4) กล่าวว่า การท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางของมนุษย์จากสถานที่ใดสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง หรือการเดินทางจากถิ่นพำนัก ที่อาศัยไปยังสถานที่อื่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจไปและเป็นการเดินทางด้วยเหตุผลของการท่องเที่ยวมิใช่ เพื่อประกอบอาชีพหรือ

หารายได้เช่น การเดินทางเพื่อการพักผ่อน การเดินทางเพื่อไปชมการแข่งขันกีฬาการเดินทางเพื่อการศึกษา การเดินทางเพื่อการประชุมสัมมนาการเดินทางเพื่อเยี่ยมญาติพี่น้องหรือเพื่อน การเดินทางเพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เป็นต้น

ศรัญญา เลิศมนไพโรจน์ (2550, หน้า 20)ให้ความหมายของการท่องเที่ยวว่า หมายถึง “กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวของการเดินทางของบุคคล จากที่อยู่อาศัยถาวรไปยังที่อยู่อาศัยชั่วคราว เพื่อวัตถุประสงค์ที่ไม่ใช่หารายได้ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวอาจก่อให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ระหว่าง บุคคลที่ร่วมเดินทาง (นักท่องเที่ยวหรือแขกผู้มาเยือน)”

ชาติรี แก้วมา (2549, หน้า 11)กล่าวว่า “การท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ในระยะใกล้หรือไกล โดยไม่มีรายได้เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวในครั้งนั้น ๆ และไม่ใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือไปพำนักอยู่ประจำ แต่เดินทางเพื่อวัตถุประสงค์หลาย ๆ อย่าง เช่น เพื่อการพักผ่อน เพื่อหาความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อประชุมสัมมนา หรือติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมเยือนญาติมิตร

กนกวรรณ ดุจศรีแก้ว (2549, หน้า 12-13)กล่าวว่า “เป็นการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เดินทาง บริการที่ใช้ในการเดินทาง และจุดหมายปลายทาง กล่าวอีกว่า การท่องเที่ยว นั่นคือ การเดินทางจากอีกที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ด้วยจุดประสงค์ทางการท่องเที่ยว การพักผ่อน หรือติดต่อธุรกิจ โดยมีการพักผ่อนค้างแรม หรือไปกลับภายในวันดังกล่าว”

ปรีชา แดงโรจน์(2544, หน้า 29-30)ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวว่า เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งกระทำเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากกิจการงานประจำ โดยปกติการท่องเที่ยวจะหมายถึง การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยไม่คำนึงว่าระยะทางนั้นจะใกล้หรือไกล และการเดินทางนั้นจะมีการค้างแรมหรือไม่

ฐิติธิ์ ชูชาติ(2542, หน้า 3) กล่าวว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางออกจากบ้านพักเป็นการชั่วคราวระยะเวลาสั้นเพื่อเยี่ยมเยือนญาติมิตร หรือวัตถุประสงค์อื่นๆ ทางด้านท่องเที่ยว

McIntosh R.W. & Gupta S. (1980, p 750) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อจุดหมายต่างๆ โดยมีมูลเหตุจูงใจ 4 ประเภท ดังนี้

1. มูลเหตุจูงใจทางด้านกายภาพ หมายถึง ความต้องการท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เช่น เข้าร่วมกิจกรรมทางการกีฬาหรือรักษาสุขภาพ พักผ่อนตากอากาศชายทะเลหรือร่วมกิจกรรมบันเทิงอื่นๆ

2. มลเหตุจูงใจทางวัฒนธรรม หมายถึง ความต้องการเรียนรู้เรื่องต่างๆ ในแหล่งอื่นที่มีใช้ที่อยู่เดิม ไม้ว่าจะเป็นด้านศิลปวัฒนธรรม นาฏศิลป์ดุริยางค์ศิลปะประเพณีต่างๆ

3. มลเหตุจูงใจด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หมายถึง ความต้องการพบปะสังสรรค์กับผู้คนใหม่ๆ หรือเพื่อนเก่า ญาติพี่น้อง

4. มลเหตุจูงใจด้านสถานภาพและเกียรติภูมิ หมายถึง ความต้องการพัฒนาตนเองให้มีฐานะหรือเกียรติภูมิสูงอาจเป็นไปเพื่อการศึกษาการประชุมและการติดต่อธุรกิจ

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปยังอีกสถานที่หนึ่ง เพื่อพักผ่อนคลายความเครียด ศึกษาหาความรู้ พบปะสังสรรค์ มีความสนุกเพลิดเพลิน

2.2.2 องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมใหญ่ที่มีองค์ประกอบเป็นอุตสาหกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมจำนวนมาก ได้แก่ อุตสาหกรรมการขนส่ง อุตสาหกรรมอาหารและเครื่องดื่มอุตสาหกรรมที่พักแรม อุตสาหกรรมนันทนาการ อุตสาหกรรมการผลิตสินค้าและบริการข้างเคียงต่างๆ ซึ่งได้มีผู้กำหนดแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไว้ดังนี้ (พยอม ธรรมบุตร, 2549, หน้า 1-3) ได้แบ่งองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเป็น 5 ประเภทดังนี้

1. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) ได้แก่ การมีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสม เช่น สนามบิน ระบบคมนาคม ตลอดจนบริการด้านอุตสาหกรรมขนส่ง เช่น การขนส่งทางอากาศ ทางบก และทางน้ำ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทาง (Destination) หรือแหล่งท่องเที่ยว (Attraction)

2. การมีที่พักแรมรองรับนักท่องเที่ยว (Accommodation) ที่ต้องการค้างคืน ได้แก่ ที่พักประเภทต่างๆ เช่น โรงแรม รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ ที่พักแรมประเภทต่างๆ จะมีสิ่งอำนวยความสะดวกในระดับต่างกัน ได้แก่ ภัตตาคาร สระว่ายน้ำ บาร์ฟิตเนสเซ็นเตอร์ ซาวน่า ศูนย์กลางธุรกิจและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ

3. แหล่งท่องเที่ยว (Attractions) นับเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญสูงสุดของการเดินทาง เพราะเป็นจุดดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวอาจเป็นแหล่งธรรมชาติที่มีความโดดเด่น เช่น ดอยอินทนนท์ ซึ่งมีความหลากหลายทางชีวภาพของเทือกเขาหิมาลัย หรือแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมประวัติศาสตร์ เช่น ปราสาทพนมรุ้งซึ่งแสดงถึงความรุ่งเรืองของอาณาจักรขอม ตลอดจนการท่องเที่ยวเที่ยว

ชนบทเพื่อสัมผัสวิถีชีวิตชาวบ้าน เรียนรู้ถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น ตลอดจนโบราณสถานยุคเก่าแก่ก่อนประวัติศาสตร์ เช่น วัดมณเฑียรบ้านเชียง เป็นต้น

4. กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) และกิจกรรมนันทนาการ (Tourist Activities และ Recreational Activities) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สำคัญในยุคปัจจุบันเพราะการท่องเที่ยวมิได้หมายถึงเพียงแค่การเดินทางไปชมโบราณสถาน อนุสาวรีย์ ความงดงามของธรรมชาติเท่านั้น แต่เป็นการที่นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การเดินศึกษาระบบนิเวศเขตเส้นศูนย์สูตรในป่าดิบชื้น การล่องแก่งในแม่น้ำท้องถิ่น การปีนหน้าผา การดำเนิรในรูปแบบ Scuba Diving หรือ Snorkeling การพายเรือแคนูในบริเวณป่าชายเลน การตกปลาหมึกในทะเลลึก ตลอดจนการร่วมกิจกรรมกับชุมชนเจ้าบ้าน เช่น การดำนา การเกี่ยวข้าว การร่วมพิธีบายศรีสู่ขวัญ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดจะเป็นประสบการณ์ (Experience) ที่อยู่ในความทรงจำของนักท่องเที่ยวและกิจกรรมดังกล่าวมักก่อให้เกิดการกระจายรายได้

5. บริการเบ็ดเตล็ดทั้งหมดที่มีให้นักท่องเที่ยว (Ancillary) อาทิเช่น บริการด้านร้านอาหาร โรงพยาบาล ไปรษณีย์สถานบริการน้ำมัน ร้านค้า ร้านขายของที่ระลึก ห้องสุขา ฯลฯ

องค์ประกอบทั้ง 5 ประการควรปรากฏอยู่บนระบบฐานข้อมูลการจัดการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวทุกแห่งที่เป็นจุดหมายปลายทาง (Destination Management System: DMS) นักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการท่องเที่ยว เพราะเป็นผู้ก่อให้เกิดการท่องเที่ยวขึ้น ดังนั้นนักท่องเที่ยวจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่องค์กรและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งระดับประเทศและระดับโลก จะทำการศึกษาวิจัยและเก็บข้อมูลเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว เพื่อนำมาวางแผนในการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไป การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแบ่งลักษณะนักท่องเที่ยวออกเป็น 3 แบบ โดยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเวลาและสถานที่ ดังนี้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย , 2550, หน้า19-20)

1. นักท่องเที่ยวนานาชาติ (Inbound Tourists) ทั้งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาในประเทศไทยและพำนักไม่น้อยกว่า 1 วัน และไม่มากไปกว่า 60 วัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยวพักผ่อน รักษาสุขภาพ เยี่ยมญาติดูงาน มาศึกษา ประชุมสัมมนา เป็นตัวแทนนักกีฬา เป็นต้น

2. นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปต่างประเทศ (Outbound Tourist) หมายถึง ชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวไปต่างประเทศและพำนักอยู่ในประเทศนั้นน้อยกว่า 1 ปี

3. นักท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Tourist) หมายถึง ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยเดินทางจากจังหวัดที่ตนอยู่ไปยังจังหวัดอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการเดินทางมิใช่

เพื่อหารายได้ในสถานที่ไปเยือน ระยะพำนักไม่เกิน 60 วันการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ใช้คำว่า นักท่องเที่ยวตามลักษณะแตกต่างกัน ดังนี้

3.1 นักทัศนอาจรภายในประเทศ (Excursionist) เป็นบุคคลที่เดินทางไปตามจังหวัดต่างๆโดยไม่ค้างคืน

3.2 นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปยังหรือมาจากต่างประเทศ (Tourist) ไปพำนักที่ประเทศที่ไปเยือนไม่น้อยกว่า 1 ปี

3.3 นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปประเทศอื่นที่มีแหล่งที่อยู่อาศัยเป็นการชั่วคราว (Visitors) และพำนักอยู่ไม่เกิน 24 ชั่วโมง

Morrison and Mill (1992,หน้า50)กล่าวว่า องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวประกอบด้วย ปัจจัยพื้นฐาน (Infrastructure) ในด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ การขนส่ง การสื่อสาร การต้อนรับอย่างเป็นมิตร ต้อนรับด้วยใจ มีสิ่งดึงดูดใจ (attractions) มีสิ่งอำนวยความสะดวก (facilities) มารองรับทั้งในด้านร้านอาหาร ที่พักของที่ระลึกและสิ่งของที่ขาดไม่ได้ก็คือ มีบริการที่ประทับใจ

McIntosh and Goeldner (1995,หน้า10)กล่าวคือ องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวจะประกอบด้วยทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดี facilities ระบบการขนส่งที่เข้าถึงได้สะดวก transportation ปัจจัยพื้นฐานที่ดีและพร้อม infrastructure ทรัพยากรทางธรรมชาติที่ดึงดูดใจ และมีการต้อนรับที่ดีด้วยไมตรีจิต

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีลักษณะ เพราะเกี่ยวข้องกับธุรกิจหลายประเภท ดังนั้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงมีองค์ประกอบ 5 ส่วน คือ นักท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว การพิจารณาองค์ประกอบแต่ละส่วน จะทำให้สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ <https://tourismatbuu.wordpress.com/5-grk-gha-kom-2561>

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ประกอบด้วย นักท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง ทรัพยากรการท่องเที่ยว ข้อมูลข่าวสารทางเทคโนโลยีใหม่ๆ สิ่งอำนวยความสะดวก การบริการ สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานในการตัดสินใจมาเที่ยวของนักท่องเที่ยว จะทำให้สามารถพัฒนาได้อย่างถูกต้องตรงจุด และมีประสิทธิภาพ

2.2.3 ความสำคัญการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแบ่งตาม และสภาพแวดล้อม ได้ 12 ประเภท ดังนี้

1. แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ : (Eco-tourism) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะทางธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น โดยอาจมีเรื่องราวทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศที่เกี่ยวข้อง โดยการจัดการการท่องเที่ยวในแหล่งนั้น จะต้องมีการบูรณาการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศนั้น มีการจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

2. แหล่งท่องเที่ยวทางศิลปะวิทยาการ (Arts and Sciences Educational Attraction Standard) :หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่สามารถตอบสนองความสนใจพิเศษของนักท่องเที่ยว ซึ่งมีรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ชัดเจนเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวแบบใหม่ที่เกิดขึ้น แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้สามารถเพิ่มเติมได้อีกมากมายตามความนิยมของคนในแต่ละยุคสมัย เมื่อมีการระบุดังว่ากิจกรรมนั้นๆ สามารถให้ความรู้และดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ ปัจจุบันมีปรากฏอยู่หลายๆ แห่ง ตัวอย่าง เช่น พิพิธภัณฑ์เฉพาะทาง แหล่งท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี และ MICE (Meeting & Incentives & Conventions & Exhibitions) เป็นต้น

3. แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ :หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ (Historical Attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศาสนารวมถึงสถานที่หรืออาคารสิ่งก่อสร้างที่มีอายุเก่าแก่หรือเคยมีเหตุการณ์ สำคัญเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ เช่น โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ กำแพงเมือง คูเมือง พิพิธภัณฑ์ วัด ศาสนสถาน และสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าทางศิลปะและสถาปัตยกรรม

4. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (Natural Attraction) หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีทรัพยากรธรรมชาติเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติเหล่านี้ อาจจะเป็นความงดงามตามสภาพธรรมชาติ ความแปลกตาของสภาพธรรมชาติ สัตว์หายากที่สำคัญทางธรณีวิทยาและภูมิศาสตร์อันเป็นเอกลักษณ์หรือเป็นสัญลักษณ์ ของท้องถิ่น นั้นๆ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ (Special Environmental Features) หรือสภาพแวดล้อมที่มีคุณค่าทาง วิชาการก็ได้

5. แหล่งท่องเที่ยวเพื่อันทนาการ (Recreational Attraction) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อการพักผ่อนและเสริมสร้างสุขภาพ ให้ความสนุกสนาน รื่นรมย์ บันเทิง และการศึกษาหาความรู้

แม้ไม่มีความสำคัญในแง่ประวัติศาสตร์ โบราณคดี ศาสนาศิลปวัฒนธรรม แต่มีลักษณะเป็นแหล่งท่องเที่ยวร่วมสมัย ตัวอย่างเช่น ย่านบันเทิงหรือสถานบันเทิง สวนสัตว์ สวนสนุกและสวนสาธารณะลักษณะพิเศษสวนสาธารณะ และสนามกีฬา

6. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (Cultural Attraction) :หมายถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปะและขนบธรรมเนียมประเพณีที่บรรพบุรุษได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบทอดกันมา แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ประกอบด้วย งานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ชนเผ่า เป็นต้น ตัวอย่างของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทยในประเภทนี้ได้แก่ ตลาดน้ำดำเนินสะดวก งานแสดงของช้างจังหวัดสุรินทร์ งานร่มบ่อสร้าง ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ เป็นต้น

7. แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติ :หมายถึงในการจัดทำเกณฑ์มาตรฐานสำหรับแหล่งท่องเที่ยว น้ำพุร้อนธรรมชาติ มีจุดประสงค์เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำพุร้อน ธรรมชาติอย่างชัดเจน โดยเน้นในด้านการกำหนดมาตรฐานที่จำเป็นสำหรับการบริการต่างๆ เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้จะต้องคำนึงถึงด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เป็นสำคัญ และต้องไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากน้ำพุร้อน จัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติประเภทหนึ่ง ซึ่งหากไม่มีการกำหนดมาตรฐานที่ชัดเจน การดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวใดๆ อาจส่งผลกระทบต่อแหล่งน้ำพุร้อนธรรมชาติได้ นอกจากนี้ การจัดทำเกณฑ์มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพน้ำพุร้อนธรรมชาติ ยังมีเป้าหมายเพื่อให้หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลแหล่งท่องเที่ยวได้นำไปใช้ เป็น เครื่องมือในการตรวจสอบมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวของตน และยังสามารถใช้เป็นข้อมูล ที่สำคัญเพื่อประกอบการตัดสินใจ ของนักท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นการเพิ่มมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว เชิงสุขภาพ น้ำพุร้อนธรรมชาติของประเทศไทยให้เป็นที่ยอมรับทั้งในและต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น

8. แหล่งท่องเที่ยวประเภทชายหาด (Beach Attraction) : หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีชายหาดเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์

ประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับ ธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นบริเวณชายหาด ได้แก่ การเล่นน้ำ การอาบแดด กีฬาทางน้ำ การนั่งพักผ่อน รับประทานอาหาร เป็นต้น

9. แหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตก :หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีน้ำตกเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับ ธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งน้ำตก ได้แก่ การว่ายน้ำ การนั่งพักผ่อน รับประทานอาหาร การเดินสำรวจน้ำตก การล่องแก่งการดูนก และการตกปลา เป็นต้น

10. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทถ้ำ : หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีถ้ำเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับ ธรรมชาติและอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาหาความรู้เข้าไปด้วย ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวประเภทถ้ำ ได้แก่ การเข้าชมบรรยากาศและหินงอกหินย้อยภายในถ้ำ การศึกษาด้านโบราณคดีของมนุษย์ยุคต่างๆ ที่เคยอาศัยในถ้ำ การนมัสการพระพุทธรูป การให้อาหารสัตว์ การปิกนิกและรับประทานอาหาร เป็นต้น

11. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภท เกาะ : การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวประเภทเกาะสามารถแบ่งได้เป็น 3 องค์ประกอบ ซึ่งมีจำนวนตัวชี้วัดทั้งหมด 47 ตัวชี้วัด โดยแต่ละตัวชี้วัดมีค่าคะแนนสูงสุดเท่ากับ 5 คะแนน จึงมีค่าคะแนนรวมทั้งสิ้น 235 คะแนน โดยการให้คะแนนจะให้ความสำคัญกับองค์ประกอบคุณค่าด้านการท่องเที่ยวและความเสี่ยงต่อการถูกทำลายมากที่สุด เนื่องจากเป็นแรงดึงดูดใจสำคัญสำหรับให้นักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยวชมแหล่ง ท่องเที่ยว ส่วนองค์ประกอบด้านการบริหารจัดการมีความสำคัญของคะแนนรองลงมา และองค์ประกอบด้านศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวมีความสำคัญของ คะแนน น้อยที่สุด

12. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภท แก่ง : หมายถึง สถานที่ที่เปิดใช้เพื่อการท่องเที่ยว โดยมีแก่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวมาเยือน และมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและนันทนาการในรูปแบบที่ใกล้ชิดกับ ธรรมชาติ โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลัก ได้แก่ การล่องแก่ง การพายเรือ การพักผ่อน และการเดินป่า ซึ่งอาจเสริมกิจกรรมเพื่อการศึกษาธรรมชาติเข้าไปด้วย ได้แก่การดูนก การสำรวจธรรมชาติ การศึกษาพันธุ์พืชต่างๆ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560)

2.2.4 รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (natural based tourism) มี 3 รูปแบบ ประกอบด้วย 1.1 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ecotourism) หมายถึงการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่มี

เอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่นเพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

1.2 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทางทะเล (marine ecotourism) หมายถึงการท่องเที่ยว อย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งธรรมชาติทางทะเลที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศทางทะเล โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

1.3 การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยา (geo-tourism) หมายถึงการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่เป็น หิน ภูเขา ลานหินทราย อุโมงค์โพรง ถ้ำน้ำลอด ถ้ำหินงอกหินย้อย เพื่อดูความงามของภูมิทัศน์ที่มีความแปลกของการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่โลก ศึกษาธรรมชาติของหิน ดิน แร่ต่างๆ และฟอสซิล ได้ความรู้ได้มีประสบการณ์ใหม่ บนพื้นฐานการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

1.4 การท่องเที่ยวเชิงเกษตร (agro tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่เกษตรกรรม สวนเกษตร วนเกษตร สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์และเลี้ยงสัตว์เพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จและเพลิดเพลินในสวนเกษตร ได้ความรู้มีประสบการณ์ใหม่บนพื้นฐานความรับผิดชอบต่อ มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่แห่งนั้น

1.5 การท่องเที่ยวเชิงดาราศาสตร์ (astrological tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการไปชมปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวาระ เช่น สุริยุปราคา ฝนดาวตก จันทรุปราคา และการดูดาวจักราศีที่ปรากฏในท้องฟ้าแต่ละเดือน เพื่อการเรียนรู้ระบบสุริยจักรวาล มีความรู้ความประทับใจ ความทรงจำและประสบการณ์เพิ่มขึ้นบนพื้นฐาน การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการร่วมกันอย่างยั่งยืน

2. รูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม (cultural based tourism) ประกอบด้วย

2.1 การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (historical tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางโบราณคดี และประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ท่องเที่ยวได้ความรู้มีความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์และโบราณคดี ในท้องถิ่นพื้นฐานของความรับผิดชอบต่อ มีจิตสำนึกต่อการ

รักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่า ของสภาพแวดล้อมโดยที่ประชาชนในท้องถิ่น มีส่วนร่วมต่อการจัดการ การท่องเที่ยว

2.2 การท่องเที่ยวงานชมวัฒนธรรมและประเพณี (cultural and traditional tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยว เพื่อชมงานประเพณีต่างๆ ที่ชาวบ้านในท้องถิ่นนั้นๆ จัดขึ้น ได้รับความเพลิดเพลิน ตาตื่นใจในสุนทรียะศิลป์เพื่อศึกษาความเชื่อ การยอมรับนับถือ การเคารพพิธีกรรมต่างๆ และได้รับความรู้ มีความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม มีประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นบนพื้นฐานของความรับผิดชอบ และมีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและมรดกทางวัฒนธรรม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยว

2.3 การท่องเที่ยววิถีชีวิตในชนบท (rural tourism / village tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวในหมู่บ้าน ชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษมีความโดดเด่นเพื่อความเพลิดเพลินได้ความรู้ดูผลงานสร้างสรรค์และภูมิปัญญาพื้นบ้าน มีความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยว

3. รูปแบบการท่องเที่ยวในความสนใจพิเศษ (special interest tourism) ประกอบด้วย

3.1 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (health tourism) หมายถึงการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติและแหล่งวัฒนธรรมเพื่อการพักผ่อนและเรียนรู้วิถีการรักษาสุขภาพกายใจได้รับความเพลิดเพลิน และสุนทรียภาพ มีความรู้ต่อการรักษาคุณค่า และคุณภาพชีวิตที่ดี มีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่นโดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน อนึ่ง การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพนี้บางแห่งอาจจัดรูปแบบเป็นการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพและความงาม (health beauty and spa)

3.2 การท่องเที่ยวเชิงทัศนศึกษาและศาสนา (edu-meditation tourism) หมายถึง การเดินทางเพื่อทัศนศึกษาแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากปรัชญาทางศาสนา หาความรู้ สัจธรรมแห่งชีวิตมีการฝึกทำสมาธิเพื่อมีประสบการณ์และความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น มีคุณค่าและคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้นมีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน นอกจากนั้น นักท่องเที่ยวบางกลุ่มมุ่งการเรียนรู้วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย เช่น การทำอาหารไทยการนวดแผนไทย รำไทย มวยไทย การช่างและงานศิลปหัตถกรรมไทย รวมถึงการบังคับช้างและเป็นควาญช้าง เป็นต้น

3.3 การท่องเที่ยวเพื่อศึกษากลุ่มชาติพันธุ์หรือวัฒนธรรมกลุ่มน้อย (ethnic tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตความเป็นอยู่วัฒนธรรมของชาวบ้านวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยหรือชนเผ่าต่าง ๆ เช่น หมู่บ้านชาวไทยโซ่ง หมู่บ้านผู้ไทย หมู่บ้านชาวกูย หมู่บ้านชาวกะเหรี่ยง หมู่บ้านชาวจีนฮ่อ เป็นต้น เพื่อมีประสบการณ์และความรู้ใหม่เพิ่มขึ้นมีคุณค่าและคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้นมีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3.4 การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (sports tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อเล่นกีฬาตามความถนัดความสนใจ ในประเภทกีฬา เช่น กอล์ฟ ดำน้ำ ตกปลา สนุกเกอร์ กระดานโตคลื่น สกีนํ้า เป็นต้น ให้ได้รับความเพลิดเพลินความสนุกสนานตื่นเต้น ได้รับความประสบการณ์และความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น มีคุณค่าและคุณภาพชีวิตที่ดีเพิ่มขึ้น มีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมต่อการจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3.5 การท่องเที่ยวแบบผจญภัย (adventure travel) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษ ที่นักท่องเที่ยวเขาไปเที่ยวแล้วได้รับความสนุกสนานตื่นเต้นหวาดเสียว ผจญภัย มีความทรงจำ ความปลอดภัย และได้ประสบการณ์ใหม่

3.6 การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์และฟาร์มสเตย์ (home stay & farm stay) หมายถึง นักท่องเที่ยวกลุ่มที่ต้องการใช้ชีวิตใกล้ชิดกับครอบครัวในท้องถิ่นที่ไปเยือนเพื่อการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมท้องถิ่น ได้รับความประสบการณ์ในชีวิตเพิ่มขึ้น โดยมีจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่นที่ยั่งยืน

3.7 การท่องเที่ยวพำนักระยะยาว (longstay) หมายถึง กลุ่มผู้ใช้ชีวิตในชั้นปลายหลังเกษียณอายุ จากการทำงานที่ต้องการมาใช้ชีวิตต่างแดนเป็นหลัก เพื่อเพิ่มปัจจัยที่ห้าของชีวิตคือ การท่องเที่ยว โดยเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศเฉลี่ย 3 – 4 ครั้งต่อปี คราวละนาน ๆ อย่างน้อย 1 เดือน

3.8 การท่องเที่ยวแบบให้รางวัล (incentive travel) หมายถึงการจูงใจให้แก่อุปกรณ์ลูกค้าของบริษัทที่ประสบความสำเร็จ (มีความเป็นเลิศ) ในการขายสินค้านั้นๆ ตามเป้าหมายหรือเกินเป้าหมาย เช่น กลุ่มผู้แทนบริษัทจำหน่ายรถยนต์ ผู้แทนบริษัทจำหน่ายเครื่องใช้ไฟฟ้า ผู้แทนบริษัทจำหน่ายเครื่องสำอางจากภูมิภาคหรือจังหวัดต่างๆ ที่สามารถขายสินค้าประเภทนั้นได้มากตามที่บริษัทผู้แทนจำหน่ายในประเทศ

ตั้งเป้าหมายไว้เป็นการให้รางวัลและจูงใจเที่ยว โดยออกค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าที่พักและค่าอาหาร ระหว่างการเดินทางให้กับผู้ร่วมเดินทาง เป็นการจูงใจการพักแรมตั้งแต่ 2 – 7 วัน เป็นรายการนำเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อาจเป็นรายการนำเที่ยวแบบผสมผสาน หรือรายการนำเที่ยวในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

3.9 การท่องเที่ยวเพื่อการประชุม (MICE หมายถึง M=meeting/I= incentive/ C=conference / E=exhibition) เป็นการจูงใจเที่ยวให้แก่กลุ่มลูกค้าของผู้จัดประชุม มีรายการจูงใจเที่ยวก่อนการประชุม (pre-tour) และการจูงใจรายการนำเที่ยวหลังการประชุม (post-tour) โดยการจูงใจการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ทั่วประเทศ เพื่อบริการให้กับผู้เข้าร่วมประชุมโดยตรง หรือสำหรับผู้ร่วมเดินทางกับผู้ประชุม (สามีหรือภรรยา) อาจเป็นรายการท่องเที่ยววันเดียว หรือรายการเที่ยวพักค้างแรม 2 – 4 วัน โดยคิดราคาแบบเหมารวมค่าอาหารและบริการท่องเที่ยว

3.10 การท่องเที่ยวแบบผสมผสานเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของผู้จัดการการท่องเที่ยวที่คัดสรรรูปแบบการท่องเที่ยวที่กล่าวมาแล้วข้างต้น นำมาจูงใจรายการนำเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความแตกต่างระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวในระยะยาวนานตั้งแต่ 2 – 7 วันหรือมากกว่านั้นเช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเกษตร (eco-agro tourism) การท่องเที่ยวเชิงเกษตรและประวัติศาสตร์ (agro-historical tourism) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและผจญภัย (eco-adventure travel) การท่องเที่ยวเชิงธรณีวิทยาและประวัติศาสตร์ (geo-historical tourism) การท่องเที่ยวเชิงเกษตรและวัฒนธรรม (agro-cultural tourism) (วาริชต์ มัธยมบุรุษ, ม.ป.ป.) <https://tourismatbuu.wordpress.com>, 08 ตุลาคม 2561

สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวในประเทศไทย มีหลากหลายขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเอง และขึ้นอยู่กับเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรม ผลของการท่องเที่ยวจะเกิดมิติในแง่บวกหรือลบ ขึ้นอยู่กับนักท่องเที่ยวว่ามีพฤติกรรมอย่างไร

2.2.4 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจะดำเนินไปได้ จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือและการประสานงานจากองค์ประกอบของการท่องเที่ยวในทุกด้านและเป็นไปอย่างสอดคล้องกัน ไม่เพียงเฉพาะการผสมผสานความต้องการและการตอบสนองแก่นักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ต้องให้ความสำคัญต่อการดูแลรักษาความเป็นธรรมชาติและเอกลักษณ์ของทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นหลักควบคู่กันไป แต่ในปัจจุบันแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 กำลังจะสิ้นสุดในปี การพัฒนาไม่สามารถดำเนินไปตามแผนได้ ด้วยปัญหาและอุปสรรคดังนี้(ทิพย์ะ ศรีวัฒนสาร, 2553,30 มิถุนายน 2561)

1. การบริหารจัดการ ในส่วนขององค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งในระดับนโยบายและระดับปฏิบัติการอันได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กรมป่าไม้ กรมการปกครอง การควบคุมมลพิษ สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม รวมทั้งองค์กรชุมชนในท้องถิ่น หน่วยงานเหล่านี้เป็นหน่วยงานหลักในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืน แต่ที่ผ่านมามีการพัฒนาเป็นการดำเนินการแบบ “ต่างคนต่างทำ” การประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานนำไปซึ่งปัญหาการบริหารจัดการในท้องถิ่นนั้นๆ

2. แหล่งท่องเที่ยวกับกิจกรรม ปัจจุบันการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวบางชนิดไม่คำนึงความเหมาะสม หรือผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว มุ่งแต่ผลประโยชน์หรือด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จนทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้แหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งยังมิได้กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ (Carrying Capacity)

3. การบริการ เป็นองค์ประกอบสำคัญในการอำนวยความสะดวก ส่งเสริม สนับสนุน กำกับ ดูแล ให้ นักท่องเที่ยวบรรลุวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยวที่สำคัญ เช่น ที่พัก ร้านอาหาร การบริการนำเที่ยว เป็นต้น แต่ที่ผ่านมามีการบริการดังกล่าวไม่ได้รับการบริหารจัดการที่ควร จึงกลายเป็นปัญหาการบริการที่ไม่มีมาตรฐาน

4. สิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ แบบส่งเสริมคุณค่าและสวยงามให้แก่แหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ แต่ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งกลับถูกทำลายโดยสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ดังกล่าว ด้วยเหตุของการขาดการบริหารจัดการจากผู้เกี่ยวข้องในพื้นที่นั้น จึงกลายเป็นปัญหาการสร้างสิ่งแปลกปลอมหรือการทำลายทรัพยากรในการท่องเที่ยว

5. นักท่องเที่ยว ถือเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะนักท่องเที่ยวเป็นผู้ต้องการหรืออุปสงค์ (Demand) ของการท่องเที่ยว อีกทั้งนักท่องเที่ยว คือ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวด้วย ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรม หรือวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว การขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ทรัพยากร มีส่วนทำให้แหล่งท่องเที่ยวนั้นเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็ว

6. ชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว มีบทบาทและความสัมพันธ์ต่อการท่องเที่ยวในหลายรูปแบบ เช่น ความเป็นเจ้าของ ผู้จำหน่ายสินค้า ผู้ให้บริการ รวมถึงองค์กรปกครองท้องถิ่น ความสำคัญดังกล่าว ถือเป็นอีกหนึ่งกลไกในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน แต่ด้วยความเป็นชุมชนนั้นก็ก่อให้เกิดปัญหาในการ

พัฒนาการท่องเที่ยวได้ด้วยเหตุของการขาดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการพัฒนา จึงทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนล่าช้า

ดร. วาริชต์ มัชฌิมบุรุษ กล่าวคือ ปัญหาของการท่องเที่ยวไทย เป็นปัญหาจะมาโครงสร้างของการพัฒนาของประเทศไทยอย่างก้าวกระโดด ทำให้การเชื่อมโยงแต่ละจุดนั้นไม่สามารถเชื่อมได้อย่างแท้จริง เชื่อมได้แต่ต้องทำที่ศึกษานำมาสรุปเป็นภาพกว้าง ทั้ง 8 ประการ ขึ้นอยู่กับที่ประสบด้วยการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีดังนี้

- 1 ปัญหาทางการจัดการ
- 2 ปัญหาทางด้านการตลาด
- 3 ปัญหาทางด้านบริการ
- 4 ปัญหาทางด้านการอนุรักษ์
- 5 ปัญหาด้านการเรียนรู้
- 6 ปัญหาทางด้านการเชื่อมโยงความคิดของกลุ่มคน หรือ หน่วยงาน Cluster
- 7 ปัญหาทางด้านการมองมิติทางสังคม วัฒนธรรม ชุมชน ท้องถิ่น หน่วยงาน
- 8 ปัญหาทางด้านงบประมาณ <http://gotoknow.org/blog/cbt,07> กรกฎาคม 2561

สรุปได้ว่า ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการขาดการประสานงานจึงกลายเป็นปัญหาทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรมมีสิ่งแปลกปลอมมีขยะตามสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ดูไม่น่ามองเนื่องจากนักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรทำให้ชุมชนแหล่งท่องเที่ยวกลายเป็นปัญหาสำคัญ

2.3 นโยบายเกี่ยวกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของประเทศไทย

นโยบายของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่มีผลสำคัญในการผลักดันการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีหลายประการ เช่น การพัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพ การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่ท้องถิ่น การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม และการยกระดับภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวไทยในสายตานักท่องเที่ยวทั่วโลก การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศในการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามแนวคิด “ประเทศไทย 4.0” (“Thailand 4.0”) การประกาศให้ปีพ.ศ. 2558 เป็นปี “การท่องเที่ยววิถีไทย”

(“2015 Discover Thainess”) การให้ความสำคัญกับการใช้สื่อสังคม (Social Media) เพื่อยกระดับการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของประเทศ การปรับปรุงการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐานสากล เป็นต้น

สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีภารกิจเกี่ยวกับการเป็นศูนย์กลางการบริหารของกระทรวงในการพัฒนายุทธศาสตร์ แผนนโยบาย ของกระทรวงเป็นแผนปฏิบัติงาน จัดสรรทรัพยากรและบริหารราชการทั่วไปของกระทรวงให้บรรลุเป้าหมายและเกิดผลสัมฤทธิ์ตามภารกิจของกระทรวง วิสัยทัศน์ “เป็นศูนย์กลางในการขับเคลื่อนการพัฒนาและบูรณาการด้านการท่องเที่ยวและกีฬา” พันธกิจ

1. จัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ตลอดจนยุทธศาสตร์ แผนงาน และงบประมาณในการบริหารจัดการ ด้านการท่องเที่ยวและกีฬาที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลและสามารถตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศและผลักดันนโยบายไปสู่แผนปฏิบัติ

2. บริหารจัดการการปฏิบัติงานของหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทั้งการ จัดสรรทรัพยากร และการติดตาม ตรวจสอบและ ประเมินผลการปฏิบัติงานของหน่วยงานในสังกัดกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา

3. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและเป็นศูนย์กลางเพื่อสนับสนุนการบริหารงานและการปฏิบัติงานของกระทรวง ตลอดจนการให้บริการแก่หน่วยงานของรัฐและประชาชน

4. ดำเนินการให้ความช่วยเหลือและประสานความร่วมมือกับภาคีเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวและกีฬาทุกภาคส่วนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป้าหมายของการดำเนินงานตามประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าหมายของยุทธศาสตร์สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2560 - 2564) เป็นเป้าหมายที่เน้นประเด็นเรื่องขีดความสามารถขององค์กรโดยมีจุดมุ่งหมายสู่นโยบายระดับประเทศ 4.0 ดังนี้คือ “เพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาและบูรณาการระบบการบริหารภาครัฐด้าน การท่องเที่ยวและกีฬามุ่งสู่ประเทศไทย 4.0” โดยสามารถแยกออกเป็นเป้าหมายย่อยที่สอดคล้องตามพันธกิจข้างต้น และเป็นรากฐานของการกำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issues) ของยุทธศาสตร์สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2560 - 2564) ดังนี้

1)แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติและแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติประสบความสำเร็จในทางปฏิบัติตามเป้าหมายที่วางไว้และอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวและกีฬาสามารถมีส่วนผลักดันเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้เติบโต อย่างได้ผล

2)การปฏิบัติงานของหน่วยงานในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การติดตามและประเมินผลนำไปสู่การศึกษาและ การรวบรวมข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการวางแผนและขับเคลื่อนงานด้านการท่องเที่ยวและกีฬา อย่างเป็นรูปธรรม

3)ระบบงาน ระบบดิจิทัล และการบริหารบุคลากรมีความทันสมัยและมีผลิตภาพและประสิทธิภาพ สามารถบริหารและพัฒนาบุคลากรในเชิงรุก และ สามารถยกระดับองค์กรสู่ยุค 4.0 ได้อย่างแท้จริง

4)ความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวและกีฬากับภาคีเครือข่ายระดับประเทศมีความเข้มแข็งตลอดจนมีความสัมพันธ์และเครือข่ายความร่วมมือด้าน การท่องเที่ยวและกีฬาระหว่างประเทศที่สามารถเอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและกีฬาของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต่างๆ (แผนปฏิบัติสำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา 2561 หน้า 1-5)

ยุทธศาสตร์ที่ 1

พัฒนาและขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติและแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ ตัวชี้วัด ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย พ.ศ. 2560 2561 2562 2563 2564 ความสำเร็จของการบรรลุเป้าหมายตามแผน ยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ร้อยละ 80

แนวทางการดำเนินงาน

1)พัฒนาองค์ความรู้ ฐานความคิด ข้อมูลทางด้านการท่องเที่ยวและการกีฬาสำหรับการตัดสินใจ โดยเป็นการ รวบรวม ปรับปรุง จัดทำฐานข้อมูล วิชาการ เศรษฐกิจ อุตสาหกรรม กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องทั้งทางด้านการท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจ และดำเนินงานขับเคลื่อนตามแผนพัฒนา การท่องเที่ยวแห่งชาติและแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ โดยแนวทางการดำเนินการดังกล่าว มีความจำเป็นต่อบทบาทของสำนักงานปลัดกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬาในการเป็นหน่วยงานที่ต้องจัดทำนโยบาย ยุทธศาสตร์และแผนงานต่างๆ ที่ต้องประสานกับส่วนราชการภายใน และภายนอกสังกัดกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา โดยสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาต้องสามารถให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ รวมไปถึงแนวปฏิบัติที่จะสามารถทำให้หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีทิศทางในการดำเนินการด้านท่องเที่ยวและกีฬาที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์และแผนงาน/โครงการในระดับต่างๆ

2) ส่งเสริม สนับสนุนการขับเคลื่อนมาตรการ/แผนงาน/โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวและการกีฬา แห่งชาติ โดยสำนักงานปลัดกระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา มีบทบาทเป็นเลขานุการคณะกรรมการนโยบาย การท่องเที่ยวแห่งชาติ และมีการประสานงานโครงการที่เกี่ยวข้องกับด้านกีฬาในระดับ ต่างๆ โดยบทบาท ดังกล่าว สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาต้องมีการศึกษา รวบรวมข้อมูล ตลอดจนจัดทำบท วิเคราะห์ต่างๆ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อ การประชุมของคณะกรรมการและอนุกรรมการระดับชาติทั้งในด้าน ท่องเที่ยวและกีฬา อีกทั้งสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเป็นกลไกสำคัญในการติดตาม และ ประเมินผลการดำเนินงานตามข้อสั่งการของคณะกรรมการระดับชาติด้านท่องเที่ยวและกีฬาเพื่อให้เกิดการ ขับเคลื่อนงานด้านท่องเที่ยวและกีฬาอย่างเป็นรูปธรรม (แผนปฏิบัติสำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและ การกีฬา 2561 หน้า 1-5)

ยุทธศาสตร์ที่ 2

พัฒนาระบบงาน ระบบดิจิทัล และการบริหารบุคลากรของสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา เพื่อก้าวสู่ MOTS 4.0 ตัวชี้วัด ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย 2560 2561 2562 2563 2564 ความสำเร็จ ของการพัฒนาระบบงาน ร้อยละ 90 ของความสำเร็จของการพัฒนาระบบดิจิทัล ร้อยละ 90 จำนวนบุคลากร ที่ได้รับการพัฒนาตามแผน ยุทธศาสตร์การบริหารบุคลากร/HR Scorecard และแผนที่ เกี่ยวข้อง

แนวทางการดำเนินงาน

1) เพิ่มประสิทธิภาพระบบงานและลดงานเอกสารที่สร้างค่าน้อย เพื่อเป็นการเพิ่มผลิตภาพในการ ทำงานโดยเป็นการนำระบบเทคโนโลยีมาใช้ ทดแทนงานเอกสารที่มีค่าน้อย ลดภาระงานและส่งเสริมให้ บุคลากรทำงานที่มีความสำคัญโดยมีแนวทางทางดำเนินงาน อาทิแผนการเพิ่มประสิทธิภาพและจัดทำคู่มือ ระบบจัดซื้อจัดจ้างมาตรการกระตุ้นและติดตามการเบิกจ่ายงบประมาณเชิงรุกทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โครงการจัดทำระบบจัดทำค่าของงบประมาณดิจิทัล

2) พัฒนาระบบดิจิทัลเพื่อขับเคลื่อนองค์กรสู่ MOTS 4.0 เพื่อเป็นการรองรับการเติบโตของประเทศที่ มีนโยบาย ที่ต้องการขับเคลื่อนประเทศด้วย เทคโนโลยีและนวัตกรรมและสอดคล้องกับการยกระดับองค์กรสู่ยุค 4.0 จึงต้องมีการวางโครงสร้างเพื่อรองรับการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัลมาใช้ในอนาคต โดยมี แนว ทางการดำเนินงาน อาทิแผนการจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลและสถาปัตยกรรมองค์กร (EA) โครงการเพิ่มประสิทธิภาพระบบสำนักงานอัตโนมัติ โครงการพัฒนาระบบ Tourism Intelligence Center (TIC) และโครงการพัฒนาระบบ Sport Intelligence Center (SIC)

3)การบริหาร และพัฒนาบุคลากรเชิงรุก เพื่อเป็นการเพิ่มศักยภาพและประสิทธิภาพในการดำเนินงานจึง ต้องมีการพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่องควบคู่ กับการส่งเสริมด้านจริยธรรมซึ่งจะเป็นการสร้างภาวะผู้นำที่ดีใน อนาคตให้แก่บุคลากรโดยมีแนวทางการดำเนินงาน อาทิมาตรการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ การบริหาร บุคลากร/ HRScorecardโครงการพัฒนาทักษะการสร้างนวัตกรรมดิจิทัลเพื่อการปฏิบัติงานอย่างมี ประสิทธิภาพ โครงการ พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวใน เขตพัฒนาการท่องเที่ยว มาตรการป้อมปราม การทุจริตโครงการสืบสานปณิธานสุจริต เป็นต้นต่างๆ (แผนปฏิบัติสำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและ การกีฬา 2561 หน้า 1-5)

ยุทธศาสตร์ที่ 3

พัฒนาความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวและกีฬากับภาคีเครือข่ายในระดับประเทศและต่างประเทศ ตัวชี้วัด ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย ปี พ.ศ. 2560 2561 2562 2563 2564 แผนงาน/โครงการ/กิจกรรมของส่วน ภูมิภาคที่มี การดำเนินงานตามเป้าหมาย ร้อยละ 90 85 90 95 100ตามลำดับจำนวนข้อตกลง และกรอบ ความร่วมมือด้านการ ท่องเที่ยวและกีฬากับต่างประเทศเป็นไปตามเป้าหมายที่ กำหนด ร้อยละ 100

แนวทางการดำเนินงาน

1)ส่งเสริมความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวและกีฬากับภาคีเครือข่ายระดับประเทศให้เข้มแข็ง เพื่อเป็น การสร้าง ความเชื่อมโยงเครือข่ายในประเทศ ในการร่วมมือดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวและกีฬาซึ่งทำให้ เกิดความร่วมมือกับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ในประเทศ โดยมีแนวทางการดำเนินงาน อาทิแผนงาน Amazing Thai Host (การสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยว 76 จังหวัด) โครงการเพิ่มประสิทธิภาพในการ บริหารจัดการการท่องเที่ยวและกีฬา การพัฒนาเครือข่าย ท่องเที่ยวโดยชุมชนตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โครงการสร้างเครือข่ายบุคลากรสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดด้านการท่องเที่ยวและกีฬามุ่งสู่ ประเทศไทย 4.0

2)พัฒนาความสัมพันธ์และเครือข่ายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวและกีฬาระหว่างประเทศ เพื่อ เป็นการแสวงหาโอกาสทั้งทางด้านการท่องเที่ยว และกีฬาจากภาคีเครือข่ายระหว่างประเทศ อันจะเป็น ประโยชน์ โดยเป็นการพิจารณาจากกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศต่างๆ ด้านการท่องเที่ยวและกีฬาโดย มีแนว ทางการดำเนินงาน อาทิการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การต่างประเทศ แผนการสร้างประสิทธิภาพด้าน การต่างประเทศ ของสำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โครงการศึกษาประโยชน์ด้านการ

ท่องเที่ยวและกีฬาจากกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศต่างๆ (แผนปฏิบัติการสำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา 2561 หน้า 1-5)

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559

วิสัยทัศน์

“ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในระดับโลก สามารถสร้างรายได้และกระจายรายได้โดยคำนึงถึงความเป็นธรรม สมดุลและยั่งยืน”

เป้าประสงค์

1. ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้น
2. รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้นโดยเน้นการพัฒนากิจกรรมที่สร้างมูลค่าและคุณค่า
3. สร้างรายได้และกระจายรายได้โดยคำนึงถึงความสมดุลและยั่งยืน

เป้าหมาย

1. อันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับ 1-7 ของทวีปเอเชีย
 - 1.1 อันดับขีดความสามารถด้านกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับ 1-7 ของทวีปเอเชีย
 - 1.2 อันดับขีดความสามารถด้านสภาวะแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการดำเนินธุรกิจเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับที่ 1-7 ของทวีปเอเชีย
 - 1.3 อันดับขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์ ธรรมชาติ และวัฒนธรรมเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 อันดับ หรือเป็นลำดับที่ 1-7 ของทวีปเอเชีย
2. รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 5
3. กลุ่มท่องเที่ยวได้รับการพัฒนา 8 กลุ่มท่องเที่ยว

พันธกิจ

1. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว ตลอดจนปัจจัยสนับสนุนด้านการท่องเที่ยว ให้มีคุณภาพและมาตรฐานในระดับสากล

2. พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้มีศักยภาพ มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนสร้างความสมดุลระหว่างการใช้จ่ายประโยชน์ทรัพยากรท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม สังคม และวิถีชีวิตของชุมชน

3. เตรียมความพร้อมของภาคบริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยวให้มีความพร้อมในการรองรับการเปลี่ยนแปลง และมีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนและฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ

4. สร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว ให้สามารถสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ

5. บูรณาการงานด้านการท่องเที่ยวให้มีเอกภาพ ลดความซ้ำซ้อนของภารกิจ สร้างกลไกในการสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการอย่างมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555–2559

จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์ออกเป็น 5 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาสินค้า บริการและปัจจัยสนับสนุนการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคประชาชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว (แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข พ.ศ.2558 – 2562, หน้า 12-13)

ยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข (พ.ศ. 2558 – 2562)

วิสัยทัศน์ (Vision)

เทศบาลเมืองแสนสุข เป็นเมืองน่าอยู่ พัฒนาการเรียนรู้คู่คุณธรรม แหล่งท่องเที่ยวสวยงามและยั่งยืน รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจรุ่งเรือง ประชาชนอยู่ดีมีสุขชุมชนเข้มแข็ง ดำรงประชาธิปไตย ภายใต้ระบบการบริหารท้องถิ่นที่มีธรรมาภิบาล

พันธกิจ (Mission)

1. เสริมสร้างสังคมให้เข้มแข็ง ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีคุณภาพ พร้อมน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

2. ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยรวมทั้งสนับสนุนแก้ไขปัญหาเสพติด

3. ส่งเสริม ทำนุบำรุงศาสนา สร้างค่านิยมความเป็นไทยและสืบทอดวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นที่ดีงาม

4. สนับสนุนปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาของภาคเศรษฐกิจ และส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวให้เติบโตอย่างยั่งยืนและมีคุณภาพ

5. บริหารจัดการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

6. บริหารราชการและจัดการบริการสาธารณะอย่างมีคุณภาพโดยยึดหลักธรรมาภิบาล

7. ส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคประชาชนและสร้างจิตสำนึกรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนาจากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิตแนวทางการพัฒนา

1.1 ส่งเสริมพัฒนาและสร้างโอกาสการเรียนรู้ตลอดชีวิต

1.2 สร้างเสริมสุขภาวะ พัฒนาการสาธารณสุข และยกระดับคุณภาพชีวิต

1.3 เสริมสร้างประสิทธิภาพและสร้างความเชื่อมั่น ด้านการป้องกันและบรรเทา สาธารณภัย ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการแก้ไขปัญหาเสพติด

1.4 เสริมสร้างสังคม พัฒนาศักยภาพชุมชนให้เข้มแข็งอย่างยั่งยืนบ่มเพาะจริยธรรม และหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

1.5 ทำนุบำรุงศาสนา ดำรงรักษา สร้างค่านิยม และความภาคภูมิใจในประเพณีวัฒนธรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การส่งเสริมการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจแนวทางการพัฒนา

2.1 พัฒนาคุณภาพและบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

2.2 ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทันต่อกระแสความเปลี่ยนแปลง

2.3 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก รองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจและสังคม

2.4 เสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขัน พัฒนาทักษะและความรู้ในการประกอบอาชีพแก่ประชาชน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแนวทางการพัฒนา

3.1 บริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งให้เกิดความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์

3.2 เสริมสร้างการมีส่วนร่วมและสร้างจิตสำนึกรับผิดชอบในการดูแล รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยคุกคามจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติที่เกิดจากธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น

3.3 เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการควบคุมและลดมลพิษเพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 การบริหารจัดการที่ดีและการพัฒนาการเมืองแนวทางการพัฒนา

4.1 เสริมสร้างระบบการทำงานและพัฒนาศักยภาพบุคลากรให้มีคุณภาพคุณธรรม และทันต่อการเปลี่ยนแปลง

4.2 พัฒนาทรัพยากรในการปฏิบัติงานและบริการประชาชนให้มีประสิทธิภาพ ทันสมัย และได้มาตรฐาน

4.3 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการท้องถิ่น เสริมสร้างการเรียนรู้การเมืองแบบประชาธิปไตย และตระหนักถึงความสำคัญของสถาบันหลักของชาติ (แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข พ.ศ.2558- 2562,หน้า 43)

2.4 ข้อมูลพื้นที่วิจัย

เทศบาลเมืองแสนสุข เป็นแหล่งท่องเที่ยวหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากนักท่องเที่ยวสุขภาพิบาลแสนสุขขึ้นเป็นเทศบาลตำบลแสนสุข เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2531 พร้อมกันนี้ได้ขยาย พื้นที่วางรับผิดชอบจาก 12.5 ตารางกิโลเมตร (15 หมู่บ้าน) เป็น 20.268 ตารางกิโลเมตร (20 หมู่บ้าน) ด้วยศักยภาพของท้องถิ่น และ ผู้บริหารท้องถิ่น ในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ สร้างความเจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว และในปี พ.ศ. 2536 เทศบาลฯ จึงได้รับงบประมาณสนับสนุนจากหน่วยราชการต่างๆเป็นจำนวนมาก เช่นการ ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, กระทรวงวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี, องค์การบริหารส่วนจังหวัด, กรมการ ปกครอง ฯลฯ ซึ่งเทศบาลฯ ได้นำบสนับสนุนเหล่านั้นมาใช้ในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จวบจนปัจจุบัน เทศบาลฯได้รับการยกระดับขึ้นเป็นเทศบาลเมืองแสนสุข เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2544 และยึดหลัก การบริหาร ที่เด่นชัด คือ "เทศบาลเมืองแสนสุข ต้องเป็นเมืองที่น่าอยู่ ควบคู่กับการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน มีแหล่งท่องเที่ยวที่สะอาดสวยงาม เป็นที่รู้จักระดับสากล พัฒนาเศรษฐกิจสังคมให้ เจริญรุ่งเรือง เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดีตลอดไป"

พัฒนาการของชุมชนในท้องถิ่น ก่อนปี พ.ศ.2486 ชุมชนต่างๆ ในเทศบาลเมืองแสนสุข ยังไม่เป็นที่รู้จักของ คนภายนอก ยกเว้นชุมชนเขาสามมุข ซึ่งเป็นชุมชนเล็กๆ ในรัชสมัยสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีบ้านเรือน เพียง 3-4 หลัง เป็นชุมชนที่ประกอบอาชีพทางการประมง เขาสามมุขในสมัยนั้น มีลักษณะคล้ายเกาะริมฝั่ง ทะเล ตอนกลางเขา เป็นป่าดงดิบ เขิงเขาเป็นป่าแสม ป่าโกงกาง ชายฝั่งทะเลมีลิง และงูชุกชุมมาก ตรงหัว เขาด้านตะวันตก มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวบ้านใกล้เคียงนับถือคือ "เจ้าแม่สามมุข" ชุมชนเขาสามมุขหนาแน่น และเจริญขึ้นเมื่อ จอมพล ป.พิบูลสงคราม มาสร้างบ้านพักตากอากาศขึ้นทางด้านตะวันตกของเขา ประมาณปี พ.ศ.2486-2488 นอกจากนั้นยังสร้างบ้านรับรองของรัฐบาล เพื่อใช้รับรองบุคคลสำคัญ และอาศัยกันจาก ต่างประเทศ ตลอดจนถึงประมุขคณะรัฐมนตรี รวมทั้งสร้างบ้านพักสำหรับข้าราชการอีก 13 หลัง และตัดถนน เชื่อม จากบางแสนไปเขาสามมุขโดยรอบ และได้เวนคืนที่ดินส่วนหนึ่งจากชาวบ้าน รวมพื้นที่จับจอง และ เวนคืนทั้งสิ้น 113 ไร่ หลังสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม (พ.ศ. 2501) เขาสามมุขไม่คึกคักดังแต่ก่อน ปีพ.ศ. 2503 จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้สร้างบ้านรับรองของรัฐบาลขึ้นใหม่ที่แหลมแท่น (ด้านตะวันตกเฉียงใต้ของ เขาสามมุข) บุคคลสำคัญของรัฐบาล ก็ย้ายไปประชุม และพักผ่อนกันที่บ้านรับรองแหลมแท่น บ้านรับรองของ รัฐบาลที่เขาสามมุขก็ถูกละเลย และทรุดโทรมลงตามลำดับ ในปีพ.ศ.2536 เทศบาลฯได้จัดทำโครงการนำร่อง ในการพัฒนาเขาสามมุข ให้เป็นจุดท่องเที่ยวที่สำคัญ และได้พัฒนาต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน และจะยังคง ดำเนินต่อไปในอนาคต โดยเริ่มต้นพัฒนาพื้นที่ด้านตะวันออกของเขาสามมุขช่วงต่อจากศาลเจ้าแม่สามมุขจีน ไปทางใต้ แล้วพัฒนาเชื่อมต่อรอบเขาสามมุขไปยังแหลมแท่น รวมถึงชายทะเลบางแสนตลอดแนว และถนน ทางไปอ่างศิลา พร้อมทั้งทำการปรับปรุงพื้นที่ริมทะเลแหลมแท่น ปรับปรุงสภาพภูมิทัศน์ทั้งบริเวณแหลม แท่น และเขาสามมุข รวมถึงชายหาดบางแสนเพื่อให้ มีทั้งสถานที่พักผ่อน, รวมทั้งมีการจัดตั้งศูนย์ศึกษา ธรรมชาติ, สวนสุขภาพ และสถานที่จำหน่ายของที่ระลึก และอาหาร ด้วย(www.saensukcity.go.th,7 มิถุนายน2561)

ชุมชนแหลมแท่น อยู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเขาสามมุข แต่เดิมเรียกว่าสามมุข ชื่อแหลมแท่น เป็นชื่อได้มาจากเจ้าดารารัศมี เจ้าจอมในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อครั้งเสด็จประทับ รักษาพระองค์ อยู่ที่ค่ายหลวงอ่างศิลา ซึ่งทรงเห็นว่าบริเวณหัวแหลม และริมทะเลส่วนนี้ ยังมีหินใหญ่ตั้งอยู่ ชายฝั่งทั้งสองด้าน ชุมชนแหลมแท่นเป็นชุมชน ประมงเล็กๆ ช่วงปีพ.ศ.2449-2453 มีบ้านเรือนไม่ถึง 10 หลังคาเรือน เป็นพวกที่ บ้านแตกหนีมาจากเวียดนาม พื้นที่แหลมแท่นสมัยนั้นมีสภาพเป็นป่า มีสัตว์ป่าเช่น ช้าง ประชากรในชุมชนเป็นญาติพี่น้องกัน ผู้ชายทำอาชีพประมง ผู้หญิงทอผ้า ผ้าที่ทอมีทั้งทอเป็นผ้านุ่ง,

ผ้าขาวม้า และผ้ายกดอก ทอใช้เองในครัวเรือน สมัยหลังๆ มีคนมารับไปขายกรุงเทพฯ ส่วนปลาที่หาได้ก็นำไปขายที่ตลาดหนองมน แล้วซื้อข้าวสาร และถ่านกลับมา การเดินทางใช้วิธีการเดินเท้า ส่วนของถ่านมาก ก็ใช้เกวียนบรรทุก ถ้าไม่มากก็หาบเดินไป นอกจากทำประมง และทอผ้า ยังมีการแกะหยอนางรมจากศิลาไต้ น้ำเวลาน้ำลงอีกด้วย ต่อมาได้พัฒนาไปทำฟาร์มเลี้ยงหยอนางรม และหยอมแมลง(ภูธรภาพ โลहितกุล ,teeraparb108smile@gmail.com,26 มิถุนายน 2561)

ชุมชนบางแสน อยู่ทางตอนใต้ของชุมชนแหลมแท่น เป็นหาดทรายที่มีความลาดชันน้อย ยาวจากแหลมแท่นไปจรดเขตบางพระ มีความยาวประมาณ 5 กม. เมื่อ 50-60 ปี ที่ผ่านมามีบ้านเรือนอยู่ไม่ถึง 20 หลังคาเรือน ประกอบอาชีพด้านการประมงเล็กๆ ใช้วิธี ตก และดัก ด้วยเครื่องมือง่ายๆ มีเรือขนาดเล็กจับปลาไกลสุดถึงเกาะสีชัง จับได้แต่พอบริโภคในครัวเรือน ที่เหลือก็นำไปขายที่ตลาดหนองมน ประมาณปีพ.ศ. 2490 บางครอบครัวได้เปลี่ยนอาชีพ ไปทำเรือใบให้นักท่องเที่ยวเช่า แต่ประมง ก็เป็นอาชีพ ที่นิยมที่สุดของชุมชนบางแสนเรื่อยมาจนช่วงที่น้ำมันขึ้นราคา และปัญหาเศรษฐกิจทางทะเล บางครอบครัวได้เปลี่ยนไปทำอาชีพอื่น เช่นโรงแรม รวมทั้งบ้านจัดสรร จนถึงปัจจุบัน ชุมชนบางแสนได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว บริเวณชายหาดได้รับการพัฒนาอย่างมีระบบ มีการวางแผนที่ชัดเจน โดยเทศบาลเมืองแสนสุข ซึ่งถูกกำหนด ให้เป็นเมืองท่องเที่ยว ได้เข้าไปจัดระเบียบการใช้พื้นที่ การพัฒนาเริ่มแรก ทางเทศบาลฯได้ทำการย้ายชุมชนสลัมออกจากพื้นที่ชายหาด และได้จัดซื้อที่อยู่อาศัย ให้แก่ชุมชนสลัมใหม่ หลังจากนั้นได้กำหนดพื้นที่ต่างๆ โดยแบ่งเป็น พื้นที่เพื่อการพักผ่อน, การเล่นน้ำทะเล, การเล่นกีฬาทางน้ำ, พื้นที่สำหรับจำหน่ายของที่ระลึก, พื้นที่สำหรับขายอาหาร, ทางเดินเท้า, ทางรถจักรยาน, ที่จอดรถ รวมทั้งการรักษาความสะอาด การพัฒนาและรณรงค์ด้านสิ่งแวดล้อม การรักษาความปลอดภัย ฯลฯ มีการจัดกลุ่มผู้ประกอบการ เพื่อให้เป็นที่น่าดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยว จากนั้นได้ปรับปรุงสภาพภูมิทัศน์ของชายหาดบางแสน โดยปลูกต้นมะพร้าวตลอดแนวชายหาดบางแสน จนเป็นเอกลักษณ์ ของชายหาดบางแสน และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ สร้างรายได้ให้แก่ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองแสนสุขอย่างทั่วถึงอย่างเป็นระบบ เมื่อเทศบาลเมืองแสนสุข ได้เข้าไปจัดระเบียบการใช้พื้นที่เป็นสัดส่วน คือ มีการกำหนดพื้นที่เพื่อพักผ่อน เล่นน้ำ เล่นกีฬาทางน้ำ ขายของที่ระลึก ขายอาหาร ทางเดินเท้า ที่รถจักรยานที่จอดรถ รวมทั้งการรักษาความสะอาด การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม การรักษา ความปลอดภัย ฯลฯ มีการจัดกลุ่มผู้ประกอบการ ปัจจุบันเป็นแหล่งท่องเที่ยว ที่มีความสำคัญ และเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญแห่งหนึ่งของประชาชน ในเทศบาลเมืองแสนสุข(www.saensukcity.go.th , 07 มิถุนายน 2561)

ชุมชนหาดวอนนภา เป็นชุมชนประมง ชายทะเลแถบนี้เป็นป่าแสม เมื่อประมาณ 60-70 ปีที่ผ่านมา มีเพียง 4-5 หลังคาเรือน ชาวชุมชนเป็นคนไทย และคนไทยเชื้อสายจีน ดำเนินชีวิตด้วยการออกทะเลหาปลาด้วยเรือเล็ก ใช้เครื่องมือง่ายๆ บ้านเรือนมีลักษณะเป็นบ้านเล็ก หลังคามุงจาก ฝาขัดแตะ ใต้ถุนโปร่ง ต่อมาเมื่อรายได้จากการประมงมากขึ้น จึงมีเครื่องมือเครื่องใช้ในการประมงที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีเรือยนต์ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ใช้ สามารถออกจับปลาได้ไกลๆ ได้ปลาคราวละมากๆ นำไปขายที่สะพานปลา ทั้งที่แหลมแท่น, สามมุข, อ่างศิลา และศรีราชา บ้านเรือน และชุมชนขยายใหญ่ขึ้น คนจากพื้นที่ตอนบนของหนองมนก็อพยพมาอยู่ ชาวกรุงเทพฯ นิยมมาซื้อที่ปลูกบ้านพักตากอากาศชายทะเลกันมากขึ้น ชุมชนหาดวอนนภาเอง ก็ขยายตัวอย่างรวดเร็วในช่วง 10-20 ปีที่ผ่านมาเอง นอกจากอาชีพประมงแล้ว ยังมีอาชีพที่เกี่ยวข้อง เป็นผลผลิตที่เกิดจากการประมง เช่น ทำน้ำปลา, ผลิตอาหารแห้ง สร้างรายได้แก่ชุมชนเป็นอย่างดี (www.saensukcity.go.th 07 มิถุนายน 2561)

ชุมชนหนองมน ในอดีตเป็นชุมชนเล็ก ที่มีทั้งคนไทย และคนจีน ปลูกบ้านชั้นเดียวใต้ถุนสูง เอาไว้เลี้ยงสัตว์ หลังคามุงจาก ต่อมาเปลี่ยนเป็นสังกะสี และกระเบื้อง ประกอบอาชีพค้าขายเล็กๆน้อยๆ รับสินค้าจากเมืองชลบุรีบ้าง กรุงเทพฯบ้าง สินค้าที่สั่งมาจากเรือขึ้นฝั่งที่สามมุขแล้วบรรทุกเกวียน หรือหาบต่อมายังหนองมนก็มี ชุมชนหนองมนเริ่มหนาแน่นขึ้น หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประมาณปีพ.ศ.2487 เป็นต้นมา เริ่มมีคนจากถิ่นอื่นมาตั้งหลักปักฐาน ประกอบอาชีพรับจ้างบ้าง ค้าขายเล็กๆน้อยๆบ้าง การค้าที่ตลาดหนองมนเจริญขึ้นเมื่อ จอมพล ป.พิบูลสงคราม มาสร้างสถานที่ตากอากาศที่ชายหาดบางแสน และสร้างถนน ต่อลงไปยังชายหาดบางแสน และเขาสามมุข การเดินทางจึงสะดวกขึ้นมาก ชาวหนองมนก็เริ่มมีจักรยานใช้ผ่อนแรงในการเดินทางไปซื้อขายสินค้า พ.ศ.2490 เริ่มสร้างตลาดถาวรขึ้นแต่ ต่อมาตลาดหนองมนเจริญขึ้นตามการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ร้านค้าขยายตัวจากตอนในออกมาริมถนนสุขุมวิท ทั้ง 2 ฝั่งถนน สินค้ามีทั้งของฝากประเภทอาหารพื้นเมืองทั้งสด และแห้ง และสินค้าประเภทของที่ระลึก ที่ผลิตจากวัสดุ หรือฝีมือของคนในท้องถิ่น ที่ขึ้นชื่อคือ ข้าวหลาม และหอยจ้อ(www.saensukcity.go.th , 07 มิถุนายน 2561)

ชุมชนเมือง บริเวณที่ตั้งระยะแรกมีเนิน จากการสันนิษฐานอาจจะเป็นกำแพง หรือบริเวณวัด เพราะมีร่องรอยของการก่อสร้างด้วยอิฐโบราณอยู่ ชาวชุมชนจึงเรียกบริเวณที่ตั้ง ชุมชนว่า "เนินเมือง" หรือเรียกสั้นๆ ว่า "เมือง" แต่ออกเสียงเป็น "เหมือง" ตามสำเนียงของคนในพื้นที่ เมื่อมีการสร้างถนนสุขุมวิทเชื่อมกรุงเทพฯ กับสัตหีบ ชุมชนเมืองก็ขยายตัวออกมาทางถนนสุขุมวิท ราวปีพ.ศ.2470 ซึ่งขณะนั้นเป็นถนนดินมาราดยางประมาณ ปีพ.ศ.2490 ในอดีตชุมชนเหมือง มีอาชีพทำนาทำไร่ ปัจจุบันชาวเหมืองบางส่วน ได้ขาย

นาขายไร่ของตนไป เนื่องจากการทำนาทำไร่ได้ผลตอบแทนน้อย ทำให้ที่ดินราคาสูง บางส่วนก็หันมาประกอบอาชีพเพาะเลี้ยงกุ้ง ทำผลิตภัณฑ์แปรรูปผลผลิตจากไร่ เพื่อนำไปจำหน่ายเป็นของระลึกบ้าง เช่น กล้วยกวน, มะม่วงกวน ฯลฯ (<https://www.saensukcity.go.th>, 07 มิถุนายน 2561)

เทศบาลเมืองแสนสุข เป็นเมืองท่องเที่ยวสำคัญชายฝั่งทะเลตะวันออก มีลักษณะภูมิอากาศแบบฝนเมืองร้อน ภูมิประเทศลาดเอียงจากด้านทิศตะวันออกลงสู่ชายฝั่งทะเลด้านทิศตะวันตกและทิศเหนือ มีพื้นที่ชายฝั่งทะเล เป็นทั้งแหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ ภูมิประเทศเป็นพื้นที่ที่ระดับน้ำทะเลปานกลางเฉลี่ย 3 เมตร มีบริเวณพื้นที่ประกอบด้วยแนวชายฝั่งทะเลยาว 12.23 กิโลเมตร สภาพการใช้ประโยชน์ชายฝั่งทะเล แบ่ง เป็นการใช้ประโยชน์ทางพาณิชยกรรม การทำประมง ที่อยู่อาศัย ปัญหาหลักที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวชายหาดบางแสน สร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจของบางแสน คือ ปัญหาของขยะบริเวณชายหาดบางแสน เกิดขึ้นจากการพัดพาขยะมากับกระแสน้ำในทะเลซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดขยะเขตชายทะเล (Interidal zone) เนื่องจากลักษณะของกระแสน้ำบริเวณอ่าวไทยตอนบนที่มักจะมีไหลในลักษณะเวียนขวาเป็นส่วนใหญ่ ทำให้พื้นที่ชายหาดบางแสนมักจะได้รับผลกระทบจากมวลน้ำที่ไหลออกจากปากแม่น้ำ 4 สายหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่น้ำเจ้าพระยาและบางปะกง จึงมักพบหาดทรายมีขยะทั้งที่เป็นพลาสติกและสารอินทรีย์ต่าง ๆ เป็นจำนวนมากทั้งที่มากับน้ำและที่เกิดจากกิจกรรมในพื้นที่เอง เช่น การท่องเที่ยว บ้านเรือนที่ตั้งอยู่ริมทะเลทิ้งขยะลงทะเล ขยะที่พัดจากทะเลเข้าสู่ชายหาดบางแสน ช่วงฤดูร้อนและฤดูฝน เพราะลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้มีกำลังแรงเหนืออ่าวไทย เกิดกระแสน้ำกำลังแรงไหลจากตะวันตกสู่อ่าวบางแสน โดยพัดพาสิ่งที่มีมากับแม่น้ำเข้าสู่อ่าวบางแสน โดยพบผักตบชวาเป็นหลักฐานว่าลอยมาจากแม่น้ำและพบท่อนไม้ไผ่ที่ใช้เลี้ยงหอยแมลงภู่สามารถบอกได้ว่ามาจากการประมงในพื้นที่ ส่งผลทำให้ทัศนียภาพและภูมิทัศน์ตลอดแนวความยาวชายหาดบางแสน ซึ่งพื้นที่แหล่งกำเนิดขยะดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นขยะที่พัดมาจากต้นแม่น้ำ หรือขยะที่เกิดจากการทิ้งบริเวณกลางทะเล เดินทางของขยะที่มาไกล ทำให้เทศบาลเมืองแสนสุข ซึ่งเป็นพื้นที่ปลายทางของขยะ ต้องประสบปัญหาขยะพัดเข้าชายหาดเป็นประจำ และเกินกำลังที่จะแก้ปัญหาที่ต้นเหตุได้

อย่างไรก็ตาม เทศบาลเมืองแสนสุข ได้มีการประสานงานกับกรมเจ้าท่าและประมงจังหวัดชลบุรีอยู่ตลอดเวลา เพื่อประสานงานและแจ้งข่าวสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้เทศบาล ยังได้ดำเนินการ จัดเจ้าหน้าที่จัดเก็บขยะและทำความสะอาดชายหาดทุกวัน โดยมีรอบการจัดเก็บวันละ 3 รอบ รอบที่ 1 เวลา 05.00 – 08.00 น. รอบที่ 2 เวลา 09.30 – 12.00 น. รอบที่ 3 เวลา 13.30 – 16.30 น. การดำเนินงานดังกล่าว ต้องแข่งกับเวลา

เนื่องจากชายหาดบางแสนมีความยาวมากและจัดให้มีกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเต็มพื้นที่ ประกอบกับบริเวณชายหาดมีเวลาน้ำขึ้นน้ำลงวันละหลายครั้ง เมื่อน้ำขึ้นกระแสน้ำจะนำพาขยะเข้ามาชายหาด เมื่อน้ำลงจะทิ้งขยะเกยไว้บนหาด เพราะสภาพชายหาดบางแสนเป็นอ่าวรับน้ำ และในแต่ละวันไม่สามารถคาดเดาปริมาณได้ บางวันต้องใช้เครื่องจักรหนักเข้าช่วย เช่น รถJCB รถ Loader รถแทรกเตอร์ รถ 10 ล้อ รถ 6 ล้อ ฯลฯ และแรงงานคนจำนวนมาก และยังประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานภาครัฐ ทำให้เกิดความล่าช้าในการจัดเก็บขยะ เกิดปัญหาร้องเรียนจากนักท่องเที่ยวโดยเข้าใจว่าเทศบาลไม่ให้ความสำคัญกับปัญหาขยะที่ขึ้นเต็มชายหาด ไม่มีการจัดเก็บ ซึ่งเทศบาลและผู้ประกอบการค้าที่ประกอบอาชีพบริเวณชายหาดบางแสนได้พยายามช่วยกันจัดเก็บขยะที่ชายหาดให้แล้วเสร็จในแต่ละวัน โดยเฉพาะในช่วงวันหยุดติดต่อกันหลายวัน มีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก การจัดเก็บขยะต้องเต็มไปด้วยความระมัดระวังไม่ให้เกิดกระทบกับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะเด็ก ๆ ซึ่งอาจเกิดอันตรายจากอุบัติเหตุจากการทำงานของรถและเครื่องจักรหนักบริเวณชายหาดได้ ทำให้เวลาในการจัดเก็บล่าช้าลงอีก(www.saensukcity.go.th, 07 มิถุนายน 2561)

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวหลายๆแหล่งให้เป็นอย่างดี มีการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวและพัฒนาชุมชน โดยใช้การท่องเที่ยว เป็นเครื่องมือ ในการวางแผนและพัฒนาในด้านอื่นๆ ให้ครอบคลุม ทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษาวิจัยสามารถนำไปใช้เป็น ข้อมูลในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดความยั่งยืนสืบไป

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พจนา ชัชวาล (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม อำเภอคำม่วน จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลศึกษาพบว่า แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่อำเภอคำม่วน จังหวัดกาฬสินธุ์ มีทั้งหมด 9 แห่ง กระจายอยู่ในทุกตำบลของอำเภอคำม่วน มีสภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอยู่ 3 ด้าน คือ 1) ด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี จำนวน 3 แห่ง คือ สิ่งโบราณตำบลเนินยาง พระบรมธาตุเจดีย์ฐิตสีลมมหาเถรานุสรณ์ ตำบลโพธิ์หม้อไหโบราณ ตำบลนาทัน2) ด้านทรัพยากรธรรมชาติ จำนวน 3 แห่ง คือ ภูพันหยอด ตำบลทุ่งคลอง อ่างเก็บน้ำห้วยสมอทาบตำบลดินจี่ แหล่งไม้กลายเป็นหิน ตำบลนาบอน และด้านวิถีชุมชน จำนวน 3 แห่ง คือ สวนศิริบุตร ตำบลโพธิ์ ศูนย์วัฒนธรรมผู้ไทยผ้าไหมแพรวาบ้านโพธิ์ ตำบลโพธิ์ กลุ่ม

แม่บ้านเกษตรฟื้นฟูเศรษฐกิจ ตำบลนาบอน การจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมพบว่า มีการดำเนินการใน 2 กลุ่มคือ การจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมโดยกลุ่มราชการ และการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมโดยชุมชน กลุ่มราชการกำหนดนโยบายและแผนงานการท่องเที่ยว ให้การสนับสนุนในการประชาสัมพันธ์บอกเส้นทางท่องเที่ยว จัดนิทรรศการแสดงผลงานผลิตภัณฑ์ของชุมชนและให้ความรู้ในการวางแผน การจัดสรรงบประมาณ การพัฒนาความพร้อมของพื้นที่ การทำนุบำรุงรักษาและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ ส่วนการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน พบว่าได้มีขั้นตอนในการจัดการการท่องเที่ยวไว้ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมการ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น แนะนำแหล่งท่องเที่ยวอาสาสมัครนำเที่ยว ขั้นดำเนินการ มีการทำความสะอาด จัด ปรับ ตกแต่ง บำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว และขั้นสรุปผลการดำเนินงาน มีการประชุมร่วมกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน เพื่อวางแผนทางการดำเนินงานทุกเดือน โดนสรุป สภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม อำเภอคำม่วง มีศักยภาพสูงในการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีเส้นทางหลักถึง 4 เส้นทาง ติดต่อกันใน 3 จังหวัด คือ จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดสกลนคร และมีเส้นทางสู่แหล่งท่องเที่ยวสะดวก เป็นถนนลาดยางส่วนใหญ่ และติดต่อเชื่อมโยงกันเป็นรูปวงแหวนสู่แหล่งท่องเที่ยวทั้ง 9 แห่ง และมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมให้กับนักท่องเที่ยว แต่ยังคงขาดรูปแบบการบริหารจัดการโดยภาครัฐและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างจริงจัง ผลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมต่อไป

สมภพ สายมา (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เหมาะสมกับชุมชนบ้านศรีน่าน ตำบลเวียง อำเภอน่าน ผลการศึกษาพบว่า สถานภาพของราษฎรในชุมชนส่วนใหญ่ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานคือมีรายได้เฉลี่ย 10,000 -25,000 บาท/ครอบครัว/ปี ราษฎรมีอาชีพทำเกษตรกรรม คือ ทำนา ปลูกข้าวเป็นหลัก รองลงไปคือการทำไร่ข้าวโพด ถั่วเหลือง และทำสวนเมี่ยง ซึ่งผลผลิตต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะนำมาบริโภคในครัวเรือน และถ้าเหลือจึงจะจำหน่ายภายในชุมชน ในสภาพสังคมชุมชนอยู่เย็นเป็นสุขดี มีวัฒนธรรมชุมชนตามเอกลักษณ์เผ่าพันธุ์ที่สืบมาแต่โบราณ ผลการศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยชุมชน พบว่า ชุมชนได้รับการฝึกอบรมและการเรียนรู้การจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จากหน่วยงานต่าง ๆ พร้อมกับได้นำองค์ความรู้ด้านภูมิสังคมมาประยุกต์ใช้โดยนำสภาพแวดล้อมที่เป็นภูมิประเทศที่ยังคงไว้เป็นธรรมชาติมาจัดการแหล่งท่องเที่ยวทำให้เกิดการจัดการด้านต่าง ๆ เกิดการมีส่วนร่วมในชุมชนในการที่จะมีการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เหมาะสมกับชุมชนเอง และมีการจัดกิจกรรมนันทนาการทางการศึกษาการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เหมาะสมกับ

ชุมชน จำนวน 8 กิจกรรมหลัก คือ กิจกรรมศึกษาพืชพรรณไม้ในป่าธรรมชาติ กิจกรรมศึกษาการดำรงชีวิตของสัตว์ป่า กิจกรรมถ่านรูปชมวิถีธรรมชาติ กิจกรรมฟังเสียงนกร้อง/ ดูนกธรรมชาติบนป่าดอยหลวงป่าเมี่ยง เขาสูงสลับซับซ้อนกิจกรรมศึกษาสมุนไพรป่าท้องถิ่น กิจกรรมประกอบอาหารป่าพื้นเมืองท้องถิ่น กิจกรรมเล่าขานตำนานโบราณ กิจกรรมนันทนาการรอบกองไฟ และกิจกรรมเข้าค่ายพักแรม นอกจากนี้ผลจากการศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เหมาะสมกับชุมชน พบว่า ชุมชนได้ร่วมกันวิเคราะห์พื้นที่และได้นำทรัพยากรและสภาพแวดล้อมในท้องถิ่นมาเป็นจุดเด่นและพัฒนาเป็นกิจกรรม ทำให้เกิดความสำเร็จทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้น โดยจะเห็นได้จากความสามัคคีในชุมชนมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น และเกิดจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นประชาชนมีรายได้จากนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และประชาชนในพื้นที่โยกย้ายไปหาอาชีพรับจ้างนอกพื้นที่ลดลงจากเดิมร้อยละ 80 เหลือเพียงไม่เกินร้อยละ 10 เท่านั้น

กฤษฎา ชุ่ยอาทิตย์ (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกรณีศึกษาบ้านหลวงเหนืออำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีความเห็นว่า ปัจจัยทางการตลาดการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการตัดสินใจมาเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่คือ แหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความเห็นว่าปัจจัยทางการตลาดการท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการตัดสินใจมาเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่คือ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิต ส่วนในการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศพบว่าการบอกต่อจากคนใกล้ชิด คนรู้จัก และอินเทอร์เน็ต มีอิทธิพลมากที่สุด ในด้านค่าครองชีพและงบประมาณในการท่องเที่ยวมีอิทธิพลมากที่สุด ส่วนในด้านความน่าสนใจในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติมีความเห็นว่ายังไม่แน่ใจ และผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวมีความเห็นว่าสถานการณ์ท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ค่อนข้างชะลอตัวเนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจ และปัญหาทางการเมือง โดยเล็งเห็นว่านักท่องเที่ยวชาวไทยจะมีความสำคัญมากขึ้น สำหรับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมนั้นผู้ประกอบการส่วนใหญ่เห็นว่าควรจะต้องจัดขึ้นในรูปแบบของโฮมสเตย์ และต้องอาศัยการสนับสนุนจากภาครัฐ สำหรับความเห็นของผู้นำชุมชนบ้านหลวงเหนือมีความคิดเห็นสอดคล้องกับผู้ประกอบการ อีกทั้งยังพบปัญหา 3 ส่วน คือ 1. ปัญหาภายนอกชุมชนได้แก่ ปัญหาเศรษฐกิจปัญหาการเมือง 2. ปัญหาภายในชุมชน เช่น การขาดความเข้มแข็งของชุมชนในเรื่องวัฒนธรรมท้องถิ่น ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรและภาษาอังกฤษ เป็นต้น 3. ปัญหาจากภาครัฐ คือ การขาดการสนับสนุนที่ดีจากภาครัฐเท่าที่ควร สำหรับผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สามารถแบ่งออกได้

เป็น 2 ส่วน คือ ผลกระทบด้านบวกทำให้เกิดความเข้มแข็งของชุมชน ไม่ว่าจะป็นรายได้ การประชาสัมพันธ์ ชุมชน ส่วนผลกระทบด้านลบคือ อาจเกิดปัญหาด้านอาชญากรรม ยาเสพติด และโรคระบาด เป็นต้น แนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบ้านลวงเหนือคือ การพัฒนารูปแบบของโฮมสเตย์ และการสร้างแหล่งความรู้ชุมชน

สุดชีวัน นันทวัน ณ อยุธยา (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยชุมชนเป็นศูนย์กลางกรณีศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่าประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีอายุตั้งแต่ 20 -60 ปี ทราบดีว่า อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ทำรายได้หลักให้กับ จังหวัดเชียงใหม่ ทำให้เกิดการจ้างงานและการกระจายรายได้ และมีความคิดเห็นว่าวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่นจากอดีตจนถึงปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ควรอนุรักษ์วัฒนธรรมแบบดั้งเดิมไว้เพราะมีความเห็นว่าการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีแบบดั้งเดิมไว้จะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว อีกทั้งวัฒนธรรมงานประเพณี เทศกาลภูมิปัญญาท้องถิ่น และแหล่งท่องเที่ยวโบราณสถานล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในชุมชน แต่พบว่าการเข้าไปมีส่วนร่วมของประชาชนเจ้าของท้องถิ่นในการจัดการ การท่องเที่ยวยังมีอยู่น้อยมากและภาครัฐควรให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนมากขึ้นในส่วน ของสถานการณ์ ปัญหาและอุปสรรคของปัจจัยดึงดูดทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 8 ประการ ในอำเภอ เมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีปัจจัยดึงดูดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบางประการ เช่น พิพิธภัณฑสถาน ดนตรี พื้นบ้าน และวรรณกรรมท้องถิ่น ที่ยังไม่ได้รับการสนับสนุนให้เป็นปัจจัยดึงดูดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยพบปัญหาทั้งทางด้านบุคลากรที่มีองค์ความรู้เกี่ยวกับเรื่อง ดังกล่าวมีอยู่น้อยและไม่ได้รับการสนับสนุนทั้งทางด้านนโยบายและงบประมาณ คนในชุมชนและเยาวชนรุ่น ใหม่มักยังเห็นความสำคัญในเรื่องดังกล่าวน้อย จากผลการศึกษาดังกล่าวสามารถสรุปแนวทางการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยเน้นให้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ได้ดังนี้คือ 1) การกำหนดนโยบายการศึกษาของรัฐ เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการอนุรักษ์วัฒนธรรม และเป็นเครื่องมือในการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ภายใต้อาณัติกระทรวงศึกษาธิการ 2) การกำหนดนโยบายของรัฐ จำเป็นต้องส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมใน การจัดการการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความตระหนักในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของท้องถิ่น 3) เสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง และเปิดพื้นที่ให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน มีส่วนร่วมใน การตัดสินใจ มีส่วนร่วมในการประเมิน และที่สำคัญคือมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์มากยิ่งขึ้น 4) การส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ภาครัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้อง และคนในชุมชนไม่ควรมุ่งเน้นประโยชน์ทางด้าน

เศรษฐกิจเพียงด้านเดียวเป็นสำคัญ ควรมุ่งเน้นวัตถุประสงค์และความต้องการของเจ้าของชุมชนและประโยชน์ที่ชุมชนพึงจะได้รับอย่างยั่งยืนในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านคุณภาพชีวิต ความมั่นคงทางสังคม ความงามทางศิลปวัฒนธรรมของชุมชนด้วย ทั้งนี้เพื่อป้องกันการรุกกร่อนทางวัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นไป

ขรินทร์พรรณ อะสีติรัตน์ (2553) การศึกษาเรื่อง “การจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์กับวิถีชีวิตชุมชนกรณีศึกษา ตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ” ผลการศึกษา ผู้วิจัยแบ่งการพัฒนาการของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของชุมชนตลาดน้ำอัมพวา ออกเป็น 2 ช่วงเวลา คือ 1) ก่อนการจัดตลาดน้ำยามเย็นอัมพวา (ปี พ.ศ. 2347-2547) และ 2) หลังการจัดตลาดน้ำยามเย็นอัมพวา (ปีพ.ศ. 2547- ปัจจุบัน) พัฒนาการของชุมชนอัมพวา จาก อดีตเมืองสวน ฉายา "บางช้างสวนนอก " ศูนย์กลางของการค้าขาย เป็นเมืองสามน้ำ (น้ำจืด น้ำกร่อย น้ำเค็ม) ที่มีทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์เป็นเมืองเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยมีคนรู้จัก และมีความเจริญรุ่งเรืองด้วยตนเอง คนส่วนใหญ่ในชุมชนมีอาชีพเกษตรกรรมเป็นชาวสวน วิถีชีวิตของชาวสวนก็จะอยู่กันอย่างเรียบง่าย มีสภาพของชุมชนที่เงียบสงบไม่พลุกพล่าน ภายหลังจากมีการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขึ้น ในอัมพวาได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ของวิถีชีวิตชุมชน และผลกระทบ ทางด้านเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชนตามมามากมาย

วัชรกร ชัยมนัสกุล (2554) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมเกาะลอยศรีราชา จังหวัดชลบุรี ผลการการศึกษาพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านอำนวยความสะดวก รองลงมาคือ ด้านความปลอดภัย ด้านพื้นที่และวัฒนธรรมประเพณี ผลเปรียบเทียบความแตกต่างของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมของเกาะลอยศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีความพึงพอใจต่อสภาพเกาะลอย ไม่แตกต่างกัน

ภูวนัย อัครวิจิตรกุล (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาการบริหารด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารลพบุรี และข้อเสนอแนะพบว่า ปัญหาและอุปสรรคการบริหารการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดลพบุรี มีปัญหาด้วยกัน 5 ประเด็น ได้แก่ปัญหาเรื่องข้อขัดข้องของพื้นที่ ปัญหาเรื่องงบประมาณ ปัญหาเรื่องบุคลากร ปัญหาเรื่องกฎระเบียบและปัญหาการบูรณาการกับหน่วยงานอื่นส่วนการพัฒนาการบริหารการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดลพบุรีได้วิเคราะห์ตามแนวกรอบแนวคิด 7s ของเดวิด แมคเคนซี

พบว่า การพัฒนาการบริหารเชิงโครงสร้างทั้ง 7 ด้าน แต่เมื่อวิเคราะห์ตามตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์หรือความเป็นเลิศการบริหารแล้ว ปรากฏมีผลสัมฤทธิ์ 4 ด้าน ได้แก่ด้านโครงสร้างขององค์การ ด้านกลยุทธ์/ด้านยุทธศาสตร์ ด้านการปรับเปลี่ยนรูปแบบการบริหาร ด้านการปรับระบบการทำงาน และไม่สัมฤทธิ์ผลมี 3 ด้าน ด้านการสร้างค่านิยมร่วม ด้านการพัฒนาระบบคนและด้านการพัฒนาทักษะ

พิมพ์ภัทส พงศกรรังศิลป์ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา บ้านโคกโคไคร จังหวัดพังงา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกโคไครดำเนินงานในรูปแบบวิสาหกิจชุมชนที่ให้บริการนำเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่โดดเด่น ได้แก่ สปาโคลนร้อนและทรายร้อน การชมป่ามดแดง การเก็บหอยตลับ การพายเรือพายัค ทั้งนี้ กลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกโคไครได้เข้าร่วมเป็นเครือข่ายการท่องเที่ยวชุมชนจังหวัดพังงา มุ่งเน้นการส่งเสริมและขับเคลื่อนการเติบโตอย่างยั่งยืนของชุมชนที่ดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว โดยกลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกโคไคร มีศักยภาพทางการจัดการใน 4 ด้าน ได้แก่ศักยภาพทางด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ศักยภาพทางการบริการและการให้ประสบการณ์ที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว ศักยภาพทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และศักยภาพทางการมีส่วนร่วมของชุมชน

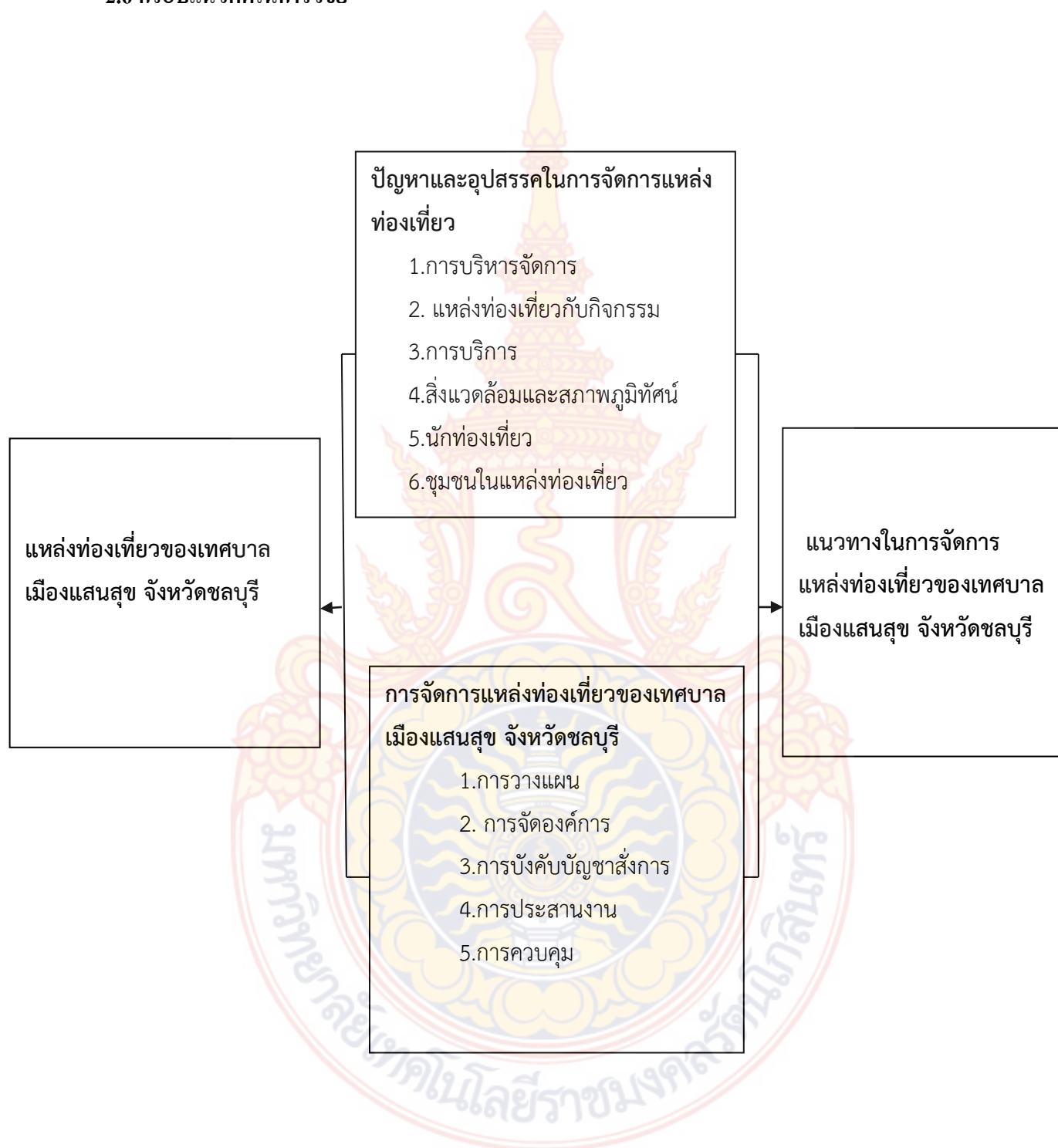
สุธิ เสริฐศรี (2558) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนคลองโคนอำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสงคราม ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการจัดการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสม ได้แก่สามารถรองรับพื้นที่และส่งเสริมให้ชุมชนคลองโคนเป็นศูนย์การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมการท่องเที่ยว ได้แก่ การปลูกป่าชายเลน กิจกรรมนั่งเรือชมวิถีชีวิตริมน้ำ กิจกรรมพายเรือพายัค และกิจกรรมอื่นๆ อาทิ กิจกรรมลัดดาเก็บหอยแครง กิจกรรมล่องเรือให้อาหารสัตว์ท้องถิ่น และทางชุมชนมีแนวทางในการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวของชุมชนคลองโคน ได้แก่ ให้ความสำคัญในการอนุรักษ์ป่าชายเลนของชุมชน ปลูกฝังชาวบ้านให้มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิตในชุมชนให้มีความสุข

อลิษา เอี่ยมอินทร์ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวอินโดนีเซียที่มีต่อปัจจัยด้านการท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยา ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวอินโดนีเซียมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านการท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยาในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านอำนวยความสะดวก รองลงมา คือ ด้านสินค้าของที่ระลึก ด้านทรัพยากรการ

ท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านการโฆษณาเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ด้านภาพลักษณ์ และด้านโครงสร้างพื้นฐาน การทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวอินโดนีเซียที่มีปัจจัยต่อการท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวอินโดนีเซียที่มีอายุ และจำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยา ไม่แตกต่างกัน ส่วนนักท่องเที่ยวชาวอินโดนีเซียที่มีระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ลักษณะการเดินทาง และรูปแบบของการเดินทางมีความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านการท่องเที่ยวในเขตเมืองพัทยา แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

สุรัฐ รัชชยากร (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการของกองเรือยุทธการด้านภารกิจ การท่องเที่ยวชายหาดในพื้นที่กองเรือยุทธการอำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี พบว่า มีการบริหารอย่างเป็นระบบ เป็นไปตามลำดับขั้น โดยการใช้บุคลากรภายในหน่วยมาทำงานในด้านการท่องเที่ยวชายหาด มีการนำทรัพยากรการบริหารมาใช้ ได้แก่ คน เงิน วัสดุของ การจัดการ เครื่องจักร การตลาด ขวัญกำลังใจ และข้อมูลข่าวสาร ซึ่งปัญหาและอุปสรรค คือ จำนวนบุคลากรปฏิบัติงานไม่เพียงพอกับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มเข้ามา ทำให้บุคลากรหนึ่งคนทำหน้าที่หลายบทบาทและงบประมาณสาธารณสุขภูมิภาคมีอย่างจำกัด และอาศัยเวลาเพราะต้องเสนอผ่านกองเรือยุทธการ เพื่อขอใช้งบประมาณตามระเบียบทางราชการ ส่วนประเด็นอื่นไม่พบปัญหาอุปสรรค ส่วนแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการกองเรือยุทธการ ด้านภารกิจการท่องเที่ยวชายหาดในพื้นที่กองเรือยุทธการ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี คือ ควรมีการจัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกความสะอาด บริเวณชายหาด เพิ่มเติม ได้แก่ ห้องน้ำ ที่จอดรถและป้ายบอกทางที่ชัดเจน ทั้งควรมีการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่อย่างเป็นรูปธรรม

2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

1.การออกแบบการวิจัย

ในการดำเนินการศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการท่องเที่ยวของเทศบาลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี นั้น โดยภาพรวมของการกำหนดระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย (Methodology) ที่มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ทางผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย โดยเป็นกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative research) อันประกอบไปด้วย

1) การวิจัยเชิงเอกสาร (documentary research)

2) การสัมภาษณ์เจาะลึก (in-depth interview)

สำหรับการนำเสนอระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัยนั้นในส่วนนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบและขอบเขตของระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัยตลอดจนเหตุผลประการสำคัญของการนำระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย ดังกล่าวข้างต้น มาใช้ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้อันมีสาระสำคัญโดยสรุปดังต่อไปนี้

การวิจัยเชิงเอกสาร documentary research

สำหรับการกำหนดระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย โดยการใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยกระบวนการวิจัยเชิงเอกสารdocumentary researchนั้น โดยเบื้องต้นทางคณะผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ตามระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัยโดยการใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยกระบวนการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารหรือการวิจัยเชิงเอกสาร documentary research โดยการทบทวนแนวความคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวทางการจัดการการท่องเที่ยว ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

การสัมภาษณ์เจาะลึก in-depth interview

สำหรับการกำหนดระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย โดยการกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เจาะลึก in-depth interview นั้น ในการกำหนดกระบวนการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดให้มีกระบวนการวิจัยโดยการใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์เจาะลึก in-depth interview โดยมีการออกแบบโครงสร้างของข้อคำถามที่สามารถนำไปใช้ในการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง หรือการสัมภาษณ์แบบชี้นำกล่าวคือเป็นการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างหรือเป็นการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด ซึ่งเป็นกระบวนการวิจัยที่มีความยืดหยุ่นและเปิดกว้างหรือมีการนำคำถามมาใช้ประกอบในการชี้นำคำสัมภาษณ์ กล่าวคือ มีการร่างข้อคำถามที่มีลักษณะปลายเปิดที่มีค่าสำคัญพร้อมกับลักษณะของข้อคำถามที่มีความยืดหยุ่นและพร้อมที่จะมีการปรับเปลี่ยนถ้อยคำของข้อคำถามให้มีความสอดคล้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนในแต่ละสถานการณ์ที่มีเหตุการณ์หรือมีสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้นายกเทศมนตรี ปลัดเทศบาล กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม กองวิชาการและแผนงาน พนักงานและเจ้าหน้าที่ ผู้นำชุมชนตลอดจนบุคคลที่มีความสำคัญหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับ แนวทางการจัดการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่อยู่ในภาครัฐ ชุมชนบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีความสำคัญในกระบวนการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนตอบข้อคำถามจากการสัมภาษณ์เจาะลึก in-depth interview อันนำมาได้ซึ่งข้อมูลที่มีความหลากหลายในมิติต่าง ๆ

2. หน่วยวิเคราะห์และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

สำหรับการกำหนดระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย methodology โดยการใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ qualitative research ครั้งนี้ได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจาก ผู้บริหาร บุคลากรและเจ้าหน้าที่ นักท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้ประกอบการ แม่ค้า เพื่อให้ทราบถึงแนวทางการจัดการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอแสนสุข จังหวัดชลบุรี โดยดำเนินการกระบวนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง อันเป็นการเลือกตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการพิจารณาเลือกตัวอย่างด้วยตนเองเพื่อที่จะได้นำข้อมูลที่ได้รับจากกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ดังกล่าว มาดำเนินการประมวลผลข้อมูลอันนำไปสู่ข้อค้นพบต่อไป โดยในส่วนของการกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง สำหรับกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ

qualitative research ครั้งนี้ ได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการสัมภาษณ์เจาะลึกจากนายกเทศมนตรี ปลัดเทศบาลบุคลากรและเจ้าหน้าที่ นักท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยวและกีฬาผู้ประกอบการ แม่ค้า ตลอดจนบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีความสำคัญเกี่ยวกับแนวทางการจัดการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

กลุ่มตัวอย่าง

1) คณะผู้บริหาร	จำนวน 1	ท่าน
2) บุคลากรและเจ้าหน้าที่	จำนวน 2	ท่าน
3) นักท่องเที่ยว	จำนวน 6	ท่าน
4) การท่องเที่ยวและกีฬา	จำนวน 5	ท่าน
5) ผู้ประกอบการ แม่ค้า	จำนวน 2	ท่าน

โดยผู้วิจัยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับนำมาใช้ในกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ qualitative research ด้วยวิธีการสัมภาษณ์เจาะลึก indepth interview

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับเครื่องมือที่มีความเหมาะสมในการนำมาใช้สำหรับกำหนดระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย methodology ครั้งนี้เนื่องจากการวิจัยได้กำหนดกระบวนการวิจัยโดยการใช้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ qualitative research นั้น ประกอบไปด้วยการวิจัยเชิงเอกสาร documentary research ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแนวทางหนึ่ง โดยการศึกษาและค้นคว้าจากเอกสารทางการท่องเที่ยวและกีฬา ตลอดจนผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ รวมทั้ง ข้อมูลจากการค้นคว้าทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือข้อมูลที่ได้มาจากเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาใช้ในกระบวนการสร้างพื้นฐานขององค์ความรู้เกี่ยวกับแนวทางการจัดการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุขโดยเบื้องต้นก่อน อันเป็นแนวทางประการสำคัญในการนำไปสู่การสร้างเครื่องมือที่สามารถนำไปใช้ในกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลทางวิชาการที่มีประสิทธิภาพต่อไป ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตามกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพอีกแนวทางหนึ่งนั้น ได้แก่แบบสัมภาษณ์ที่มีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์เจาะลึก โดยมีการออกแบบโครงสร้างของข้อคำถามที่สามารถนำไปใช้ในกระบวนการสัมภาษณ์

แบบกึ่งโครงสร้าง หรือการสัมภาษณ์แบบชี้นำ guided interview อันเป็นแบบสัมภาษณ์ที่ไม่มี การกำหนดโครงสร้างของข้อความที่มีความชัดเจนตายตัว โดยเป็นแต่เพียงการกำหนดแนวข้อความแบบ เปิดกว้าง หรือเป็นการใช้แบบสัมภาษณ์ปลายเปิด ซึ่งเป็นกระบวนการวิจัยที่มีผลทำให้ข้อความมีความ ยืดหยุ่นและเปิดกว้าง โดยเทคนิคของการสัมภาษณ์เจาะลึกนั้น เป็นเทคนิคและกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการนำมาที่ใช้ในการสัมภาษณ์

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับกระบวนการในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการวิจัยนั้น เนื่องจากระเบียบวิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดให้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เจาะลึกโดยกระบวนการสัมภาษณ์แบบชี้นำ อันเป็นกระบวนการสัมภาษณ์ที่ไม่มีรูปแบบข้อความที่ตายตัว หรือกระบวนการสัมภาษณ์ที่มีลักษณะที่ไม่มีข้อความที่เป็นมาตรฐาน unstructured or unstandardized interview คือเป็นการกระบวนการสัมภาษณ์ที่ไม่มีการกำหนดโครงสร้างของข้อความที่นำมาใช้ในการสัมภาษณ์เจาะลึก อย่างชัดเจน เพียงแต่มีการกำหนดลักษณะของข้อความที่มีลักษณะเปิดกว้างมีความยืดหยุ่น และมีการนำคำสำคัญ keywords มาใช้ประกอบในการชี้นำในกระบวนการสัมภาษณ์โดยที่ลักษณะของข้อความให้มีความสอดคล้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนตามสถานการณ์ที่มีเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอดเวลา

ส่วนการกำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการออกแบบการวิจัย research design หรือการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการวิจัยนั้น คณะผู้วิจัยได้กำหนดกระบวนการและขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยอันมีสาระสำคัญโดยสรุปดังต่อไปนี้

1) การศึกษาวิจัยข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการและผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

2) การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการและผลงานวิจัยที่เกี่ยวหาแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

3) การดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี กำหนดกระบวนการขั้นตอนและแนวทางในการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยหรือผู้ให้สัมภาษณ์อันประกอบไปด้วยนายกเทศมนตรี ปลัดเทศบาล กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม กองวิชาการและแผนงาน พนักงานและเจ้าหน้าที่ ผู้นำชุมชนในท้องถิ่น ตลอดจนบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

4) กำหนดโครงสร้างข้อคำถามสร้างแบบสัมภาษณ์และนำไปใช้ในการสัมภาษณ์มี 3 ขั้นตอน

ตอนที่ 1 การจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 2 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 3 แนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

สำหรับกระบวนการหรือแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกระบวนการหรือแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลใน 3 ลักษณะ อันได้แก่ กระบวนการหรือแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการและข้อมูลจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและกระบวนการหรือแนวทางในการสัมภาษณ์

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการและข้อมูลจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับกระบวนการในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากวิชาการ รายงานการศึกษาวิจัยและผลงานวิจัยประเภทต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบหรือสร้างแบบสัมภาษณ์เจาะลึกรวมทั้งเพื่อนำมาใช้เป็นส่วนประกอบในกระบวนการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล

2) สำหรับแนวทางประการสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจาะลึก in-depth interview นั้น ทางผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางประการสำคัญในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการขอความร่วมมือจากองค์กรหรือบุคคลและนักท่องเที่ยว เพื่อขอสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ที่

ปฏิบัติงานอยู่ในภาครัฐ ประชาชน นักท่องเที่ยว ตลอดจนบุคคลที่เป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างความคิดเห็น ในกระบวนการสัมภาษณ์เจาะลึกนั้น ทางผู้วิจัยได้ดำเนินกระบวนการบันทึกข้อมูล โดยวิธีการจดบันทึก ข้อมูลและการบันทึกเสียงในการวิจัยสัมภาษณ์โดยการขออนุญาตจากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับกระบวนการในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึก in-depth interview ทำการวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึก นั้น มาใช้ใน กระบวนการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลโดยดำเนินการร่วมกับกระบวนการรวบรวมข้อมูลจาก การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร โดยกระบวนการและวิธีการวิเคราะห์อันจะได้ดำเนินการตาม แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพ อันได้แก่การวิเคราะห์ข้อมูลโดยพิจารณาประเด็นหลัก หรือแบบแผน หลัก ที่พบในข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ทั้งหมดจากนั้นจึงนำประเด็นหลัก มาพิจารณาแบ่งแยก ออกเป็นประเด็นย่อย และหัวข้อย่อยอันเป็นกระบวนการวิเคราะห์โดยกระบวนการวิเคราะห์ตามแนว ทางการวิจัยเชิงคุณภาพกระบวนการสัมภาษณ์เจาะลึกที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีความแกร่งและแม่นยำ ตรงเพื่อให้กระบวนการวิจัยครั้งนี้มีความเข้มข้นมากยิ่งขึ้น รวมทั้งผู้วิจัยจะได้นำดำเนินการในการ วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึกเพื่อแสวงหาหรือให้ได้มาซึ่งข้อค้นพบ จากกระบวนการ วิจัยเชิงคุณภาพ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Method) โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มต่างๆ ประกอบกับข้อมูลเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ข่าวดารสิ่งตีพิมพ์และเว็บไซต์ต่างๆ เป็นต้น จากนั้นทำการวิเคราะห์และนำเสนอผลงานการวิจัยเรียงเรียงลำดับเนื้อหาสาระไปตามประเด็นที่ปรากฏอยู่ในกรอบแนวคิดในการวิจัย หรือเป็นการเสนอผลการวิจัยที่เชื่อมโยงกับคำถามการวิจัยที่ตั้งไว้ใน 3 ประเด็น คือ 1) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 2) ปัญหาอุปสรรคของการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 3) แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี ควรเป็นอย่างไร ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุขอำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.ด้านการวางแผน

การวางแผน ประเด็นที่ทำการวิจัย ประกอบด้วย ภาระหน้าที่ของผู้บริหารต้องคาดการณ์ล่วงหน้ามีการกำหนดขึ้นเป็นแผนการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นแนวทางการทำงานในอนาคต

จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า การจัดทำแผนเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยมีเครือข่าย ผ่านทางคณะกรรมการ ประธานชุมชน นักพัฒนาชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม และยังให้บุคคลภายนอก และสถานศึกษามาร่วมกันพัฒนา ได้จัดทำตามแผน การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความหลากหลายให้กับนักท่องเที่ยว ชุมชน และภายนอกชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม เช่น งานบางแสนย้อนยุค งานกิจกรรมวันไหลบางแสน งานก่อพระทรายวันไหล และการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน เช่น การวิ่งข้าวหลาม การจัดกิจกรรมนักท่องเที่ยว ชุมชน เจ้าหน้าที่ให้ความร่วมมือและปฏิบัติหน้าที่ปฏิบัติงานได้อย่างเคร่งครัดตามแผนพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข เช่น การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การตรวจสอบ การประเมินผล การปฏิบัติงานและการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ให้เป็นไปตาม กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับและหลักเกณฑ์ที่วางไว้ ตามที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ดังนี้

“...การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุขไม่ได้สอดคล้องกับพันธกิจมากนัก เน้นการพัฒนาเป็นเมืองแห่งสุขภาพจะเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เป็นส่วนให้หนึ่งของชุมชนที่มีส่วนสนับสนุนให้มีสุขภาพแข็งแรง และมีสินค้า OTOP นิดหน่อย จะเน้นในเรื่องเมืองแห่งสุขภาพ หลังจากมีนโยบายนี้ออกมาชุมชนหันมาออกกำลังกายมากขึ้น เทศบาลเมืองแสนสุขกับชุมชนมีการติดต่อสื่อสารให้สมาชิกในชุมชนทราบโดยมีเครือข่าย และผ่านคณะกรรมการ ประธานชุมชน นักพัฒนาชุมชน จะมีส่วนร่วมประชุมร่วมกันและจัดสรรงานและในบางครั้งคณะกรรมการยังตรวจรับงานด้วยตัวเอง เช่น งานบางแสนย้อนยุค งานกิจกรรมวันไหลของบางแสน ทุกชุมชนต้องมีส่วนร่วม ชุมชนต้องก้อพระทรายวันไหลบางแสนและมีการทำขนม มีกิจกรรมวิ่งข้าวหลาม และมีการแข่งกีฬาพื้นบ้าน เพื่อให้บุคคลภายนอกและสถาบันการศึกษา ทั้งในและนอกเขตเทศบาลแต่ต้องเน้นคนในชุมชนต้องมีส่วนร่วมและเป็นเจ้าภาพที่ดี...”(ผู้บริหาร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ขณะเดียวกันจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 2 ได้กล่าวไว้ว่า

“...การวางแผนเน้นการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวและทางด้านกีฬา เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยมีเครือข่าย ผ่านทางคณะกรรมการ ประธานชุมชน นักพัฒนาชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมและยังให้บุคคลภายนอก และสถานศึกษามาร่วมกันพัฒนา...”(บุคลากร คนที่ 2 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ขณะเดียวกันจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 5 ได้กล่าวไว้ว่า

“...การวางแผนเน้นการพัฒนาชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม เน้นการพัฒนาทางด้านกีฬา เน้นด้านสุขภาพ การจัดกิจกรรมพัฒนาการเก็บขยะทุกภาคส่วนและยังให้บุคคลภายนอก และสถานศึกษามาร่วมกันพัฒนา...”(บุคลากร คนที่ 5 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

2. ด้านการจัดองค์การ

การจัดองค์การ ประเด็นที่ทำการวิจัย พบว่า เป็นหน้าที่ทางการบริหารที่สืบเนื่องมาจากการวางแผน เมื่อกำหนดการจัดทำจุดหมายและแผนเชิงยุทธศาสตร์ มีการแบ่งงาน การกำหนดส่วนงาน

โครงสร้างขององค์การ มีการกำหนดตำแหน่งงานต่างๆ พร้อมทั้งกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ ตลอดสายบังคับบัญชาไว้อย่างชัดเจน ตามที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ดังนี้

พบว่า “...การจัดแหล่งท่องเที่ยวจะแบ่งเป็นกองการท่องเที่ยวชัดเจน และมีบุคลากรหลักๆอยู่ 1 คน อยู่ใต้ปลัดสำนักเทศบาล และมีกองการท่องเที่ยว กองการศึกษา เป็นเจ้าภาพเกี่ยวข้องกับงานประเพณีทั้งหมด จะมอบหมายให้กองการศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ มีกองสวัสดิการและสังคมเป็นพนักงานใกล้ชิดกับชุมชนเหล่านี้ เข้าร่วมงาน เช่น งานอาสา งานทำบุญวันไหลบางแสนงานทำขนม งานการท่องเที่ยว จะมีกองสวัสดิการและสังคมเข้ามาช่วยดำเนินการ และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมาช่วยถ่ายทำรายการ แบ่งงานตามหน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน ณ ตอนนี้นักวิชาการมีไม่เพียงพอ แต่มีการแก้ไขโดยหลักๆ จะใช้มืออาชีพเข้ามาทำงาน มีการประมูลแต่ละงานตามกฎหมาย เจ้าหน้าที่จะควบคุมดูแลในการให้โจทย์ การเขียน TOR ร่างงาน อยากให้งานออกมาในรูปแบบไหน เจ้าหน้าที่เป็นผู้กำหนดเทศบาลอยากได้แบบไหน เช่นอยากให้มีงานภาคกลางวัน และภาคกลางคืนงานภาคกลางวันก็จะเป็นงานก่อพระทรายวันไหลบางแสน กลางคืนก็จะเป็นการดนตรี จะบอกโจทย์ให้บริษัทที่ร่วมประมูล และให้บริษัทที่เข้าร่วมมานำเสนอเกี่ยวกับการจัดงานบางแสน บริษัทไหนตอบโจทย์ได้ดีและคุ้มค่างบประมาณบริษัทนั้นก็จะได้บริการประมูลไป...” (ผู้บริหาร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ขณะเดียวกันจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 3 ได้กล่าวไว้ว่า

“...การจัดการแหล่งท่องเที่ยวจะแบ่งเป็นกองต่างๆชัดเจน อยู่ภายใต้ปลัดสำนักเทศบาล และใช้มืออาชีพในการทำงานโดยประมูลจากภายนอกของแต่ละงาน เจ้าหน้าที่และบุคลากรเป็นผู้ควบคุม...” (บุคลากร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ขณะเดียวกันจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 4 ได้กล่าวไว้ว่า

“...การจัดองค์กรจะแบ่งเป็นกองต่างๆชัดเจน อยู่ภายใต้ปลัดสำนักเทศบาล และใช้มืออาชีพในการทำงานโดยประมูลจากภายนอกของแต่ละงาน เจ้าหน้าที่และบุคลากรเป็นผู้ควบคุมจะมอบหมายให้กองการศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ มีกองสวัสดิการและสังคมเป็นพนักงานใกล้ชิดกับชุมชน...” (บุคลากร คนที่ 2 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

3.การบังคับบัญชาสั่งการ

การบังคับบัญชาสั่งการ ประเด็นที่ทำการวิจัย คือ ผู้บริหารมีการสั่งการภารกิจกิจกรรมต่างๆให้ ผู้ใต้บังคับบัญชาได้นำไปปฏิบัติ ซึ่งกระทำให้สำเร็จด้วยดี โดยผู้บริหารต้องกระทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี

จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า การดำเนินงานยังต้องให้ความสำคัญกับ ท้องถิ่นกับระบบการทำงานและส่งเสริมบุคลากรให้มีคุณภาพโดยคำนึงถึงประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้ ความสามารถบริการประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และทันสมัยส่งเสริมธรรมาภิบาลแก่บุคลากรและ มีส่วนร่วมของประชาชนต้องมีความโปร่งใสและเสริมสร้างความเข้าใจต่อผู้ใต้บังคับบัญชาตามที่ได้ให้ ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ดังนี้

“...การบังคับบัญชาสั่งการผู้บริหารเป็นผู้กำหนดนโยบาย และมีขั้นตอนการกระจายอำนาจไป ยังสมาชิกทันที เป็นการกระจายอำนาจไปยังกองต่างๆ เช่น กองสวัสดิการ กองการศึกษามีหน้าที่ช่วย ประสานติดต่อนิมนต์พระสงฆ์ในงานทำบุญวันไหลบางแสน กองสาธารณสุขติดต่อผู้สูงอายุแบ่งงานดูแล เรื่องดูแลสุขภาพ และในกรณีเกิดเหตุ รถพยาบาลต้องประจำจุดต่างๆ จะมีการกระจายอำนาจไปยังทุก ภาคส่วนงานรักษาความปลอดภัยก็จะเป็นตำรวจเทศกิจ งานบรรเทาสาธารณภัย จะมีการประชุมกันทุก ครั้ง โดยนายกเทศมนตรีนั่งเป็นประธานก็จะเป็นคนแจกจ่ายงาน ตั้งเป็นคณะกรรมการ คณะกรรมการ ประชาสัมพันธ์จะเป็นกองวิชาการ คณะกรรมการประเพณีก็จะเป็นกองการศึกษา จะมีการแบ่งหน้าที่กัน ชัดเจน ทางเทศบาลเมืองแสนสุขจะมุ่งเน้นประโยชน์ของชุมชนเป็นหลักต้องประชุมสอบถามชุมชนก่อน ว่าชอบหรือไม่ชอบ แต่ในบางเรื่องชุมชนไม่เห็นด้วยเช่นในเรื่องกีฬาแข่งรถ เป็นการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง มากเป็นการท่องเที่ยวนานาชาติ แต่คนในพื้นที่จะไม่ชอบเนื่องจากปิดการจราจรทั้งวัน ตั้งคำถามว่าทำไม ต้องยอมจัดเพราะนักท่องเที่ยวเลือกบางแสนเป็นสนามแข่งขัน เราในฐานะผู้ที่ถูกเลือกก็จะเป็นเจ้าบ้านที่ ดี เป็นผู้เสียสละ และสถานที่เหมาะสมกับการแข่งขันกีฬาแข่งรถ และมองถึงประโยชน์ของประเทศชาติ และสร้างชื่อเสียงให้กับชุมชน ส่วนกีฬาประเภทการวิ่ง ของเทศบาลเมืองแสนสุข จัดอย่างมีมาตรฐาน ระดับชุมชน ระดับภาค ระดับประเทศ ระดับโลกยอมรับ ซึ่งจะเปรียบเทียบกับที่อื่นจัดที่มีปัญหาหน้า หน้าที เช่น น้ำมีไม่เพียงพอบาง เจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอบาง สิ่งเหล่านี้ทุกครั้งกับทางเทศบาลเมืองแสนสุข จัดงานต้องคำนึงถึงมาตรฐาน แต่ผู้บริหารจะไม่มีบริหารงานให้กดดันต่อผู้ใต้บังคับบัญชา หลีกเลี่ยงโดย

การประมวลผลการจ้างงานจากบริษัทภายนอกมารับงานในส่วนนี้ไป สามารถเลือกบริษัทที่เก่งๆ เฉพาะทาง มาจัดงาน งานเหล่านี้จึงออกมาดี...”(ผู้บริหาร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ขณะเดียวกันจากผู้ที่ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 2 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ผู้บริหารเป็นผู้กำหนดนโยบาย และมีขั้นตอนกระจายอำนาจไปยังกองต่างๆ โยธนายกเทศมนตรีนั่งเป็นประธานและเป็นคนแจกจ่ายงาน จะมีคณะกรรมการแบ่งงานกันชัดเจน...” (บุคลากร คนที่ 2 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

4. การประสานงาน

การประสานงาน ประเด็นที่ทำการวิจัย ประกอบด้วย ภาระหน้าที่ที่จะต้องเชื่อมโยงงานของทุกคนให้เข้ากันได้ และผู้บริหารเป็นผู้กำกับดูแลให้ไปในทิศทางเดียวกัน

จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า การประสานภายในองค์การมีการเชื่อมโยงงานของทุกคนให้เข้ากันได้ และกำกับให้ไปในทิศทางเดียวกันนำไปสู่จุดมุ่งหมายเดียวกัน เพื่อเกิดประโยชน์และเกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานตามที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ดังนี้

“...การที่จะต้อนรับนักท่องเที่ยวและจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบางแสนให้เป็นเมืองมาตรฐานต้องมีมาตรฐานในทุกๆด้าน เช่น สาธารณูปโภค ถนนหนทาง สังเกตได้ว่าทะเลบางแสนมีการพัฒนาการจัดการระเบียบชายหาด การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของบางแสนสามารถจัดได้ดี ณ ตอนนี้ เช่น สามารถประชาสัมพันธ์ ความปลอดภัย การติดตั้งกล้องวงจรปิด ทำระบบการร้องเรียนเพิ่มมากขึ้น ก็พยายามแก้ปัญหาให้ตรงจุดตามงบประมาณที่มีอย่างจำกัดและตัวกระผมเองก็บริหารงานเอาใจเขามาใส่ใจเรามองตัวเอาตลอดเวลาหากตัวเองเป็นนักท่องเที่ยว เราอย่างได้อะไร อยากเห็นอะไร และการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานอื่น ก็สามารถติดต่อประสานงานเต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ แต่ติดต่อประสานงานแล้วผลบางแห่งไม่ได้รับการร่วมมือบาง เช่น จากการจะแก้ไขปัญหาทางด้านที่จอดรถมีไม่เพียงพอ เทศบาลเมืองแสนสุขก็ได้พูดคุยติดต่อประสานงานจะขอพื้นที่จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสถานที่อยู่ห่างจากเทศบาลแสนสุขไม่มากนักเพื่อจะใช้ในการทำที่จอดรถ และให้ทำสวนสุขภาพเพื่อพัฒนาให้เป็น

สถานที่ออกกำลังกาย คุยกมาประมาณ 6 ปี แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จและสถานที่อีกแห่งที่มีบั้งกะโล เก่าๆทรุดโทรมมากเป็นที่ของกรมธนารักษ์ยังไม่มีการพัฒนาผู้ประกอบการไม่ยอมรีนถอนและทำใหม่มี อายุประมาณ 40-50 ปี ที่กล่าวมาเป็นสถานที่นอกเหนืออำนาจของนายกเทศมนตรีเมืองแสนสุข จน ปล่อยให้กลายเป็นแหล่งที่โทรมๆและทำให้ภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวบางแสนไม่ดี...”(ผู้บริหาร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ขณะเดียวกันจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 2 ได้กล่าวไว้ว่า

“...มีการประชาสัมพันธ์ มีการทำระบบการร้องเรียน รักษาความปลอดภัย การติดตั้งกล้องวงจร ปิด เพื่อพัฒนาให้เป็นเมืองมาตรฐานทุกๆด้าน เช่น สาธารณูปโภค ถนน และเจ้าหน้าที่ที่ดูแลชายหาด แต่ การติดต่อประสานงานต่างหน่วยงานก็จะพบปัญหาไม่ค่อยให้ความร่วมมือ...”(บุคลากร คนที่ 2 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

5 การควบคุม

การควบคุมสั่งการ ประเด็นที่ทำการวิจัย ประกอบด้วย ผู้ควบคุมดูแลการกำกับให้สามารถดูแล กิจกรรมต่างๆ ที่สามารถเข้ากับแผนที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า มีกระบวนการวางระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้ การปฏิบัติงานขององค์การบริหารผล มีจุดมุ่งหมายไปในทิศทางเดียวกันเพื่อเป็นมาตรฐานการทำงาน มี การควบคุม มีการตรวจสอบประเมินผลการดำเนินงานจากภายนอกตามที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ดังนี้

“...การดำเนินการจัดการแหล่งท่องเที่ยวหรือการจัดงานทุกครั้งจะต้องมีการประเมิน ภายนอกเข้ามาประเมิน เช่น ให้ทางมหาวิทยาลัยบูรพา มาทำการประเมินทั้งหมด เพื่อรับรองว่าได้ผล อย่างไรคุ้มค่าหรือไม่คุ้มค่า ต้องมีการจัดให้มีการประเมินผลเสมอ ทางเทศบาลเมืองแสนสุขยอมรับผล การประเมินเสมอ โดยใช้สถาบันและใช้ตัวเลขมาเป็นตัวชี้วัด...”(ผู้บริหาร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ขณะเดียวกันจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 1 ได้กล่าวไว้ว่า

“...นายกเทศมนตรีเป็นผู้ควบคุมสั่งการโดยมีคณะกรรมการและกองต่างๆ เข้าร่วมการจัดแหล่งท่องเที่ยวที่เจ้าหน้าที่ภายนอกจากมหาวิทยาลัยบูรพาทำการสำรวจและประเมินผลโดยใช้ตัวเลขเป็นตัวชี้วัด...”(บุคลากร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ปัญหาอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ปัญหาและอุปสรรค ประเด็นที่ทำการวิจัย พบว่า การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวการจัดกิจกรรมไม่คำนึงถึงความเหมาะสม พื้นที่ไม่รองรับกับจำนวนนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกต่อการอนุรักษ์ทรัพยากร และการทิ้งขยะของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการขายอาหารแพง เห็นได้จากคำกล่าวของการลงพื้นที่สัมภาษณ์ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญดังนี้

“...นโยบายการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุขมีการสอดคล้องกัน ผู้บริหารเสนอนโยบายอะไรสมาชิกเห็นด้วย 100 เปอร์เซ็นต์ สิ่งที่มีปัญหาก็คือการดำเนินการระหว่างหน่วยงานของภาครัฐด้วยกัน สภาทภูมิประเทศ หน้ลมจะมีขยะถูกลมพัดพาขยะจำนวนมาก ปัญหาผู้ประกอบการขายอาหารแพง เกินราคาบ้าง อาหารไม่สะอาดบ้าง ทะเลาะกันเองบ้าง ทะเลาะกับลูกค้าบ้าง พฤติกรรมนักท่องเที่ยวไม่ให้เกียรติพื้นที่กันตรงไหนตรงนั้น นักท่องเที่ยวไม่มีจิตสำนึก ไม่รักษารธรรมชาติ ปัญหานักท่องเที่ยวมีจำนวนเยอะสถานที่จอดรถมีไม่เพียงพอ การจราจรติดขัดปัญหานี้ยังมีถูกแก้ไขเพราะเทศบาลเมืองแสนสุข มีพื้นที่เป็นของตัวเองน้อยมาก ปัญหาช่วงวันหยุดยาว ช่วงเทศกาล เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ออกมาปฏิบัติหน้าที่ที่ทำให้จราจรติดขัด ซึ่งอยู่คนละองค์การกับเทศบาล แต่ทางเทศบาลก็ประสานงานไปอาจจะมึบางจุดให้ความร่วมมือ แต่บางจุดไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเลยจึงกลายเป็นปัญหาของเมืองไทยไม่ใช่ทะเลบางแสนอย่างเดียว หน่วยงานภาครัฐเองไม่ทำงานไปในทิศทางเดียวกัน ปัญหาหาด้านห้องน้ำดูแลความสะอาด ห้องน้ำมีน้อย ปัญหาเรื่องนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเยอะจะทำให้มีปัญหาในการสื่อสารทางเทศบาลจัดให้มีการเรียน คนที่อยู่ในภาคธุรกิจท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ของเทศบาลเอง พ่อค้าไม่ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษามีแต่นักศึกษาที่เข้ามาเรียน ปัญหาเจ้าหน้าที่ดูแลนักท่องเที่ยวเจ้าหน้าที่เทศกิจ มีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว ปัญหาผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามระเบียบ เช่น เตียงผ้าใบทางเทศบาลให้เก็บ 30 บาท ต่อตัว มาแค่ 2 คน แต่ผู้ประกอบการให้เหมา 1 โต๊ะ มี 4 ตัว

เท่ากับต้องจ่าย 120 บาท ผู้ประกอบการ พ่อค้า แม่ค้า เอาเปรียบนักท่องเที่ยว จึงเป็นปัญหาดังที่กล่าวมาแล้ว...”(ผู้บริหาร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นบุคลากรในเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 3 ได้กล่าวไว้ว่า

“... สิ่งที่มีปัญหาก็คือการดำเนินการระหว่างหน่วยงานของภาครัฐด้วยกัน ปัญหาทางด้านห้องน้ำ ความสะอาด ห้องน้ำมีน้อย ผู้ประกอบการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวขายอาหารเกินราคาสถานที่จอดรถไม่เพียงพอต่อนักท่องเที่ยว...”(บุคลากร คนที่ 2 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า แนวทางพัฒนาต้องมีบุคลากรที่เพียงพอ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในเชิงรุก มีการผลักดันการจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้มีความหลากหลาย มีการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ พัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และยกระดับการท่องเที่ยวให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว และปรับปรุงการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวก ให้ได้มาตรฐานตามผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ดังนี้

“...ผู้บริหารเทศบาลเมืองแสนสุขจังหวัดชลบุรี นายกเทศมนตรี นายณรงค์ชัย คุณปลื้ม ได้แสดงความคิดเห็น แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี ต้องมีบุคลากรที่เพียงพอ การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังกว่านี้ในหลายๆภาคส่วน การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว สร้างสิ่งน่าสนใจมากขึ้นโดยไม่ต้องผ่านหน่วยงานภาครัฐอย่างเดียวต้องดึงผู้ประกอบการเข้ามาร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทะเลบางแสน ต้องทำงานในเชิงรุก จัดให้มีการประชาสัมพันธ์ ลงสื่อออนไลน์ เฟสบุ๊ก เป็นการประชาสัมพันธ์เทศบาลเมืองแสนสุขสื่อสารกับนักท่องเที่ยวให้มีความใกล้ชิดมากขึ้น และมองการประสานงานกับการไฟฟ้าในเรื่องการเอาสายไฟลงดิน เพราะสายเยอะมากดูแล้วไม่สวยงามและอาจเกิดอันตราย อยากให้บางแสนมีความหลากหลายในการจัดกิจกรรม...”(ผู้บริหาร คนที่ 1 สัมภาษณ์วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

“...การพัฒนาจากเดิมเยอะมาก จากที่ผ่านมาไม่เป็นสัดส่วนไม่มีทางทำให้เดิน ปัจจุบันแบ่งพื้นที่เป็นสัดส่วนสร้างทางเดินอย่างเป็นระเบียบ และจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ดูแลนักท่องเที่ยวเพื่อความสะดวก ให้ความเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ควรมีการพัฒนาการจัดการพื้นที่ทะเลบางแสนให้เป็นระบบและระเบียบมากขึ้น เช่น ความสะอาดตามหาดทรายยังมีขยะมูลฝอย สถานที่จอดรถช่วงเทศกาลมีไม่เพียงพอควรจัดให้มีสถานที่จอดรถ จอดรับส่งเพื่อความสะดวกและลดปัญหาเรื่องการจราจรที่แออัด ด้านความปลอดภัยควรจัดให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแต่ละจุดดูแลอย่างใกล้ชิด ควรควบคุมราคาและความสะอาดสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น อาหารราคาสูงมาก การจัดกิจกรรมทางน้ำ เช่น การเล่นบานาน่าโบ๊ท ควรจัดให้มีแนวเขตเพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่ลงเล่นน้ำ...” (นักท่องเที่ยวชาย จักรกฤษ ทองมงคล คนที่ 1 สัมภาษณ์ วันที่ 13 ตุลาคม 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นนักท่องเที่ยว คนที่ 2 ได้กล่าวไว้ว่า

“... มีความเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ควรมีการพัฒนาการจัดการพื้นที่ทะเลบางแสน การดูแลความสะอาดด้านห้องน้ำ พื้นที่บริเวณริมหาด และความไม่เป็นระเบียบของแม่ค้าเดินขายของสร้างความรำคาญนักท่องเที่ยว สถานที่จอดรถควรจัดให้เป็นสัดส่วนลดปัญหาการติด สิ่ง...” (นักท่องเที่ยว คนที่ 2 สัมภาษณ์ วันที่ 13 ตุลาคม 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นนักท่องเที่ยว คนที่ 3 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ให้ความเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ควรมีการพัฒนาการจัดการพื้นที่ทะเลบางแสน ควรสร้างตาข่ายดักขยะและสร้างแนวให้นักท่องเที่ยวเล่นน้ำ ควรควบคุมสินค้าอุปโภคบริโภคเพราะผู้ประกอบการขายอาหารในราคาแพง ...” (นักท่องเที่ยว คนที่ 3 สัมภาษณ์ วันที่ 13 ตุลาคม 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นนักท่องเที่ยว คนที่ 4 ได้กล่าวไว้ว่า

“... ความเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ควรมีการพัฒนาการจัดการพื้นที่ทะเลบางแสน การดูแลความสะอาดด้านห้องน้ำ พื้นที่บริเวณริมหาด ควรเพิ่มสถานที่จอดรถ ควบคุมราคาสินค้า ควรจัดที่สำหรับแม่ค้าแร่ ควรควบคุมทางด้านการใช้เสียง...”(นักท่องเที่ยว คนที่ 3 สัมภาษณ์ วันที่ 13 ตุลาคม 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นนักท่องเที่ยว คนที่ 4 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ความเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ควรมีการพัฒนาการจัดการพื้นที่ทะเลบางแสน การดูแลความสะอาดพื้นที่บริเวณริมหาดและควรมีการรณรงค์การเก็บขยะก่อนนักท่องเที่ยวกลับ ควรเพิ่มสถานที่จอดรถ ควบคุมราคาสินค้าอุปโภคบริโภค ควรเพิ่มห้องน้ำสาธารณะให้เยอะขึ้นมีไม่เพียงพอและราคาบริการแพง สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(นักท่องเที่ยว คนที่ 4 สัมภาษณ์ วันที่ 13 ตุลาคม 2561)

“...การพัฒนาในภาพรวมดีขึ้นกว่าครั้งก่อนเพราะเทศบาลเมืองแสนสุขมีการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอยู่แล้วตามนโยบายของเทศบาลเมืองแสนสุข และกาปฏิบัติงานของศูนย์ดูแลนักท่องเที่ยวจะมีส่วนร่วมในทุกๆด้าน เช่นการรณรงค์ต่างๆ หรือการมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว และขอเสนอแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น เช่น เรื่องความสะอาดควรสร้างจิตสำนึกในการรักษาความสะอาด ควรเพิ่มถังขยะ เพิ่มตู้ดูดบูทรี ควรเพิ่มที่จอดรถสาธารณะให้มีมากพอกันฤดูกาลท่องเที่ยว เนื่องจากปัจจุบันที่จอดรถมีไม่เพียงพอกับนักท่องเที่ยวและทำให้จราจรติดขัด สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...” (บุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว คนที่ 1 สัมภาษณ์ วันที่ 18 ตุลาคม 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นบุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดชลบุรี คนที่ 2 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ได้แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี การพัฒนาอยู่ในระดับดีเพราะเทศบาลเมืองแสนสุขมีการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอยู่แล้วตามนโยบายของเทศบาลเมืองแสนสุข และการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี ได้ร่วมรณรงค์ประชาสัมพันธ์การทำตามกฎข้อบังคับหรือนโยบาย มีการประชุมเพื่อหารือแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด และขอเสนอแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนา เช่นจัดทำแผนการท่องเที่ยวควบคู่กับการรักษาภาพลักษณ์และระบบนิเวศให้มีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน ออกกฎหมายหรือพระราชบัญญัติตามมาตราบังคับใช้ได้อย่างชัดเจน แบ่งเขตร้านค้าและเขตสำหรับชมทรัพยากรหรือแหล่งระบบนิเวศชายฝั่งทะเลบางแสนให้มีความปลอดภัยเห็นวิสัยทัศน์และควรให้มีระบบบำบัดน้ำของสิ่งปลูกสร้างริมทะเล การพัฒนาแหล่งนิเวศชายฝั่งทะเล เช่นการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่ไม่เป็นมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมชายทะเลบางแสน กำหนดนโยบายมาตรการการเอาผิดกับผู้ประกอบกิจการ หรือนักท่องเที่ยวที่ฝ่าฝืนข้อบังคับ สิ่งเหล่านี้ ทำให้ภาพการท่องเที่ยวทางทะเลบางแสนได้อย่างสวยงามและเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(บุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว คนที่ 2 สัมภาษณ์ วันที่ 18 ตุลาคม 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นบุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดชลบุรี คนที่ 3 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ควรจัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอดนียมของชาวต่างชาติ เช่นเดียวกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ เช่น เกาะล้าน เพราะปัจจุบันนักท่องเที่ยวส่วนมากเป็นคนไทย โดยการยกระดับความสะอาด ปลอดภัย ให้การบริการของเจ้าหน้าที่ต่างๆ ช่วยประชาสัมพันธ์ และรณรงค์ให้ชายหาดบางแสนเป็นชายหาดปลอดภัย ขยะอันตราย บุหรี่ เพื่อสร้างความปลอดภัยทางชีวอนามัยให้กับนักท่องเที่ยว สร้างเครือข่ายด้านการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากการท่องเที่ยวให้เกิดความร่วมมือทำให้เกิดการยกระดับการสร้างควม

เชื่อมั่นด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว และการจัดแหล่งท่องเที่ยวให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น 1. ควรจัดให้มีโซนนิ่งในการเล่นน้ำ กิจกรรมทางน้ำ การควบคุมผู้ให้บริการกิจกรรมทางน้ำ เพื่อสร้างความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว 2. การควบคุมผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวต่างๆ ให้มีความเหมาะสมและได้มาตรฐาน เช่น ร้านค้า ร้านอาหาร ที่พัก 3. ในเทศกาลต่างๆควรมีการจัดระเบียบเตรียมการด้านการจราจร ความปลอดภัย อย่างเข้มงวด สิ่งเหล่านี้ ทำให้ภาพการท่องเที่ยวทางทะเลบางแสนได้อย่างสวยงามและเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(บุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี คนที่ 3 สัมภาษณ์ วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นบุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี คนที่ 4 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ควรพัฒนาเรื่องผู้ประกอบการหาบเร่ที่เดินขายตามชายหาดบางแสนเดินไปมาไม่เป็นหลักแหล่งเพราะสร้างความรำคาญให้กับนักท่องเที่ยวและควรบริหารจัดการพัฒนาเรื่องผู้ประกอบการด้านโต๊ะและเตียงผ้าใบ เอาเปรียบลูกค้าไม่มีมาตรฐานด้านราคาใช้แบบราคาเหมาเช่น จ่าย 8-10 คน แต่นักท่องเที่ยวมาแค่ 2-3 คน ควรมีการจัดประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อแสดงความคิดเห็นเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(บุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี คนที่ 4 สัมภาษณ์ วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็นบุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี คนที่ 5 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ควรได้รับการพัฒนาดูแลเรื่องความสะอาดบริเวณชายหาดบางแสน การบริหารการจราจร ที่จอดรถ โดยเฉพาะในช่วงเทศกาล วันหยุดยาว วันนักชดถุภักษ์ การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยววิถีชุมชน ส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนขนาดย่อม OTOP ผลิตภัณฑ์ชุมชน ร่วมประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์สถานท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวให้

ประชาชนภายนอกและภายในพื้นที่เกิดความสนใจและเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่เพิ่มมากขึ้นและจัดหาแหล่งทุน งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง สิ่งเหล่านี้ ทำให้ภาพการท่องเที่ยวทางทะเลบางแสน สวยงามและเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(บุคลากรของการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี คนที่ 5 สัมภาษณ์ วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า “...ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากการสัมภาษณ์บุคลากรของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ฝ่ายประชาสัมพันธ์ จังหวัดชลบุรี นายธวานันท์ สุขโชค ได้แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

“... มีการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุมและร่วมมือกับการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี มีการประสานงานผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจเทศกิจ สาธารณสุข ร่วมกับเทศบาลเมืองแสนสุขแก้ปัญหาต่างๆเช่นการควบคุมราคาสินค้าและอาหาร ความปลอดภัย ตลอดจนถึงจอดรถอาจจะไม่เพียงพอแต่แก้ปัญหาโดยการประชาสัมพันธ์ผู้ที่จอดรถซ้อนคันให้ปลดเกียร์ว่างหรือให้เสียงประกาศให้เจ้าของรถมาเลื่อนรถออกเพราะกีดขวางทางจราจร ขอเสนอแนะแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข ควรมีสถานที่จอดรถ และห้องน้ำ ที่เพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(บุคลากรเทศบาลเมืองแสนสุข คนที่ 6 สัมภาษณ์ วันที่ 2 พฤศจิกายน 2561)

จากการให้สัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ พบว่า ได้แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี

“...การพัฒนาที่มีมาตรฐานในการจัดแหล่งท่องเที่ยวกว่าสมัยก่อนเยอะ จัดร้านค้าได้เป็นสัดส่วนมีการแบ่งขนาดพื้นที่ของร้านค้า มีการควบคุมราคาสินค้าและอาหาร และได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในฐานะเป็นแม่ค้าเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน สินค้าต้องใช้ของดีมีคุณภาพ ไม่เอาของค้างคิ่นมาขายนักท่องเที่ยว และก่อนนักท่องเที่ยวกลับแม่ค้าต้องดูแลสถานที่ที่รับผิดชอบของตัวเองโดยการ

เก็บกวาดและทำความสะอาดให้เรียบร้อยและร่วมรณรงค์การเก็บขยะอยู่บ่อยๆเวลาเทศบาลเมืองแสนสุข
ร่วมกันพัฒนานักท่องเที่ยว สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมือง
แสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(แม่ค้า คนที่ 1 สัมภาษณ์ วันที่ 22 ตุลาคม
2561)

ความคิดเห็นไปในทางทิศทางเดียวกับผู้ให้ข้อมูลซึ่งเป็น แม่ค้า คนที่ 2 ได้กล่าวไว้ว่า

“...ในการจัดแหล่งท่องเที่ยวปัจจุบันมีความระเบียบ จัดร้านค้า ได้เป็นสัดส่วน มีการแบ่งพื้นที่
ของร้านค้า มีการควบคุมราคาสินค้าและอาหาร และได้เสนอแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวใน
ฐานะเป็นแม่ค้าเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ควรเพิ่มห้องน้ำ สถานที่จอดรถ เพื่อให้เพียงพอต่อนักท่องเที่ยว
สิ่งเหล่านี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัด
ชลบุรี ให้เป็นไปในทิศทางที่ดี...”(แม่ค้า คนที่ 2 สัมภาษณ์ วันที่ 22 ตุลาคม 2561)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การนำเสนอการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 2. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 3. เพื่อเสนอแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ในการวิจัยครั้งนี้ดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารและบุคลากรของเทศบาลเมืองแสนสุข จำนวน 3 คน นักท่องเที่ยว จำนวน 6 คน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดชลบุรี จำนวน 5 คน ผู้ประกอบการ แม่ค้า จำนวน 2 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยสามารถสรุป อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.2 การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

จากผลการวิจัยพบว่าการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมืองจังหวัดชลบุรี มีความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวบางแสน จำแนกออกเป็น 5 ด้านดังนี้

1. การวางแผน การจัดทำแผนเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยมีเครือข่าย ผ่านทางคณะกรรมการ ประธานชุมชน นักพัฒนาชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม และยังให้บุคคลภายนอกและสถานศึกษาร่วมกันพัฒนา ได้จัดทำตามแผน การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความหลากหลายให้กับนักท่องเที่ยว ชุมชน และภายนอกชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม เช่น งานบางแสนย้อนยุค งานกิจกรรมวันไหลบางแสน งานก่อพระทรายวันไหล และการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน เช่น การวิ่งข้าวหลาม การจัดกิจกรรมนักท่องเที่ยว ชุมชน เจ้าหน้าที่ให้ความร่วมมือและปฏิบัติหน้าที่ปฏิบัติงานได้อย่างเคร่งครัดตามแผนพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข เช่น การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การตรวจสอบ การประเมินผล การปฏิบัติงานและการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ให้เป็นไปตาม กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับและหลักเกณฑ์ที่วางไว้ การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุขเน้นการพัฒนาเป็นเมืองแห่งสุขภาพจะเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เป็นส่วนให้หนึ่งของชุมชนที่มีส่วนสนับสนุนให้มีสุขภาพแข็งแรง และมีสินค้า OTOP เน้นในเรื่องเมืองแห่งสุขภาพ หลังจากมีนโยบายนี้ ออกมาชุมชนหันมาออกกำลังกายมากขึ้น เทศบาลเมืองแสนสุขกับชุมชนมีการติดต่อสื่อสารให้สมาชิกใน

ชุมชนทราบโดยมีเครือข่าย และผ่านคณะกรรมการ ประธานชุมชน นักพัฒนาชุมชน จะมีส่วนร่วมประชุม ร่วมกันและจัดสรรงานและในบางครั้งคณะกรรมการยังตรวจรับงานด้วยตัวเอง เช่น งานบางแสนย้อนยุค งานกิจกรรมวันไหลของบางแสน ทุกชุมชนต้องมีส่วนร่วม ชุมชนต้องก่อพระทรายวันไหลบางแสนและมีการทำขนม มีกิจกรรมวิ่งข้าวหลาม และมีการแข่งกีฬาพื้นบ้าน เพื่อให้บุคคลภายนอกและสถาบันการศึกษา ทั้งในและนอกเขตเทศบาลแต่ต้องเน้นคนในชุมชนต้องมีส่วนร่วม

2. การจัดการ การบริหารที่สืบเนื่องมาจากการวางแผน เมื่อองค์การจัดทำจุดหมายและแผนเชิงยุทธศาสตร์ มีการแบ่งงาน การกำหนดส่วนงาน โครงสร้างขององค์การ มีการกำหนดตำแหน่งงานต่างๆ พร้อมทั้งกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ ตลอดจนสายบังคับบัญชาไว้อย่างชัดเจน การจัดการแหล่งท่องเที่ยวจะแบ่งเป็นกองการท่องเที่ยวชัดเจน และมีบุคลากรของกองการท่องเที่ยว กองการศึกษา เป็นเจ้าภาพเกี่ยวข้องกับการจัดงานประเพณีทั้งหมด กองการศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ มีกองสวัสดิการและสังคมเป็นผู้นำทำงานอย่างใกล้ชิดกับชุมชน และใช้มืออาชีพเข้ามาทำงานมีการจัดการประมุขงานและบุคลากรเป็นผู้ควบคุมงานเกี่ยวกับการจัดงานวันไหล กลางคืนก็จัดประเพณีดนตรี

3.การบังคับบัญชาสั่งการ การดำเนินงานยังต้องให้ความสำคัญกับท้องถิ่นกับระบบการทำงาน และส่งเสริมบุคลากรให้มีคุณภาพโดยคำนึงถึงประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้ความสามารถบริการประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และทันสมัยส่งเสริมธรรมาภิบาลแก่บุคลากรและมีส่วนร่วมของประชาชนต้องมีความโปร่งใสและเสริมสร้างความเข้าใจต่อผู้ใต้บังคับบัญชา การบังคับบัญชาสั่งการผู้บริหารเป็นผู้กำหนดนโยบาย และมีขั้นตอนการกระจายอำนาจไปยังสมาชิกทันที เป็นการกระจายอำนาจไปยังกองต่างๆ เช่น กองสวัสดิการ กองการศึกษามีหน้าที่ช่วยประสานงานทำบุญวันไหลบางแสน กองสาธารณสุขติดต่อผู้สูงอายุแบ่งงานดูแลเรื่องดูแลสุขภาพ และในกรณีเกิดเหตุ รถพยาบาลต้องประจำจุดต่างๆ จะมีการกระจายอำนาจไปยังทุกภาคส่วนงานรักษาความปลอดภัยก็จะเป็นตำรวจเทศกิจ งานบรรเทาสาธารณภัย จะมีการประชุมกันทุกครั้ง โดยนายกเทศมนตรีนั่งเป็นประธานก็จะเป็นคนแจกจ่ายงาน ตั้งเป็นคณะกรรมการ คณะกรรมการประชาสัมพันธ์จะเป็นกองวิชาการ คณะกรรมการประเพณีก็จะเป็นกองการศึกษา จะมีการแบ่งหน้าที่กันชัดเจน ทางเทศบาลเมืองแสนสุขจะมุ่งเน้นประโยชน์ของชุมชนเป็นหลักต้องประชุมสอบถามชุมชนก่อนว่าชอบหรือไม่ เป็นการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากเป็นการท่องเที่ยวนานาชาติ และมองถึงประโยชน์ของประเทศชาติและสร้างชื่อเสียงให้กับชุมชน ส่วนกีฬาประเพณีการวิ่ง ของเทศบาลเมืองแสนสุข จัดอย่างมีมาตรฐานระดับชุมชน ระดับภาค

ระดับประเทศ ระดับโลกยอมรับ ซึ่งจะเปรียบเทียบกับที่อื่นจัดที่มีปัญหาก่อนหน้าที่ เช่น น้ำมีไม่เพียงพอบาง เจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอบาง สิ่งเหล่านี้ทุกครั้งที่ทางเทศบาลเมืองแสนสุขจัดงานต้องคำนึงถึงมาตรฐาน แต่ผู้บริหารจะไม่มีบริหารงานให้กดดันต่อผู้ใต้บังคับบัญชา หลีกเลียงโดยการประมุลการจ้างงานจากบริษัทภายนอกมารับงานในส่วนนี้ไป สามารถเลือกบริษัทที่เก่งๆ เฉพาะทางมาจัดงาน เหล่านี้จึงออกมาดี

4.การประสานงาน การประสานภายในองค์การมีการเชื่อมโยงงานของทุกคนให้เข้ากันได้ และกำกับให้ไปในทิศทางเดียวกันนำไปสู่จุดมุ่งหมายเดียวกัน เพื่อเกิดประโยชน์และเกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน การที่จะต้อนรับนักท่องเที่ยวและจะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบางแสนให้เป็นเมืองมาตรฐานต้องมีมาตรฐานในทุกๆด้าน เช่น สาธารณูปโภค ถนนหนทาง ทะเลบางแสนมีการพัฒนา มีการจัดระเบียบชายหาด การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของบางแสนสามารถจัดได้ เช่น สามารถประชาสัมพันธ์ ความปลอดภัย การติดตั้งกล้องวงจรปิด ทำระบบการร้องเรียนเพิ่มมากขึ้น ก็พยายามแก้ปัญหาให้ตรงจุดตามงบประมาณที่มีอย่างจำกัด

5.การควบคุม กระบวนการวางระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้การปฏิบัติงานขององค์การบรรลุผล มีจุดมุ่งหมายไปในทิศทางเดียวกันเพื่อเป็นมาตรฐานการทำงาน มีการควบคุม มีการตรวจสอบประเมินผลการดำเนินงานจากภายนอกตามที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ตั้งนี้การดำเนินการจัดการแหล่งท่องเที่ยวหรือการจัดงานทุกครั้งจะต้องมีการประเมินภายนอกเข้ามาประเมิน เช่น ให้ทางมหาวิทยาลัยบูรพา มาทำการประเมินทั้งหมด เพื่อรับรองว่าได้ผลอย่างไรคุ้มค่าหรือไม่คุ้มค่า ต้องมีการจัดให้มีการประเมินผลเสมอ ทางเทศบาลเมืองแสนสุขยอมรับผลการประเมินเสมอ โดยใช้สถาบันและใช้ตัวเลขมาเป็นตัวชี้วัด

5.1.2 ปัญหาและอุปสรรค

ปัญหาอุปสรรค ตามความเห็นของผู้บริหารบุคลากรเทศบาลเมืองแสนสุข การท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดชลบุรี นักท่องเที่ยว แม่ค้า เกี่ยวกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จำแนกตาม รายละเอียดดังนี้

1.ด้านการวางแผน การวางแผนจะไม่ค่อยสอดคล้องกับพันธกิจมากนัก ปัจจุบันมีการวางแผนเชิงการพัฒนาทางด้านเมืองแห่งสุขภาพเป็นการท่องเที่ยวเชิงกีฬา

2.ด้านการจัดองค์การ มีปัญหาในเรื่องบุคลากรและเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถด้านการจัดการท่องเที่ยวโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ไม่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ การพัฒนาการจัดการ

แหล่งท่องเที่ยว เพราะระบบราชการมีความล่าช้า ลักษณะงานด้านการจัดการท่องเที่ยวต้องทำงานไม่เป็นไปในเชิงรุก ต้องใช้ความรวดเร็ว รวมถึงการปรับเปลี่ยนให้อยู่ในสภาพและเหตุการณ์ปัจจุบัน

3.ด้านการบังคับบัญชาสั่งการ มีปัญหาในเรื่องเจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอ การติดต่อนอกหน่วยงาน อาจจะไม่ได้รับความร่วมมือ

4.การประสานงาน ปัญหาด้านบูรณาการติดต่อด้านการประสานงานบางครั้งการดำเนินกิจกรรมต่างๆต้องอาศัยการประสานงานความร่วมมือทั้งภาคเอกชนและส่วนราชการอื่นๆ ซึ่งหน่วยงานอื่นอาจจะปฏิบัติหน้าที่ที่แตกต่างกันไม่ไปในทิศทางเดียวกัน จึงไม่สามารถเห็นชอบ และไม่ดำเนินการต่างๆได้ ต้องบูรณาการไปในทิศทางเดียวกันการติดต่อประสานงานแล้วผลบางแห่งไม่ได้รับการร่วมมือ บาง เช่น จากการจะแก้ไขปัญหาทางด้านที่จอดรถมีไม่เพียงพอ เทศบาลเมืองแสนสุขก็ได้พูดคุยติดต่อประสานงานจะขอพื้นที่จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสถานที่อยู่ห่างจากเทศบาลแสนสุขไม่มากนัก เพื่อจะใช้ในการทำที่จอดรถ และให้ทำสวนสุขภาพเพื่อพัฒนาให้เป็นสถานที่ออกกำลังกาย แต่ไม่ได้รับความร่วมมือ

5.ด้านการควบคุม มีปัญหาเจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอ การให้บริการของเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองแสนสุข มีไม่เพียงพอต่อนักท่องเที่ยว เช่นเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย เจ้าหน้าที่ตำรวจบริการด้านจราจร

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข ประกอบด้วย 5 แนวทาง ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การบังคับบัญชาสั่งการ การประสานงาน การควบคุม โดยภาพรวมแล้วการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข มีการจัดการไปในทิศทางที่ดี เมื่อพิจารณาแต่ละด้านสามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

ด้านการวางแผน การจัดทำแผนเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยมีเครือข่าย ผ่านทางคณะกรรมการ ประธานชุมชน นักพัฒนาชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม และยังให้บุคคลภายนอกและสถานศึกษามาร่วมกันพัฒนา ได้จัดทำตามแผน การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความหลากหลายให้กับนักท่องเที่ยว ชุมชน และภายนอกชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม เช่น งานบางแสนย้อนยุค งานกิจกรรมวันไหลบางแสน งานก่อพระทรายวันไหล และการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน เช่น การวิ่งข้าวหลาม การจัดกิจกรรมนักท่องเที่ยว ชุมชน เจ้าหน้าที่ให้ความร่วมมือและปฏิบัติหน้าที่ปฏิบัติงานได้อย่างเคร่งครัดตามแผนพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข เช่น การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การ

ตรวจสอบ การประเมินผล การปฏิบัติงานและการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ให้เป็นไปตาม กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับและหลักเกณฑ์ที่วางไว้มีความสอดคล้องกับ (คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536, หน้า 1-2) จนกระทั่งในปัจจุบันเนื่องจากเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี ได้มีโครงการปรับปรุงภูมิทัศน์การท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม การบริการ ทำให้ขาดขาดบางแสน เริ่มกลับมาเป็นที่นิยมและประทับใจ แต่ในส่วนที่เป็นปัญหาคือสภาพแวดล้อมนักท่องเที่ยว เนื่องจากขาดขาดบางแสนเป็นที่สาธารณะมีประชาชนมาใช้บริการเป็นจำนวนมากจึงมีปริมาณการทิ้งขยะ และไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเทศบาลเมืองแสนสุข ผู้ประกอบการแสวงหาผลประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงสภาพแวดล้อมและภาพพจน์ของชุมชน จึงทำให้เกิดความคิดเห็นในทางด้นลบในบางส่วนในด้านขยะและความสะอาดของห้องสุขาและห้องอาบน้ำ ดังนั้นควรมีหน่วยงานที่รับผิดชอบอย่างเข้มงวด

การจัดองค์การ การบริหารที่สืบเนื่องมาจากการวางแผน เมื่อองค์การจัดทำจุดหมายและแผนเชิงยุทธศาสตร์ มีการแบ่งงาน การกำหนดส่วนงาน โครงสร้างขององค์การ มีการกำหนดตำแหน่งงานต่างๆ พร้อมทั้งกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ ตลอดจนสายบังคับบัญชาไว้อย่างชัดเจนมีความสอดคล้อง สุวรัฐ รัฐชยากร (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการของกองเรือยุทธการด้านภารกิจการท่องเที่ยวชายหาดในพื้นที่กองเรือยุทธการอำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี พบว่า มีการบริหารอย่างเป็นระบบเป็นไปตามลำดับชั้น โดยการใช้บุคลากรภายในหน่วยมาทำงานในด้านการท่องเที่ยวชายหาด มีการนำทรัพยากรการบริหารมาใช้ ได้แก่ คน เงิน วัสดุของ การจัดการ เครื่องจักร การตลาด ขวัญกำลังใจ และข้อมูลข่าวสาร

การบังคับบัญชาสั่งการ การดำเนินงานยังต้องให้ความสำคัญกับท้องถิ่นกับระบบการทำงานและส่งเสริมบุคลากรให้มีคุณภาพโดยคำนึงถึงประชาชนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้ความสามารถบริการประชาชนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และทันสมัยส่งเสริมธรรมาภิบาลแก่บุคลากรและมีส่วนร่วมของประชาชนต้องมีความโปร่งใสและเสริมสร้างความเข้าใจต่อผู้ใต้บังคับบัญชาตามที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวไว้ดังนี้ มีความสอดคล้อง **สุดชีวัน นันทวัน ณ อยุธยา (2552)** ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยชุมชนเป็นศูนย์กลางกรณีศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 1) การกำหนดนโยบายการศึกษาของรัฐเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการอนุรักษ์วัฒนธรรม และเป็นเครื่องมือในการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ 2) การกำหนดนโยบายท่องเที่ยวของรัฐ จำเป็นต้องส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว เพื่อสร้างความตระหนักในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของท้องถิ่น 3) เสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง และเปิดพื้นที่ให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการ

ดำเนินงาน มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีส่วนร่วมในการประเมิน และที่สำคัญคือมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์มากยิ่งขึ้น 4) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ภาครัฐ องค์กรที่เกี่ยวข้อง และคนในชุมชนไม่ควรมุ่งเน้นประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจเพียงด้านเดียวเป็นสำคัญ ควรมุ่งเน้นวัตถุประสงค์และความต้องการของเจ้าของชุมชนและประโยชน์ที่ชุมชนพึงจะได้รับอย่างยั่งยืนในทุก ๆ ด้าน ทั้งด้านคุณภาพชีวิต ความมั่นคงทางสังคม ความงามทางศิลปวัฒนธรรมของชุมชนด้วย

การประสานงาน การประสานภายในองค์กรมีการเชื่อมโยงงานของทุกคนให้เข้ากันได้ และกำกับให้ไปในทิศทางเดียวกันนำไปสู่จุดมุ่งหมายเดียวกัน เพื่อเกิดประโยชน์และเกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของจงจิตต์ ปิ่นทอง (2545) ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพแวดล้อมชายหาดบางแสน กล่าวคือ ควรเพิ่มบุคลากรด้านการรักษาความสะอาดและร่วมมือกับสถาบันการศึกษาในการปลูกฝังให้ประชาชนรู้จักการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และจัดประชาสัมพันธ์ด้านต่างๆ ให้ประชาชนทราบโดยทั่วถึง ตลอดจนประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด เพื่อร่วมมือกันดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว สร้างความยั่งยืนของสภาพแวดล้อมของชายหาดบางแสน

การควบคุม กระบวนการวางระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้การปฏิบัติงานขององค์กรบรรลุผล มีจุดมุ่งหมายไปในทิศทางเดียวกันเพื่อเป็นมาตรฐานการทำงาน มีการควบคุม มีการตรวจสอบประเมินผลการดำเนินงานจากภายนอก มีความสอดคล้อง พงณา ชัชวาล (2551) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ ให้การสนับสนุนในการประชาสัมพันธ์บอกเส้นทางการท่องเที่ยว จัดนิทรรศการแสดงผลงานผลิตภัณฑ์ของชุมชนและให้ความรู้ในการวางแผน การจัดสรรงบประมาณ การพัฒนาความพร้อมของพื้นที่ การทำนุบำรุงรักษาและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ ส่วนการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน พบว่าได้มีขั้นตอนในการจัดการการท่องเที่ยว 3 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมการ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น แนะนำแหล่งท่องเที่ยว อาสาสมัครนำเที่ยว ขั้นดำเนินการ มีการทำความสะอาด จัด ปรับ ตกแต่ง บำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว และขั้นสรุปผลการดำเนินงาน มีการประชุมร่วมกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชน เพื่อวางแผนทางการดำเนินงานทุกเดือน สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมต่อไป

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัย เรื่อง การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรีมี การบริหารงาน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการบังคับบัญชาสั่งการ ด้านการประสานงาน ด้านการควบคุม

5.3.1 ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนา

ผู้วิจัยขอเสนอแนะให้ พัฒนาการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของ นักท่องเที่ยว และให้ทันต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงในเรื่องของการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ควรมีการ กำหนดนโยบายในการบริหารเชิงบูรณาการโดยการประสานงานหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้ การบริหารงานไปในทิศทางเดียวกันและเกิดความเชื่อมโยงซึ่งกันและกันโดยรมรงค์ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ ยึดและภาคเอกชนถือปฏิบัติหน้าที่เพื่อเป็นตัวอย่างส่งเสริมสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวพัฒนาและมีจิตสำนึก ไปพร้อมกัน เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดประโยชน์สำหรับการวางแผนโดยมีการปรับปรุงด้านต่างๆ เพื่อให้ตรงตาม เป้าหมายและนำไปใช้ให้มากที่สุดอีกยังเป็นแนวทางเพื่อเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานเป็นแนวทางปรับปรุง งานในด้านต่างๆ เพื่อจะเป็นการต่อยอดให้มีการพัฒนาต่อไป และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรม หรือการเสริมสร้างการจัดการท่องเที่ยวและการประสานงานเชิงกลยุทธ์เพื่อเสริมในแต่ละด้านของการ จัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข

5.3.2 ข้อเสนอเชิงปฏิบัติการ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข ผู้วิจัยมี ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

1. ควรเพิ่มบุคลากรปฏิบัติหน้าที่ เช่น เจ้าหน้าที่ดูแลความสะอาด เจ้าหน้าที่รักษาความ ปลอดภัย เนื่องจากวันเสาร์วันอาทิตย์ และวันนักขัตฤกษ์มีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก
2. ควรมีการร่วมมือกับชุมชน และสถานศึกษา ควรจัดให้มีการอบรมปลูกฝัง ในเรื่องพัฒนาและ รักษาแหล่งท่องเที่ยวทะเลหาดบางแสนให้มีคุณค่า สะอาด สวยงาม
3. ควรเผยแพร่แนวคิดประชาสัมพันธ์และวิธีการดูแลรักษา พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้ทราบโดย ทัวกัน เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัด ชลบุรี

5.3.3 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากรข้าราชการ ลูกจ้าง แม่ค้า นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ธุรกิจ ของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ความสามารถในด้าน ภาษาอังกฤษ ตลอดจนจนถึงการให้โอกาสแสดงออกทางความคิดเห็นในการพัฒนาเพื่อมีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานและประสานความร่วมมือบูรณาการแผนพัฒนาร่วมกันในทุกภาคส่วนใน

ด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข ให้มีความชัดเจน เป็นไปในทิศทางเดียวกันให้มากที่สุด

2. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีแผนรองรับนักท่องเที่ยวที่มีเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว เช่นด้านการคมนาคม ด้านการจัดการขยะ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านความปลอดภัย ด้านสาธารณูปโภค เพื่อตอบสนองความเติบโตของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

3. ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นการสร้างงานให้กับชุมชนและท้องถิ่นด้วยตัวเองได้

4. สร้างเสริมและสนับสนุนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบมุ่งคุณภาพมากกว่าปริมาณเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล

5.3.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆเพื่อจะได้เปรียบเทียบความแตกต่างหรือสอดคล้องกันในระดับของการบริหารการจัดการแหล่งท่องเที่ยว

2. ควรศึกษาการปฏิบัติงานการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของผู้บริหาร เพื่อให้ทราบจุดที่ควรพัฒนาและเสริมสร้างการปฏิบัติงานแหล่งท่องเที่ยว ทำนองเดียวกับการวิจัยครั้งนี้

3. ควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องประสิทธิภาพและประสิทธิผลการจัดการแหล่งท่องเที่ยวไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรีอย่างต่อเนื่อง

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ดุงศรีแก้ว. (2549). การจัดการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน ศึกษาเฉพาะกรณี: บ้านวังน้ำหมอก อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2551). เที่ยวให้รู้ เปิดประตูสมอง. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์พลอเรอร์ ชาแนล.
- การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2558)
- การท่องเที่ยวและกีฬา (2561) แผนปฏิบัติสำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา
- เกษม จันท์แก้ว. (2540). โครงการสหวิทยาการบัณฑิตศึกษา สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จุมพล หนิมพานิช. (2553). การบริหารจัดการภาครัฐใหม่. (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ฉลองศรี พิมลสมพงศ์. (2550). การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชมพูนุช หุ่นนาค (2559).แนวคิดและทฤษฎีด้านรัฐประศาสนศาสตร์ วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์อุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- ชาติรี แก้วมา. (2549). แนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2552). บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง นิคม จารุมณี. (2544). การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริบทของเทศบาลเมืองแสนสุข จังหวัดชลบุรี (<https://www.saensukcity.go.th> 07 มิถุนายน 2561)
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548 ก). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ: เพรสแอนด์ ดีไซน์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548 ค). อุตสาหกรรมท่องเที่ยวธุรกิจที่ไม่มีวันตายของประเทศไทย. กรุงเทพฯ: ซี.พี.บุ๊คสแตนดาร์ด.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: ไฟว์แอนด์โฟร์ พรินติ้ง.

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลเมืองแสนสุข พ.ศ.2558 – 2562

พงษ์ศักดิ์ สวัสดิ์เกียรติ. (2550). ธุรกิจเรื่องง่าย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โกเมนเอก.

เพชรศรี นนท์ศิริ. (2556). รูปแบบการดำเนินงานของกลุ่มท่องเที่ยวโดยชุมชนในเขตภาคเหนือตอนล่าง
วารสารวิชาการการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ

ภูวนัย อัครวิจิตรภล(2557) การพัฒนาการบริหารด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
ชลบุรี

ยั่งยืนบนฐาน แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง. กรุงเทพฯ: คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา.

(<http://jigsawinnovation.com> 07 มิถุนายน 2561)

รำไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2547). หลักการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. สืบค้นจาก

(<http://lib.dtc.ac.th/article/tourism/>. 26 มิถุนายน 2561)

วัชรกร ชัยมนัสกุล (2554) ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมเกาะลอยศรีราชา จังหวัด
ชลบุรี

วาร์ชต์ มัชฌมบุรุษ ปัญหาและอุปสรรคของการจัดการท่องเที่ยว <http://gotoknow.org/blog/cbt.07>
กรกฎาคม 2561

วิโรจน์ สารรัตน์. (2545). การบริหาร หลักการ ทฤษฎีและประเด็นทางการศึกษา.กรุงเทพฯ: ทิพย์
วิสุทธิ์.

ศรัณญา เลิศมนไพโรจน์. (2550). การศึกษาความต้องการของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเนื้อหาวิชา
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวัฐ รัชชยากร (2559) การบริหารจัดการของกองเรือยุทธการ ด้านกิจการท่องเที่ยวชายหาด ในพื้นที่
กองเรือยุทธการ อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว (2561) หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

(<http://Toursmatbuu.wordpress.com> 23 มิถุนายน 2561)

สุธี วริฐศรี (2557) แนวทางการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในชุมชนคลองโคกน อำเภอมือง จังหวัด

สมุทรสงคราม วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

สมคิด บางโม. (2546). องค์การและการจัดการ. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.

<https://tourismatbuu.wordpress.com>,5 กรกฎาคม 2561

อลิษา เอี่ยมอินทร์ (2558) ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวอินโดนีเซียที่มีต่อปัจจัยด้านการท่องเที่ยว

ในเขตเมืองพญา จัหวัดชลบุรี

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารและเจ้าหน้าที่

การศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่อง แนวทางในการจัดการแหล่งเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ชื่อผู้วิจัย นางสาววรรณฯ เฟื่องคง นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

แบบสัมภาษณ์ทั่วไป

ตอนที่ 1 การจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1.1 การวางแผน

- มีการวางแผนการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับพันธกิจของชุมชนหรือไม่ อย่างไร
- มีการสื่อสารให้สมาชิกในชุมชนทราบถึงแผนจัดการแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
- แผนการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่วางไว้สามารถนำไปดำเนินการได้หรือไม่ อย่างไร

1.2 การจัดองค์การ

- การจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบตามความรู้ความสามารถหรือไม่ อย่างไร
- การจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านมามีประสิทธิภาพอย่างไร
- การจัดการแหล่งท่องเที่ยวผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีเพียงพอหรือไม่ อย่างไร

1.3 การบังคับบัญชาสั่งการ

- ผู้นำมีการกระจายอำนาจไปยังสมาชิกมีขั้นตอนหรือไม่ อย่างไร
- การบังคับบัญชาสั่งการมุ่งเน้นประโยชน์ของชุมชนเป็นหลักหรือไม่ อย่างไร
- การบังคับบัญชาสั่งการตั้งมั่นอยู่ในความเป็นธรรมหรือไม่ อย่างไร
- การบังคับบัญชาสั่งการก่อให้เกิดความเครียดต่อผู้ใต้บังคับบัญชาหรือไม่ อย่างไร

1.4 การประสานงาน

- ขณะจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวมีการติดต่อผู้ที่เกี่ยวข้องภายในและภายนอกชุมชนหรือไม่ อย่างไร
- ขณะดำเนินการจัดงานการจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีสิ่งอำนวยความสะดวกหรือไม่ อย่างไร
- ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้นำชุมชน กับคนในชุมชนหรือไม่ อย่างไร

1.5 การควบคุม

- สมาชิกในชุมชนยอมรับกับการดำเนินงานการจัดการแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
 - การจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลอย่างมีหลักเกณฑ์หรือไม่ อย่างไร
 - การพิจารณาความดีความชอบยึดตามหลักผลสัมฤทธิ์ของงานโปร่งใส และตรวจสอบได้หรือไม่ อย่างไร
- ตอนที่ 2 ปัญหาอุปสรรคในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

2.1 การบริหารจัดการ

- การจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีแผนงานสอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
- การจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่ผ่านมามีการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ อย่างไร
- การจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีเจ้าหน้าที่ประสานงานเพียงพอหรือไม่ อย่างไร

2.2 แหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับกิจกรรม

- การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวมีความเหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
- การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวได้คำนึงถึงผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
- การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวผู้จัดมุ่งประโยชน์ส่วนตนมากกว่าส่วนรวมหรือไม่ อย่างไร

2.3 การบริการ

- การบริการหรือการอำนวยความสะดวกมีการดูแลทั่วถึงเมื่อเทียบกับจำนวนนักท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
- การบริการด้านอาหาร ที่พัก มีเพียงพอต่อนักท่องเที่ยวหรือไม่ อย่างไร
- การบริการด้านการท่องเที่ยวมีการควบคุมมาตรฐานหรือไม่ อย่างไร
- การบริการนำนักท่องเที่ยวมีเพียงพอหรือไม่ อย่างไร

2.4 สิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์

- การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์มีแผนดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร
- สิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์ถูกทำลายมีแผนการจัดการรองรับหรือไม่ อย่างไร
- การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและสภาพภูมิทัศน์มีเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลเพียงพอหรือไม่ อย่างไร

2.5 นักท่องเที่ยว

- มีการสื่อสาร หรือให้ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว กับนักท่องเที่ยว หรือไม่ อย่างไร
- มาตรฐานการดำเนินการเมื่อนักท่องเที่ยว ทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ที่ผ่านมามีดำเนินการอย่างไร

2.6 ปัญหาชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว

- มีการวางแผนจัดการแหล่งท่องเที่ยวต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกหรือไม่ อย่างไร
 - ที่ผ่านมามีการดำเนินการให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้สมาชิกในชุมชน หรือไม่
 อย่างไร

- การจัดการแหล่งท่องเที่ยวคนในชุมชน มีการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลอย่างมี
 หลักเกณฑ์หรือไม่ อย่างไร

ตอนที่ 3 แนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

3.1 แนวทางในการวางแผนการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ควรเป็นอย่างไร

3.2 แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรเป็นอย่างไร

3.3 แนวทางในการบังคับบัญชาสั่งการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว
 ควรเป็นอย่างไร

3.4 แนวทางการประสานงาน ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวควรเป็นอย่างไร

3.5 แนวทางควบคุม การจัดการแหล่งท่องเที่ยว ควรเป็นลักษณะใด

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้ประกอบการ แม่ค้า นักท่องเที่ยว

ตอนที่ 1 แนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเทศบาลเมืองแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

1. ทะเลบางแสนควรได้รับการพัฒนาอย่างไรบ้าง

2. ท่านในฐานะที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบางแสน
 อย่างไร

3. ในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบางแสน ท่านคิดว่าท่านสามารถช่วยร่วมมือกับเทศบาลเมืองแสนสุขได้
 อย่างไร

4. ท่านคิดว่าแนวทางในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวบางแสนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ควร
 ดำเนินการอย่างไรแบบสอบถามเพื่อการศึกษาวิจัย

ภาคผนวก ข

ภาพประกอบการสัมภาษณ์

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววรรณฯ เฟื่องคง
วัน เดือน ปีเกิด	23 กรกฎาคม 2522
สถานที่เกิด	จังหวัดนครศรีธรรมราช
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา พลศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2546
ตำแหน่งปัจจุบัน	บริหารงานทรัพยากรมนุษย์
สถานที่ทำงาน	บริษัทโซคทุงค์ จำกัด 127/4 หมู่3 ตำบลบ้านบึง เทศบาลบ้านบึง จังหวัดชลบุรี 20170

